Cemâziye'l Ahır 1441

tevhid

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı müjdele!" (39/Zümer, 17)

AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ | ŞUBAT '20 | YIL: 9 | SAYI: 90 | FİYATI: 9₺ | ISSN: 2148-4635

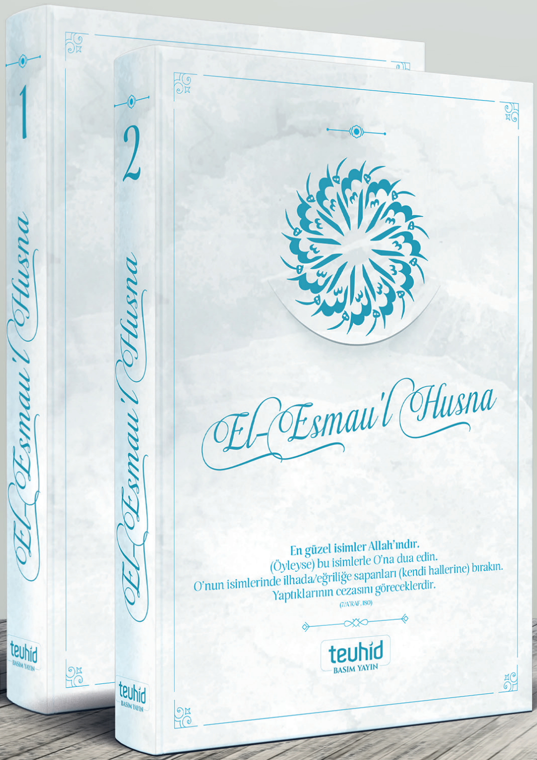
ÂLİMLERİN SÖZ VE ESERLERİNE YAKLAŞIMIMIZ NASIL OLMALIDIR?

HASBİHÂL' 04

El-Esmau'l Husna

ÇIKTI

Bu çalışmayı;
Yetimlere...
Görüş kabinlerinde/salonlarında büyüyen yavrulara...
Evlattan ve yardan ayrı düşmüş muvahhidlere...
Gözümün nuru, kalbimin baharı, canım oğluma...
İthaf ediyorum.
Rabbim, sizleri güzel isimleri ve yüce sıfatlarıyla kuşatsın...
Rahmetiyle esirgesin...
Kalp kırıklığınızı cebretsin...
Şefkatiyle sarıp sarmalasın...
Allahumme âmin...

Halis Bayancuk
(Ebu Hanzala)

EDİTÖR

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Kıymetli okuyucularımız, dergimizin 90. sayısına geldik. Bu sayımızı yine pek değerli yazılar, kıymetli mülahazalar ve faydalı bilgiler ile sizlere sunuyoruz.

Halis Hoca'mız sizden gelen iki soruyu yanıtlamış, faydalı izahlarıyla bizleri aydınlatmıştır. Verilen cevaplar ile "Âlimlerin söz ve eserlerine yaklaşımımız nasıl olmalıdır?" konusunda önemli noktaları vurgulamıştır.

İran Devrim Muhafızları Ordusu Kudüs Gücü Komutanı Kasım Süleymani'nin ABD tarafından öldürülmesi ve bu durumun gündemi oldukça meşgul etmesi üzerine yine Hoca'mızın yaptığı değerlendirmeyi de sizler ile paylaşıyoruz.

Kıymetli yazarlarımızın/hocalarımızın yazılarını istifadenize arz ediyoruz.

Selamet ve sağlıcakla...

Editör

tevhid

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Abdullah DEMİR

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik
www.tevhiddergisi.org
tevhiddergisi@gmail.com

Adres
Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120
34212 Bağcılar/İSTANBUL

Abonelik
0 (545) 762 15 15

Yazışma Adresi
Abdullah DEMİR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İSTANBUL

Basım
Mavi Ay Ofset, Litros yolu 2. Mat. Sit.
Giriş kat 1BF2 Topkapı/İSTANBUL
0 (212) 613 47 65

Satış Noktaları, Tevhid Kitabevi
İstanbul : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120/A 34212 Bağcılar/İSTANBUL 0 545 762 15 15
Ankara : Piyade Mh. İstasyon Cd. No: 190 Etimesgut/ANKARA 0 543 225 50 48
Diyarbakır : Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A 21090 Bağlar/DİYARBAKIR 0 543 225 50 43
Konya : Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA 0 543 225 50 49

İrtibat Büroları
Merkez : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120 34212 Bağcılar/İSTANBUL
Avcılar : Firuzköy Mh. Kazım Karabekir Cd. Tütün Sk. No: 2 34325 Avcılar/İSTANBUL
Sultangazi : İsmetpaşa Mh. 95. Sk. No: 41/A 34270 Sultangazi/İSTANBUL
Diyarbakır : Mezopotamya Mh. 327. Sk. Seval Kent Sitesi A Blok No: 1/A Kayapınar/DİYARBAKIR
Konya : Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA
Van : Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 65040 İpekyolu/VAN
Bursa : Bağlarbaşı Mh. Nilüfer Cd. 2. Fırın Sk. No: 4 16160 Osmangazi/BURSA
Ankara : Piyade Mh. İstasyon Cd. No: 190 Etimesgut/ANKARA

CEMÂZİYE'L AHİR 1441 | ŞUBAT '20
Yıl: 9 | Sayı: 90 | Fiyatı: 9 ₺
ISSN: 2148-4635

teuhid

AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ

İÇİNDEKİLER

www.tevhiddergisi.org

ÂLİMLERİN SÖZ VE ESERLERİNE YAKLAŞIMIMIZ NASIL OLMALIDIR?

Halis BAYANCUK (Ebu Hanzala)
halisbayancuk@tevhiddergisi.org

Her konuda olduğu gibi bu konuda da ölçümüz vahiydir, vahiy olmalıdır. Vahiy, geçmişi bir bütün olarak kabullenip kutsamayı da; bazı hatalar nedeniyle tüm geçmişi reddetmeyi de kabul etmez. Yanlışlar karşısında tarafsız, sessiz kalmanın da vahiyde karşılığı yoktur.

Allah'ın adıyla.

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Es-Selamu Aleyküm ve Rahmetullahi ve Berekatuhu,

Her bir kardeşimin afiyet içinde olmasını temenni ediyor, sizin için Rabbimden hayır ve rahmet niyaz ediyorum. Yüce Allah'ın lütfu ve inayetiyle ben iyiyim ve bu ay da sizlerle buluşmama fırsat verdiği için O'na (cc) minnettarım. Zira biliyorum ki; içinde bulunduğumuz şartlarda dine hizmet ve Tevhid Davası'na katkı O'nun (cc) en büyük nimetlerindendir. Hamd, şükür ve minnet O'nadır (cc).

Bu ay ilmî kitaplar ve İslam âlimlerine dair sorulmuş iki soruya cevap hazırladım. Onlarca farklı nakli ve aynı kitabın birden fazla baskısını incelemem gerekti. Allah (cc) emeklerinin karşılığını versin; ilim talebesi kardeşlerimin yardımıyla nakillerin derlenmesi ve kaynak tevsiki kısmını bitirdim. Dışarıda olan biri için yarım günlük bir uğraş; söz konusu zindan ve zindan içindeki bürokrasi ve bürokrasi içindeki keyfî uygulamalar ve keyfî uygulamalar içindeki tipe özel kısıtlamalar olunca haftalara bazen de aylara yayılabiliyor.

Bu iki sorunun cevabı her ne kadar ilim talebelerine yönelik olsa da, her birimize bakan bir yönü olduğu da muhakkak. Çünkü okuyoruz, öğrenmeye çalışıyoruz, kitap karıştırıyoruz… Bu ilmi bize nakledenler ve yazıya dökenler bizden daha değerli olsa da netice itibarıyla insandı. Bu sayıdaki amacımız; Kur'ân'a ve sünnete aykırı bir durum gördüğümüzde veya genel İslami ilkeler ile bağdaşmayan bir üslupla karşılaştığımızda nasıl bir yol izleneceğini açıklamak. Açıklamaya geçmeden önce; vahyin öğretilerine aykırı gördüğümüz ve bugün yaygın olarak kullanılan "geçmişe dönük" hatalı uygulamalara değineceğiz.

• **Yokmuş gibi davranmak:** Bir kesim, geçmişten gelen ve ayıklanması gereken yanlışlar yokmuş gibi davranıyor. İtikadi, amelî ve ahlaki yanlışlar karşısında kör/sağır bir tavır takınıyor.

• **Kutsamak ve savunmak:** Bir kesim, geçmişe ait olan her şeyi kutsuyor, savunuyor. Öyle ki vahye aykırı nakiller için zorlama tevillerle vahiyden dayanak buluyor; bulamadığı yerlerde keşf vb. Allah'ın hakkında hiçbir delil indirmediği kavramlara sığınıyor.

• **Geçmişi reddetmek:** Bir kesim ise geçmişin hatalarını gündemleştirip geçmişi bir bütün olarak reddediyor, yok sayıyor.

Her konuda olduğu gibi bu konuda da ölçümüz vahiydir, vahiy olmalıdır. Vahiy, geçmişi bir bütün olarak kabullenip kutsamayı da; bazı hatalar nedeniyle tüm geçmişi reddetmeyi de kabul etmez. Yanlışlar karşısında tarafsız, sessiz kalmanın da vahiyde karşılığı yoktur. İyiliği emretmek, kötülükten nehyetmek, adil şahitler olmak; elle, dille ve kalple mücadele etmek üzere kurulmuş bir dinde karşılık bulması da mümkün değildir.

Vahiy, geçmişi, doğruları ve yanlışlarıyla iyisi ve kötüsüyle önümüze koyar. İyiliğin iyilik olduğuna kötülüğün de kötülük olduğuna şahitlik eder. Vahiy bize Musa'nın (as) kıssasını anlatır. Onun (as) sabrını, destansı mücadelesini, çektiği çileler karşısında Allah'a olan güvenini… bize örnek gösterir. Ancak bunun yanında onun (as) bir insan öldürüp tevbeyle Allah'a (cc) yöneldiğini, "Firavun'a git…"[1] emri karşısında ilk etapta korktuğunu, sihirbazların sihri karşısında endişe yaşadığını, meselelerin iç yüzünü bilmeden kardeşi Harun'un (as) saçını sakalını çekiştirdiğini de haber verir.[2] O (as), bir bütün olarak Musa Peygamber'dir ve tüm yaşantısıyla bizim için hidayet imamıdır. Onun (as) bir resûl olması yukarıda mezkûr şeyleri yaşamasına engel olmadığı gibi; yaşadığı olaylar onun risaletine de gölge düşürmemiştir. Eksiklikten, hatadan ve kusurdan münezzeh olmak yüce Allah'a (cc) ait bir sıfattır.

Vahiy bu üslubu tüm resûller için kullanmıştır. Tüm insanlığa usve-i hasene olarak gösterilen Allah Resûlü (sav), aynı zamanda yer yer uyarılmıştır. Bedir esirleri hakkındaki tutumu, kör bir sahabiyle ilgilenmemesi, müşriklerin bazı tekliflerini İslam'ın ve Müslümlerin maslahatı için "Acaba olabilir mi?" diye düşünmesi ve akabinde aldığı uyarılar hepimizin bildiği örneklerdir.[3] Allah Resûlü'nün (sav) bazı vakalarda uyarılmış olması onun (sav) örnekliğine gölge düşürmediği gibi; örnek bir hidayet rehberi olması da Allah (cc) tarafından uyarılmasına engel olmamıştır.

> … Geçmiş bütünüyle bizimdir. Onda bazı hataların yapılmış olması onu tamamen reddetmeyi gerektirmediği gibi; hiç yanlış yokmuş gibi davranmak veya geçmişi yanlışlarıyla kutsamak da gerekmez.
> Vahiy, geçmişi değerlendirmemizde temel ölçüdür. Ona uyan bizimdir; ona uymayan yanlıştır.

Vahyin bu tasarrufundan yola çıkarak diyebiliriz ki; geçmiş bütünüyle bizimdir. Onda bazı hataların yapılmış olması onu tamamen reddetmeyi gerektir-

1. 79/Nâziât, 17
2. bk. 28/Kasas, 15-17; 20/Tâhâ, 43-46, 65-68; 7/A'râf, 150-151
3. bk. 8/Enfâl, 67-68; 80/Abese, 1-12; 6/En'âm, 52; 17/İsrâ, 73-75

İbnu'l Arabi bu kitapta, İslam ümmetinin belini kıran, itikadi ve amelî felaketlere sebep olan hususları zikretmiş (kavasım); daha sonra bunlardan korunma yollarını (avasım) göstermiştir. Hemen belirtmeliyim ki İbnu'l Arabi (rh) gibi bir âlimin böyle bir kitap yazmış olması çok değerlidir.

mediği gibi; hiç yanlış yokmuş gibi davranmak veya geçmişi yanlışlarıyla kutsamak da gerekmez. Vahiy, geçmişi değerlendirmemizde temel ölçüdür. Ona uyan bizimdir; ona uymayan yanlıştır.

Şimdi bu kaideyi tatbik ederek iki büyük âlimin kitaplarına dair soruya cevap vermeye gayret edelim. Çaba bizden, başarı Allah'tandır (cc).

Soru: Hocam! Kadı Ebu Bekr İbnu'l Arabi'nin "el-Avasım mine'l Kavasım" kitabını okudunuz mu? Şayet okuduysanız kitap hakkındaki düşüncelerinizi benimle paylaşır mısınız?

Kadı Ebu Bekr İbnu'l Arabi (rh) hicri 467-543 yılları arasında yaşamış, Maliki Mezhebi'ne müntesip, birçok ilimde faydalı eserler vermiş bir İslam âlimidir. Bu eserlerin meşhur olanları, Kur'ân'daki ahkam ayetlerini tefsir ettiği "Ahkamu'l Kur'ân" ve Sünen-i Tirmizi'yi şerh ettiği "Aridetu'l Ehvezi" isimli kitaplarıdır. Şüphesiz ki tüm kitapları arasından en meşhur olanı da sormuş olduğunuz "el-Avasım mine'l Kavasım" kitabıdır.

İsminden de anlaşılacağı gibi İbnu'l Arabi bu kitapta, İslam ümmetinin belini kıran, itikadi ve amelî felaketlere sebep olan hususları zikretmiş (kavasım); daha sonra bunlardan korunma yollarını (avasım) göstermiştir. Hemen belirtmeliyim ki İbnu'l Arabi (rh) gibi bir âlimin böyle bir kitap yazmış olması çok değerlidir. Zira İslami ilimlerde bu denli uzman/yetkin bir âlim, yazdığı kitapla yaşadığı çağa[4] tanıklık etmiş ve bizlere o günleri anlamamız için bir portre sunmuştur.

Kitapta İslam'a zarar verdiğine inandığı dört sınıfı ele almış, onların batıl düşüncelerini zikretmiş, onlara akli ve naklî delillerle cevap vermiş, onlarla mücadele edecek ilim talebelerine münazara usulüne dair yol göstermiştir. Tenkit ettiği gruplar Bâtıniler, filozoflar, Zahirîler ve özelde Şia olmak üzere sahabe döneminde yaşanan fitneleri öne sürüp ashabı -ve Emeviler'i- eleştiren kimselerdir.

Mezkûr konularda araştırma yapan ilim talebeleri; el-Avasım kitabını okumalı, kitaptan istifade etmelidir. Sizin sorunuz münasebetiyle ben, uzun yıllar sonra kitabı ikinci defa inceleme fırsatı buldum. Allah (cc) ecrinizi versin. Bu inceleme esnasında üç konu dikkatimi çekti. Bu üç meseleyi sizinle paylaşacak, daha sonra genel tavsiyelerde bulunacağım.

a. Kadı İbnu'l Arabi diyor ki; "... Bağdat'ta güvendiğim şeyhlerimden biri bana şöyle haber verdi: 'Ebu Ya'la Muhammed b. Ferra -ki o Bağdat'ta bulunan Hanbelilerin reisidir- Allah'ın sıfatları hakkında şöyle derdi: 'Allah hakkında varid olan sıfat naslarının zahirinden beni neyle ilzam ederseniz kabul ederim. Yalnızca avret ve sakalı kabul etmem.' İş öyle bir noktaya geldi ki şöyle demeye başladılar: 'Allah'ı tanımak isteyen dönüp nefsine baksın...' "[5]

Özetle ve mealen tercümesini verdiğim bu bölümde İbnu'l Arabi, Ebu Ya'la'yı (rh) teşbih/tecsim akidesiyle töhmet etmiş, teşbihi/tecsimi küfür kabul ettiği için de küfür akidesiyle suçlamıştır. Ebu Ya'la'nın konu hakkında yazdıklarını nakletmek yerine, Bağdatlı bir

4. Hicri 5 ve 6. asırlar

5. El-Avasım, s.209-210

şeyhin şifahi şahitliğine istinat etmiştir. Malumdur ki; Bağdat, tevil karşıtı Hanbelilerle tevil yandaşı Eş'arilerin çatıştığı bir yerdir. Tarihçiler, sonu ölümle biten birçok Hanbeli ve Eş'ari kavgası nakletmiştir. Bunlar öyle büyük kavgalardır ki şehir merkezi günlerce kaos yaşamış, insanlar evlerinden çıkamamıştır. Çoğu zaman devletin müdahalesiyle ve kolluk gücü zoruyla kavgalar yatıştırılmıştır. Tarih kitaplarının hicri 5 ve 6. asrı anlatan bölümleri bu üzücü hadiselerle doludur. Hâliyle birbirine bu denli düşman iki fırkadan birinin, öteki aleyhinde şahitliğini alıp bunun üzerine sayfalarca tenkit yazmak ilmî duyarlılıktan ve adil şahitlik ahlakından uzaktır. Ki bu, Ebu Ya'la özelinde bir topluluğu dolaylı olarak suçlamaktır.

Kaldı ki "Tabakatu'l Hanabile" kitabında Ebu Ya'la'nın (rh), sıfatların zahirini Allah'a (cc) nispet edenin kâfir olacağına dair görüşü nakledilmiştir.

Kadı Ebu Ya'la'nın oğlu İbni Ebi Ya'la, Tabakatu'l Hanabile eserinde der ki:

"Babam şöyle derdi: 'Allah'ın cisimler gibi bir cisim olduğuna itikad eden, cisimlerin hakikatinde/özünde olan 'bir şeye ısınma' ve 'bir yerden bir yere intikal etme'yi Allah'a nispet eden kâfirdir. Çünkü o, Allah'ı tanımayan bir kimsedir. Çünkü Allah'a bu sıfatları yakıştırmak mümkün değildir. Kişinin, Allah'ı tanımadığı zaman kâfir olması gerekli olur.' "[6]

Ki bu, yalnızca Ebu Ya'la'nın değil, sıfatlar hususunda tevil metodunu reddeden tüm selef ulemasının görüşüdür. Onlar naslarda varid olan sıfatları kabul eder, ancak muhaliflerin onları ilzam ettiği anlamları reddederler. Örneğin, "Allah'ın eli" ifadesini olduğu gibi kabul eder ve "Allah (cc) nefsine el nispet ediyorsa O'nun (cc) eli vardır. Buna iman eder ve teslim oluruz." derler. Ancak muhaliflerin "El için ete, kemiği, kana... ihtiyaç vardır. Bunları kabul ediyor musunuz?" tarzı sorularını safsata olarak değerlendirir ve "Hiçbir şey Allah'ın dengi/misli/benzeri değildir." ve "Hiçbir şey Allah'a kıyas edilmez." ve "Allah'ın sıfatlarının keyfiyetini bilmeyiz, yalnızca inanır ve teslim oluruz." vb. Kur'ân ve sünnetten alınmış kaideler zikrederler. Derler ki; "Nasıl ki Allah'ın görme sıfatına inanmamız (El-Basîr) O'na (cc) göz nispet etmek anlamına gelmiyorsa; O'nun (cc) eli olduğuna inanmamız da O'na (cc) et/kan/kemik/cisim nispet etmek anlamına gelmez. O'nun (cc) görmesi kendi şanına layık olduğu gibi eli de O'nun (cc) şanına layıktır; dengi, misli, benzeri yoktur. Allah'ın sıfatlarını cisim olarak görmek veya beşerî sıfatlara benzetmek küfürdür, şirktir."

6. Tabakatu'l Hanabile, 2/122

b. İbnu'l Arabi (rh) Zahirî Mezhebi ve İbni Hazm (rh) hakkında ağır sözler söylemiş, itidalin dışına çıkmıştır. Ki bugün İbni Hazm (rh) hakkında var olan olumsuz kanaatte İbnu'l Arabi'nin (rh) büyük payı vardır. İkisi aynı dönemde yaşadıkları için İbni Hazm hakkında ilk olumsuz/menfi kayıt düşenlerden biri İbnu'l Arabi'dir (rh). Bazı töhmetleri şunlardır:

- "Ahmak/Değersiz bir topluluktur."[7]
- "Allah'ın dinine o dinde olmayan şeyler nispet eder."[8]
- "Âlimlerden nefret ettirmek için söylemedikleri sözleri onlara nispet eder."[9]
- "Yöneticiler onu korurdu. Bunun nedeni onlara şirk ve bidat içerikli şüpheler getirirdi (onları etkisi altına alırdı)."[10]

Görüldüğü gibi İbnu'l Arabi; başta İbni Hazm olmak üzere Zahirîlik Mezhebi'ni inançlarında, dinlerinde, ahlaklarında ve ilmî yeterliliklerinde töhmet altında bırakmıştır. İnsan bu sözlere bakınca hadis âlimlerinin "Aynı dönemde yaşayanların birbirleri hakkında söylediklerine itibar edilmez." minvalindeki sözlerini daha iyi anlıyor. Zira aynı dönemde yaşayanlar haset, rekabet ve benzeri şahsi sebepler nedeniyle birbirleri hakkında haddi aşabiliyor, sorunları abartılı bir dille nakledebiliyorlar. Yeryüzünün en seçkin topluluğu olan sahabelerin dahi Cemel ve Sıffin vakalarında birbirine kılıç çekip savaştığı düşünüldüğünde; aynı dönemde yaşayan insanların karşılıklı eleştiri ve kanaatlerine temkinli yaklaşmanın zarureti daha iyi anlaşılıyor.

Şüphe yok ki İbni Hazm (rh), İslam tarihinin en tartışmalı âlimlerinden biridir. Kıyası reddetmesi ve bunun sonucu olarak nasların zahirine yapışarak ilginç fetvalar vermesi, onun ve görüşlerinin her

7. El-Avasım, s.249
8. age.
9. age.
10. age.

İbni Teymiyye (rh) şöyle der:
"İbni Hazm'ın; ilminin çokluğu, ilimde bir derya olması ve (meselelere dair) getirdiği büyük faydalar yanında, şaşılacak derecede şaz ve münker sözleri vardır..."

dönem gündeme gelmesine sebep olmuştur. Ancak kimi İslam âlimleri, onun hakkında itidalli davranmış kimisi de İbnu'l Arabi'de (rh) olduğu gibi itidal sınırlarının dışına çıkmıştır.

Zehebi (rh) şöyle der: "Şüphesiz ki o (İbni Hazm) İslami ilimlerde baştır; naklî ilimlerde deryadır; naslar hususundaki katılığıyla beraber (naklî ilimlerde) benzeri yoktur... Âlimlere hitap ederken edebe riayet etmedi. Bilakis pervasızca ifadeler kullandı. Sövdü, kesip attı. Cezası da amelinin cinsinden oldu; âlimlerden bir grup kitaplarından yüz çevirdi... Kadı Ebu Bekr İbnu'l Arabi, el-Avasım kitabında İbni Hazm ve Zahirîlik hakkında kıymet düşürücü şeyler söyledi... (İbni Hazm hakkındaki yukarıda zikrettiğimiz olumsuz düşünceleri aktardıktan sonra der ki:) İbnu'l Arabi tenkitlerinde insaflı davranmamış, sözlerinde adaletli olamamıştır. Onu küçümserken mübalağa etmiştir. Oysa İbnu'l Arabi ilimdeki büyüklüğüne rağmen İbni Hazm'ın (ilmî) mertebesine ulaşmamış, (dahası) yaklaşmamıştır da..."[11]

İbni Abdu'l Hadi (rh) şöyle der: "İbni Hazm ilmin denizlerindendir. Diğer imamlara muvafakat ettiği çok güzel ilmî tercihleri olmuştur. (Bunun yanında) usulde ve füruda tek kaldığı tercihleri olmuştur; ki bu tercihlerin tamamı (!) hatalıdır. O, hadisleri sahih ve zayıf görmede ve ravilerin hâlleri konusunda çokça vehim/hata sahibidir. Kadı İbnu'l Arabi ve Ebu Bekr b. Mufevviz onun hakkında konuşmuştur. Bazısı onun kıymetini düşürme konusunda abartıya kaçmıştır. (İbnu'l Arabi'nin yukarıda zikredilen olumsuz düşüncelerini aktardıktan sonra der ki:) Bu görüşlerde sorun vardır/üzerinde düşünülmelidir... Allah (cc) insafı sever... Ben, İbni Hazm'ın 'el-Milel ve'l Nihel' kitabının büyük bir kısmını inceledim. Çok ilginç nakiller ve görüşler zikrettiğini gördüm; ki bu, yazarın güçlü bir zekaya ve geniş bir araştırmaya sahip olduğunu gösterir. (Okumalarım neticesinde) açığa çıktı ki; o (isim ve sıfat konusunda) tam bir Cehmi'dir. Allah'ın güzel isimlerinin birçoğunun manasını kabul etmez... (Çünkü o,) çocukluğunda mantık ve felsefeyle uğraşmıştır... Bu sebeple de zihninde batıl manalar oluşmuştur..."[12]

İbni Teymiyye (rh) şöyle der: "İbni Hazm'ın; ilminin çokluğu, ilimde bir derya olması ve (meselelere dair) getirdiği büyük faydalar yanında, şaşılacak derecede şaz ve münker sözleri vardır..."[13]

İbni Kayyım (rh) der ki: "... (Zahirîler) nasları önemsemeleri, desteklemeleri ve (nassa bağlılığı) muhafazalarında; rey, kıyas ve taklit (de dâhil hiçbir şeyi) nassın önüne geçirmemelerinde; batıl kıyası reddetmelerinde, (batıl kıyas) ehlinin çelişkilerini açıklamalarında, kıyası alıp ondan daha evla olanı terk ettiklerini ispatlamalarında güzel bir yol tutmuşlardır. (Bununla birlikte) dört yönden hataya düşmüşlerdir:

- (Şartlarını toplayan) sahih kıyası reddetmeleri... Özellikle de illetine nas kılınan kıyası...

- Nasları anlamadaki kusurları... Onlar nassın delaletini zahirî anlamla sınırladıklarından nassın tenbih, ima, muhatapların örfüne işaretle verdiği (yan) anlamları anlamamışlardır.

- İstishab kuralını hak ettiğinden daha üst bir mertebede tutmaları...

- Müslimlerin aralarında yaptıkları akitlerin ve (belir-

11. Siyeru A'lami'n Nubela, 18/186-188 özetle

12. Tabakat Ulemau'l Hadis, 3/346-351 özetle

13. Mecmu'ul Feteva, 4/396 özetle

ledikleri) şartların batıl olduğuna inanmaları, yalnızca nasla sabit olanları geçerli saymaları..."[14]

Yukarıda insaf örneği sergileyen âlimlerin sözlerini okuduk. Onlar bir yandan İbni Hazm (ve Zahirî usulünün) yanlışlarını tespit edip açıklamış, diğer yandan da İbni Hazm'ın ilmî yetkinliği ve şeriata olan bağlılığını övmüşlerdir. Maalesef bu hassasiyet sonraki dönemlerde kaybolmuş ve birçok fıkıh kitabında karşılaştığımız "Zahirîlerin görüşüne itibar edilmez." veya "Her ne kadar Zahirîler farklı görüş belirtse de bu icmadır; zira fıkhi konularda Zahirîlerin görüşüne itibar edilmez." tarzında Kadı Ebu Bekr İbnu'l Arabi çizgisi yaygınlık kazanmıştır.[15]

c. El-Avasım mine'l Kavasım kitabında dikkat çekeceğimiz üçüncü mesele, onun, sahabe döneminde yaşanan fitnelere yaklaşımıdır. Genel anlamda birçok meseleyi tahkik ettiği kitabın son bölümünde, güzel bir ilim ve tahkik örneği sergilemiş; meseleleri Kur'ân'ın değişmez kaidesi ışığında açıklamıştır.

"(Muhacir ve Ensar'dan) sonra gelenler derler ki: 'Rabbimiz! Bizi ve bizden önce iman etmiş kardeşlerimizi bağışla ve kalplerimizde iman edenlere karşı bir kin bırakma. Rabbimiz! Şüphesiz ki sen, (şefkatli olan) Raûf ve (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm'sin.' "[16]

Ancak söz konusu Emeviler -hususen Yezid- olunca; ilginç şeyler söylemiş, tarihî hakikatleri ters yüz etmiştir. Yezid'in Hüseyin'in (ra) şehadetinde parmağı olmadığını, dahası bunu duyunca üzüntü duyduğunu, Hüseyin'i (ra) şehit edenlerin, Allah Resûlü'nün (sav) şu sözünü tevil ederek onu katlettiklerini söylemiştir:

"Bu ümmet birlik hâlindeyken onu bölmek isteyen kim olursa olsun, boynunu vurun."[17]

Böylece Yezid, İslam ümmetini birleştiren; Hüseyin (ra), ümmeti bölen olmuştur! Bu mantığı anlamak, anlamlandırmak mümkün değildir.

Zalim sultanın karşısında hakkı söylemeyi cihad sayan;[18] bu uğurda öldürülmeyi şehitlik kabul eden; yalancı ve zalim sultanları doğrulayıp onlara yardımcı olanın Allah Resûlü'nden berî olduğunu söyleyen[19] bir dinde böyle bir tevilin/anlayışın kabul görmesi gerçekten ilginçtir!

İbnu'l Arabi'nin, sahabenin büyüklerinin Hüseyin'i (ra) çıktığı yoldan alıkoymaya çalışmasını zikretmesi ise ilkinden daha ilginçtir. Zira ashabın büyükleri Yezid'i meşru halife gördüğünden değil; Kufelilere güvenilmeyeceğinden ve Hüseyin'in (ra) Yezid'le mücadele edecek gücü olmadığından onu uyarmıştır. Kaldı ki; Yezid'e karşı ayaklanmamaları onun meşruiyetinden değil, bir zalim olarak mülk için yapacaklarını tahmin ettiklerinden ve bu münkeri izale edecek gücü bulamamalarındandır. Onların bu tutumundan Yezid'e meşruiyyet çıkarma çabası rahatsız edicidir. Hilafeti saltanata çevirerek İslam'da cahilî anlayışı dirilten[20] ve ümmeti helak eden[21] Umeyyeoğulları yerine, zulüm karşısında vazifesini yapmış Hüseyin'i (ra) anlamaya çalışsa bizler için daha hayırlı olurdu. Zira Umeyyeoğulları'nı savunmak adına yapılan saltanat savunması yüzünden; asırlardır zulüm ve istibdat âdeta ümmetin yazgısı olmuştur. Ümmeti

---

14. İ'lamu'l Muvakkiin, 1/337 özetle
15. Hemen belirtmeliyim ki; buraya kadar okuduklarınız İbni Hazm'ın (rh) fıkhi/amelî olarak değerlendirilmesidir. Zira İbni Hazm usulde/itikadi konularda Zahirî usulünü terk etmiş tevil ve felsefe yoluna sapmıştır. Onun fıkıh ve itikat ilmindeki bu farklı tavrı âlimleri de şaşırtmış, İbni Kesir'i (rh) şu sözleri söylemeye mecbur bırakmıştır: "Ne kadar da ilginç! O füruda tam bir Zahirî'dir; ne açık ne kapalı kıyasın hiçbir türünü kabul etmez... Bununla birlikte usuli/itikadi konularda (özellikle) sıfat ayetleri ve hadislerinde insanların en tevilcilerindendir. Çünkü o ilk başlarda mantık ilimlerinde derinleşti... Bu sebeple sıfatlar konusunda hâli bozuldu..." (el-Bidaye ve'n Nihaye 12/113 özetle) Açıkça söylemek gerekirse bu konunun ciddi bir tahkike ihtiyacı vardır. Zira onun iman, kader, isim ve sıfat konusunda söyledikleri arasında uzlaştırılması zor sözler vardır. Birçok âlimin tespit ettiği gibi bunun temel nedeni; İbni Hazm'ın geçmişten getirdiği felsefe ve onun alt dallarından biri olan mantıki alt yapısıdır. Allah (cc) en doğrusunu bilir; naslara teslimiyet ile zihnini işgal eden Grek kültürü arasında kalmıştır. Bu yönde yapılmış bir çalışma var mı, bilmiyorum.
16. 59/Haşr, 10
17. Müslim, 1852; Ebu Davud, 4762; Nesai, 4020, Arfece'den (ra)
18. "En üstün cihad zalim olup haksızlık yapan devlet idarecisine gerçeği söylemektir." (Tirmizi, 2174)
19. "Biliniz ki benden sonra yalan söyleyen ve zulmeden yöneticiler olacak. Her kim onların yalanlarını doğrular, zulümlerine yardım ederse benden değildir. Ben de ondan değilim. Havuzda yanıma da gelemeyecektir. Her kim de onların yalanlarını doğrulamaz, onaylamaz ve zulümlerinde de yardım etmezse işte o kimse bendendir, ben de ondanım. Havuzda da yanıma gelecektir." (Ahmed, 23260)
20. "Nübüvvet, içinizde Allah'ın dilediği kadar devam eder; sonra dilediği zaman onu ortadan kaldırır. Sonra, nübüvvet sisteminde bir hilafet olacaktır. Bu da Allah'ın dilediği kadar devam eder; ardından Allah onu da -dilediği zaman- ortadan kaldırır. Sonra ısırıcı bir saltanat olur. O da Allah'ın dilediği kadar devam eder, sonra Allah dilediğinde onu ortadan kaldırır. Daha sonra ceberut bir saltanat/bir krallık/zalim yönetimler başa gelir; o da Allah'ın dilediği kadar devam eder, ardından Allah dilediği zaman onu ortadan kaldırır. Sonra, nübüvvet sisteminde bir hilafet olur." (Ahmed, 18406)

    "Nübüvvet hilafeti otuz senedir. Sonra Allah mülkü veya (kendi) mülkünü/idaresini dilediği kimseye verir." (Ebu Davud, 4646)
21. "Ümmetimin helaki Kureyş'ten birkaç gencin elleriyle olacaktır" (Buhari, 7058)

öz babasının mülkü gören zalim sultanlar, Allah'ın (cc) İslam'la aziz kıldığı toplumu kırbaç altında inleyen kölelere dönüştürmüştür. Yine bu a'lil anlayış yüzünden adalet özlemi ve sancısı çeken ümmetin öz evlatları saltanat zulmünden zulümlerin en büyüğü olan[22] demokrasi zulmüne savrulmuşlar; hem adaletten hem de adaletin kaynağı olan tevhidden mahrum olmuşlardır. İnna lillahi ve inna ileyhi raciun.

Sonuç olarak

Ben kitaba dair sınırlı bilgim dâhilinde üç noktaya dikkat çektim. Amacım, soru soran kardeşime eleştirel gözle okuma yapmanın -ki uzunca sorusunda bunu da talep etmişti- bir örneğini sunmaktı. Anlamış olduk ki; herhangi bir kitapta ilmî hataların bulunması, ondan faydalanmamıza engel değildir. Bize düşen Kitap ve sünnetin naslarında fıkıh/anlayış sahibi olmak ve olayları bu zaviyeden değerlendirmektir. Geçmişte büyük âlimlerin yanılabildiği gibi bizlerin de yanılabileceğini kabul etmek; yapıcı eleştirilere açık olmak, karşılıklı olarak hakkı ve sabrı tavsiye ederek kendimizi ıslah etmek, hatalarımızı düzeltmektir.

Soru: Hocam! "Gaybı yalnızca Allah bilir." ilkesi ile İbni Kayyım'ın, hocası İbni Teymiyye'den aktardığı (aşağıdaki) vakaları nasıl anlamalıyız?

"Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye'nin (rh) ferasetini gösteren birçok garip olay gördüm. Benim görmediklerim de gördüklerimden fazladır...

İbni Teymiyye, 699 yılında arkadaşlarına Tatarların Şam'a gireceklerini ve Müslim ordularının kırılacağını bildirdi. Dımeşk'te (Şam) genel bir katliam ve esirliğin olmayacağını, Tatar ordusunun, hırs ve hiddetinin sadece mal elde etmek olduğunu söyledi. Bu haberi verdiğinde daha Tatar ordusu harekete geçmeyi bile düşünmüyordu.

702 yılında Tatarlar harekete geçip Şam tarafına yönelince, bu kez de halka ve yöneticilere Tatarların yenileceğini, Müslimlerin galip geleceğini bildirdi. Bu haberi tekit için defalarca yemin etti. İbni Teymiyye'nin bu kesin ifadesine karşı ona şöyle dediler:

'— İnşallah (Allah dilerse) de.

— İnşallah diyorum, ama bu 'inşallah' sözünü 'Allah diledi; bu iş mutlaka olacak.' manasında söylüyorum. Yoksa 'Allah dilerse olur, dilemezse olmaz.' manasında söylemiyorum.'

Ben bu sözleri bizzat kendisinden duydum. Dedi ki: 'Onlar fazla üsteleyince, 'Daha fazla üzerime gelmeyin, üstelemeyin. Allah (cc) Levh-i Mahfuz'da Tatarların yenileceklerini ve İslam ordularının muzaffer olacağını yazdı.' dedim.'

İbni Teymiyye devamında şöyle dedi: 'Böylece bazı yönetici ve askerlere, daha savaşa çıkıp düşmanla karşılaşmadan zafer sevincini tattırdım.'

Onun bu iki olayda görülen feraseti bereketli yağmur gibidir. Zaman geçip, işler aleyhine dönünce İbni Teymiyye öldürülmek kastıyla Mısır'a kaçırıldı. Arkadaşları uğurlamak için geldiklerinde şöyle dediler:

— Muhakkak ki Mısır halkı seni öldürecek. Bize bununla ilgili birçok haber geldi.

— Allah'a yemin ederim ki, onlar bu isteklerine ebediyen ulaşamayacaklar.

— Peki, seni hapsedecekler mi?

— Evet, uzun süre hapiste kalacağım. Sonra çıkıp insanlara Peygamber'imizin sünnetini anlatacağım.

Bu sözleri bizzat kendisinden işittim.

İbni Teymiyye'nin 'Çaşnigir' lakaplı düşmanı melik olunca, onun başa geçtiğini İbni Teymiyye'ye haber verdiler ve şöyle dediler:

— İşte, Çaşnigir şimdi senin canına okuyacak!

İbni Teymiyye hemen şükür secdesine kapandı ve uzun süre başını secdeden kaldırmadı. Kendisine,

— Bu secdeyi niçin yaptın, diye sorulunca şu cevabı verdi:

— Bu, onun zilletinin başlangıcı, şu andan itibaren izzetten ayrılışı ve akıbetinin yaklaşmasıdır.

— Bu ne zaman olacak, diye sorulunca:

— Çaşnigir'in ordusu hiç durmadan savaşacak, sonuçta mağlup olacak, dedi.

İş, tıpkı İbni Teymiyye'nin dediği gibi gerçekleşti.

Bir keresinde şöyle dedi:

— Bazı arkadaşlarım yanıma geliyor. Ben onların

22. "Hani Lokman, oğluna öğüt verirken demişti ki: 'Oğulcuğum! Allah'a şirk koşma! Şüphesiz ki şirk, en büyük zulümdür.' " (31/Lokmân, 13)

yüzlerinde ve gözlerinde daha önce görmediğim alametler görüyorum. Ben -veya bir başkası-:

— Bu değişiklikleri keşke haber verseniz, dedim. O şöyle dedi:

— Valilere gelecekten haber veren kimseler gibi haber vermemi mi istiyorsunuz?

Bir gün ona:

— Eğer bize böyle davransaydın bizim doğruyu bulmamız da daha etkili olurdu, dedim. Bunun üzerine,

— Siz buna bir cuma -veya bir ay- dayanamazsınız, dedi.

İbni Teymiyye bana defalarca kendi kendime karar verip hiç kimseye bahsetmediğim gizli işlerimi haber verdi. Gelecekte meydana gelecek birtakım büyük olayları bildirdi. Fakat vaktini belirtmedi. Bu olaylardan bir kısmının gerçekleştiğini gördüm, diğerlerinin de gerçekleşmesini bekliyorum.

İbni Teymiyye'nin, yaşı büyük arkadaşlarının müşahedeleri benim müşahedemden kat kat fazladır."[23]

Yukarıda okuduğumuz bölüm İbni Kayyım'ın (rh) kaleme aldığı "Medaricu's Salikin" isimli şerhin "Feraset Menzilesi" bölümünden alınmıştır. İbni Kayyım mezkûr bölümde uzak görüşlülük, basiretlilik, hikmet ehli olmak gibi anlamlara gelen "feraset" kavramını, bu kavramın Allah'a (cc) kullukla ilişkisini ve feraset ehlinin özelliklerini anlatmaktadır. Konu girişinde feraset mertebesinin delili olarak bir ayet ve hadis zikretmiş, daha sonra sahabe sözleriyle konuya açıklık getirmiştir. Ne var ki sayfalar ilerledikçe kaleminin ölçüsü bozulmuş ve hocası hakkında kabulü ve anlaşılması zor sözler söylemiştir. Ki; bunları açıklamaya gayret edeceğiz.

Şüphesiz ki bir mertebe olarak feraset/basiret/hikmet haktır. Yüce Allah'ın yardımı ve şer'i/kevni/sosyal ayetler üzerinde tefekkürün sonucu olarak; müminin söz, düşünce ve davranışlarında isabetli olması, olgunlaşmasıdır:

"Şüphesiz ki bunda, basiret/feraset sahibi insanlar için (ibret alınacak) ayetler vardır."[24]

Hadiste şöyle rivayet edilmiştir:

"Müminin ferasetinden korkunuz. Çünkü o, (olaylara) Allah'ın nuruyla bakmaktadır."[25]

Zira Kur'ân, basiretler barındıran bir kitaptır. Onda insana ve topluma dair Allah'ın değişmez yasaları vardır. O, yüce Allah'ın nurudur; onunla insanın kalbini ve dünyasını aydınlatır:

"Şüphesiz ki, Rabbinizden size (feraset ve derin görüş kazandıracak) basiretler geldi. Kim görürse kendi lehine, kim de görmek istemezse kendi aleyhinedir. Ben, üzerinizde bir koruyan/gözetleyen değilim."[26]

Şüphesiz ki bir mertebe olarak feraset/basiret/hikmet haktır. Yüce Allah'ın yardımı ve şer'i/kevni/sosyal ayetler üzerinde tefekkürün sonucu olarak; müminin söz, düşünce ve davranışlarında isabetli olması, olgunlaşmasıdır.

"Ölü iken dirilttiğimiz ve insanlar arasında yürümesi için kendisine bir nur/ışık kıldığımız kimsenin durumu, karanlıklar içinde olup oradan çıkamayan kimsenin durumu gibi midir? Kâfirlere yaptıkları ameller böyle süslü gösterildi."[27]

"Böylece sana emrimizden bir ruh/Kur'ân vahyettik. Sen Kitab'ın ve imanın ne olduğunu bilmezdin. Fakat biz onu, kullarımızdan dilediğimizi kendisiyle hidayet ettiğimiz bir nur kıldık. Şüphesiz ki sen, dosdoğru yola iletirsin."[28]

23. Medaricu's Salikin, Pınar Yayınları, 2/415-416
24. 15/Hicr, 75
25. Tirmizi, 3127; Hadisin sıhhati hakkında hadis âlimleri ihtilaf etmiştir.
26. 6/En'âm, 104
27. 6/En'âm, 122
28. 42/Şûrâ, 52

Bir rahmet olarak verilen dünya nimetleriyle, sahibini adım adım azaba yaklaştıran dünya nimeti arasındaki farkı öğrenmişlerdir. Bir rahmet olarak verilen nimet, sahibini Allah'a (cc) yaklaştırıp kullara karşı mütevazı kılar. Sahibini Allah'tan (cc) uzaklaştıran ve büyüklenmeye sevk eden nimet olsa olsa bir azaptır...

Kur'ân'ın, ona inanıp teslim olanlara kazandırdığı feraset/basiret/hikmet örneğini Karun kıssasında görürüz:

"(Zenginliğini açığa çıkaran şatafat ve) süsü içerisinde kavminin karşına çıktı. Dünya hayatını isteyenler: 'Keşke Karun'a verilenin benzeri (bir zenginlik) bize de verilseydi. Şüphesiz ki o, çok büyük bir şansa sahiptir.' dediler."[29]

Görüldüğü gibi Karun'un süs ve şatafatı bazı insanları etkilemiş, ona verilenin bir benzerini temenni etmişlerdir. Buna mukabil ilim ehli şu tepkiyi göstermiştir:

"Kendilerine ilim verilenler dediler ki: 'Yazıklar olsun size! İman edip salih amel işleyenler için Allah'ın sevabı daha hayırlıdır.' (Dünyanın geçici süs ve şatafatı karşısında bu tavrı sergilemeye) ancak sabredenler muvaffak olurlar."[30]

Zira onlar Allah'ın değişmez yasalarını bilmektedir. Bir rahmet olarak verilen dünya nimetleriyle, sahibini adım adım azaba yaklaştıran dünya nimeti arasındaki farkı öğrenmişlerdir. Bir rahmet olarak verilen nimet, sahibini Allah'a (cc) yaklaştırıp kullara karşı mütevazı kılar. Sahibini Allah'tan (cc) uzaklaştıran ve büyüklenmeye sevk eden nimet olsa olsa bir azaptır... Karun'a baktıklarında onda kibir görmüş ve bu mülkün hayır getirmeyeceğini anlamışlardır.

"Onu da konağını da yerin dibine geçirdik. Allah'a karşı ona yardım edecek bir topluluğu olmadı. Hem kendi kendisine de yardım edenlerden değildi. Dün onun yerinde olmayı isteyenler, sabah şöyle demeye başlamışlardı: 'Vay be! Demek ki Allah, kullarından dilediğine rızkı genişletip (dilediğine) daraltıyor. Şayet Allah bize ihsanda bulunup (Karun gibi olmaktan korumasaydı), bizi de yerin dibine geçirecekti. Vay be! Demek ki gerçekten kâfirler kurtuluşa ermiyormuş!'"[31]

İbni Kayyım'ın hocası İbni Teymiyye'ye (rh) dair verdiği feraset örneklerinin ise ferasetle bir ilgisi yoktur. Zira burada genel vaatlere dayanarak Allah hakkında hüsnüzan ve O'na (cc) güven babından sözler yoktur. Burada muayyen tarihlerde muayyen olayların olacağına ve bu muayyen öngörülerin Levh-i Mahfuz'da yazılı olduğuna dair haber verme vardır. Bu iki âlimin genel kabullerinden yola çıkarak bunun Allah'a (cc) güven ve hüsnüzan olduğu söylense de, lafızlar maksadını aşmış ve İslam itikadıyla uyumlu olmayan sonuçlar ortaya çıkmıştır. Elbette bugün onlara gidip bu sözlerden ne kastettiklerini soramıyoruz. Sadece elimizde o iki âlimin, gaybı yalnızca Allah'ın (cc) bileceği ve şeyhlerin/erenlerin gaybı bildiği iddiasının küfür olduğuna dair yaklaşımları vardır. Hâliyle bunlara dayanarak hüsnüzan yapmak durumundayız. Ancak bu nakilleri tahkik edemiyor oluşumuz, onları kabul edeceğimiz anlamına gelmiyor. Zira ölçü Kur'ân ve sünnetir, şahıslar değil. Hakkın hatırı herkesin hatırından daha üstündür.

Burada üzücü olan bir noktanın altını çizmek istiyorum: Medaricu's Salikin kitabını yayına hazırlayan çoğu muhakkik bu satırlar karşısında sessizliğini korumuştur. Dahası, tanınmış ilim adamlarından Şeyh Abdülaziz b. Nasır el-Cüleyyil bu satırları savunmaya kalkmıştır.[32]

29. 28/Kasas, 79
30. 28/Kasas, 80
31. 28/Kasas, 81-82
32. Medaricu's Salikin, Daru't Taybe, 3/369 dipnotundan

Allah (cc) ecrini versin; Şeyh Hamidu'l Faki (rh) kitaba düştüğü haşiyesiyle muvahhid gönüllere su serpmiş ve hakkın hatırını savunan şu cümleleri kurmuştur:

"(Ne yani) Levh-i Mahfuz'u okudu da mı (içindekilerden haber veriyor)? Umulur ki o, bu cüretli sözlerle onları cesaretlendirmek ve ruhlarını manevi olarak güçlendirmek istiyordu. Çünkü bu (üslup) düşmanlara karşı zafer kazanmanın en güçlü vesilelerindendir."[33]

"Gaybın anahtarları Allah'ın katındadır; O'ndan (cc) başkası gaybı bilmez. Allah (cc) bizi de onu da (İbni Kayyım) affetsin. Bu saydıklarının ferasetle ne ilgisi var? Şüphesiz ki helak olanlar ancak şeyhlerinde aşırıya giderek helak oldular. Allah (cc) onu affetsin."[34]

Değinmek istediğim bir diğer mesele İbni Teymiyye'den (rh) nakledilen bu tavrın Allah Resûlü'nün (sav) ve ondan önce yaşamış hidayet öncülerinin tavrına aykırı olmasıdır.

Bedir Savaşı'nda yüce Allah zaferi vadetmesine rağmen Allah Resûlü (sav) İbni Teymiyye (rh) gibi kesin cümleler kurmamış; huşu, tevazu ve tazarru ile Rabbine yönelmiştir:

"Peygamber (sav) Bedir Savaşı'nın yapıldığı gün küçük bir çadırda şöyle dua etmiştir: 'Allah'ım! Eğer sen (burada bulunanların yenilgiye uğrayıp öldürülmelerini) dilersen bugünden sonra sana ibadet edecek kimse kalmaz...' Tam bu sırada Ebu Bekir (ra), Allah Resûlü'nün (sav) elini tuttu ve: 'Yeter Ey Allah'ın Elçisi! Rabbine karşı ısrarcı oldun...' dedi. O esnada Peygamber zırhlı şekilde ayakta idi. Birden: 'O topluluk yakında bozulacak ve onlar arkalarını dönüp kaçacaklar.'[35] ayetini okuyarak dışarı çıktı."[36]

"Bedir Günü'nde Allah Resûlü müşriklere baktı, bin kişi kadarlardı. Sahabeye baktı. Üç yüz on dokuz kişilerdi. Bunun üzerine kıbleye döndü. İki elini kaldırdı ve Rabbine dua etmeye başladı. 'Allah'ım bana vadettiğini yerine getir. Allah'ım, bana vadettiğini ver. Allah'ım, İslam Ehli'nden şu topluluğu helak edersen yeryüzünde sana ibadet edecek kimse kalmaz.' İki elini kaldırmış, kıbleye yönelerek durmadan bu duayı tekrar ediyor, Rabbinden yardım istiyordu. Nihayet omuzlarından ridası düştü. Ebu Bekir geldi ve ridayı Allah Resûlü'nün omuzlarının üzerine koydu. Sonra arkasından onu tuttu ve: 'Ey Allah'ın Resulü! Allah'a bu duaların/yalvarmaların yeterlidir. O, sana olan vaadini yerine getirecektir.' dedi."[37]

"Resûlullah (sav) Bedir Günü üç yüz on beş (kişi) ile (savaşa) çıktı ve: 'Ey Allah'ım onlar kendilerini taşıyacak bir binekten yoksundur. Onları sen taşı. Çıplaklardır, onları sen giydir. Açlardır, sen doyur.' diye dua etti. Neticede Allah, Bedir Günü kendisine fetih nasip etti. Savaştan döndükleri zaman onlardan her biri mutlaka bir veya iki deveyle, elbiseli ve karınları tok olarak (Medine'ye) döndüler."[38]

Hidayet öncüleri düşman karşısında şöyle davranmışlardır:

"(Başlarına gelen sıkıntılarda) sadece şöyle söylemekle yetindiler: 'Rabbimiz! Günahlarımızı ve işlerimizde var olan aşırılıklarımızı bağışla! Ayaklarımızı sabit kıl! Kâfirler topluluğuna karşı bize yardımcı ol.' (Dualarına karşılık) Allah, onlara dünya sevabını ve ahiret sevabının en güzelini verdi. Allah, muhsinleri/kulluğunu en güzel şekilde yapmaya çalışanları sever."[39]

"Calut ve ordusuyla karşı karşıya geldiklerinde: 'Rabbimiz, üzerimize sabır yağdır, ayaklarımızı sabit kıl ve kâfir topluluğa karşı bize yardım et.' demişlerdi."[40]

Bize düşen başta Allah Resûlü (sav) olmak üzere Kur'ân'ın örnek gösterdiği hidayet imamlarına ittiba etmektir. Evet, genel vaatlere dayanarak Allah'a (cc) hüsnüzan beslemek, müminleri müjdelemek ve düşmana karşı cesaretlendirmek elbette caizdir. Ancak Levh-i Mahfuz'dan okuyormuş gibi gün, ay, yıl şeklinde tarih vermek İslam itikadı ile uyuşmaz. Allah'ın (cc) kesin vaadini bilen nebilerin tevazu, inabet ve Allah'a olan ihtiyaçlarını izhar ederek, O'na (cc) yöneldikleri gibi yönelmek daha güzel olsa gerektir.

33. Medaricu's Salikin, Daru'l Hadis, 2/393 dipnotundan
34. age. 2/394 dipnotundan
35. 54/Kamer, 45
36. Buhari, 4875
37. Müslim, 1763
38. Ebu Davud, 2747
39. 3/Âl-i İmran, 147-148
40. 2/Bakara, 250

DÖRT BENZEMEZİN ÖLDÜRÜLMESİ VE BİZE ANLATTIKLARI

Halis BAYANCUK (Ebu Hanzala)
halisbayancuk@tevhiddergisi.org

Küresel Tuğyan;

• Bir Kurban Bayramı sabahı Saddam'ı idam etti.

• Pakistan topraklarına operasyon düzenleyip Usame'yi öldürdü ve cenazeyi denize attı.

• Suriye topraklarına operasyon düzenleyip Bağdadi'yi öldürdü ve bir ABD köpeğinin yaralandığını açıkladı.

• Irak topraklarına operasyon düzenleyip Kasım Süleymani'yi öldürdü ve ABD bayrağı paylaşımıyla dünyaya duyurdu.

Hiç şüphesiz Baasçı tağut Saddam Hüseyin, Sünni Usame/Bağdadi ve Şii Süleymani inanç, ahlak ve metot olarak dört benzemezdir. Ve her biri şu anda, yaptıklarının hesabını Allah'a vermektedir.

Peki, bu durum bizlere ne anlatmaktadır:

*Küresel tuğyan, coğrafyamızın her karesinde istediği gibi at koşturmakta, istediğini öldürebilmektedir.

*Küresel tuğyan; Sünni-Şii, sağcı-solcu, müttefik-düşman ayrımı yapmadan, çıkarlarına aykırı gördüğü herkesi katletmektedir.

*Küresel tuğyan, katliamlarda sembolik bir dil kullanmaktadır:

- Saddam'la, bizlerin kurbanlık bir koyun gibi boğazlanması gerektiğini,
- Usame'yle, insani bir hak olan cenaze merasimine layık olmadığımızı, dolayısıyla insan olmadığımızı,
- Bağdadi'yle, ABD'li bir köpeğin bu coğrafyanın çocuklarından daha değerli olduğunu,
- K. Süleymani'yle, hiçbir birey/devletin emniyet içinde olmadığını anlatmıştır.

*Küresel tuğyan, savaşını şu veya bu gruba/örgüte/cemaate değil, kendini İslam'a nispet eden tüm coğrafyaya açmıştır.

*Küresel tuğyan, İran-Irak savaşında Saddam'a kimyasal silah vermiş, daha sonra bu silahları bahane ederek Irak'ı işgal edip, Saddam'ı idam etmiştir. Afganistan işgalindeki uşaklığına mukabil, başta Irak olmak üzere tüm coğrafyada İran'a alan açmış, bugün ise o alanda İran'a sopa atmaktadır.

*Bugün küresel tuğyanla iş birliği içinde olan bölgemizin maraba yöneticileri, üstün hizmetlerine mukabil küresel tuğyandan madalya almayacak, benzer bir muamele göreceklerdir, ki görüyorlar da.

*Bir başka grubun/mezhebin/örgütün yok olması için küresel tuğyanla iş tutanlar; yalnızca küresel tuğyanın güçlenmesine ve kendi sonlarını hızlandırmaya yardım etmektedir.

*Topraklarımızda var olan bu ateş bize ait değildir; ne bizi ısıtmakta ne de aydınlatmaktadır. Allah'ın (cc) kelimesine çağıran bir davete ve O'nun kelimesini yücelten bir cihada müsait değildir. Ateş; yakmakta, yıkmakta, bizi öğütmektedir.

*Bu ateş bu coğrafyadan çıkıp onların topraklarına taşınmalıdır. Coğrafyanın her yerinde "Amerika'ya/İsrail'e Ölüm!" sloganları atılmakta; ne var ki ölenler, bu coğrafyanın mazlumları olmaktadır. Akıl sahipleri bu işte bir yanlışlık olduğunu anlamalıdır.

*Şüphe yok ki bir insanın ABD tarafından öldürülmesi, onun itikadi ve ahlaki sorunlarının üstünü örtmemelidir. Ne var ki bununla birlikte bu durum yaşananlardan ibret almamıza engel de olmamalıdır. Çünkü yaşanan her olay, akıl sahipleri için Allah'ın (cc) bir ayetidir.

Topraklarımızda var olan bu ateş bize ait değildir; ne bizi ısıtmakta ne de aydınlatmaktadır. Allah'ın (cc) kelimesine çağıran bir davete ve O'nun kelimesini yücelten bir cihada müsait değildir. Ateş; yakmakta, yıkmakta, bizi öğütmektedir.

*Bu bağlamda bir daha "İslam Ümmetine Açılmış Haçlı Savaşı'nın Kodları" yazısını okumanızı öneriyorum.[1]

1. Tevhid Dergisi, 2016, Sayı 49, Başyazı, s.13

MÜSLİM İLE MÜSLÜMAN BİRBİRİNDEN NASIL FARK EDİLEBİLİR?

Feriduddîn AYDIN

İslâmî ilimlerden tamamen habersiz ve hiç Arapça bilmedikleri hâlde Kur'ân-ı Kerîm'i Türkçeye çevirmeyi göze almış birçok Müslüman meâl yazarı, Kur'ân'ın metninde geçen "Müslimler" sözcüğünün Arapçasını "Müslümanlar" şeklinde tercüme etme cüretini göstererek, -dille ifade edilmesi zor- bir ahlâksızlık örneği vermişlerdir.

İnançlarda, düşüncelerde, zihniyetlerde ve kavramlarda bugün yaşanmakta olan karmaşa, -dıştan benzeşen fakat içerik olarak birbirine aykırı- birçok şeyin ayırt edilememesine neden olmaktadır. Bu da yanlış kanaatlere ve çoğu kez hatalı yargılara yol açabilmektedir.

İslâm ile **Müslümanlığın** -dıştan yansıyan benzeşmeleri- bu konudaki yanılmalara en çarpıcı bir örnektir. Buna bağlı olarak -dıştan benzeşen- **Müslim** ile **Müslüman** kişilik arasında da inanılmaz farklar vardır. Dolayısıyla temelde birbirine aykırı olan bu iki kişilik arasındaki uçurumun derinliğini kestiremeyen kimse -eğer mü'min ise- îmânî risklerle karşılaşabilir. Bu ilgiyle **İslâm akidesinde** -insan ilişkilerine yansıyan sonuçları bakımından- **îmânı zedeleyici inanışlara** dair uyarıların büyük önem taşıdığına burada işaret etmek gerekir.

Din ve inanç konularında özellikle günümüzde sıkça rastlanan ihlâller, birçok insan için îmânın zevâline neden olabileceği gibi, doğurduğu sonuçlar da -dolaylı yollarla- ahlâksızlığın yayılmasına yol açabilir. Onun için aslında -çok tanrılı bir din olan- **Müslümanlık** ile -bir tevhid dini olan- **İslâm**, (sırf dıştan benzeştikleri için), aralarındaki derin uçurumun farkında olamayanlar, **Müslim** ile **Müslüman** kişiyi de birbirinden kolayca ayırt edemeyebilirler. Bu ise ilişkilerde özellikle helâl ile haramın, sıkça ve kolayca birbirine karışmasına yol açabilir. Günümüz dünyasında İslâm'ı koruyup savunabilecek bir otorite -maalesef- bulunmadığı için bu tehlike

her zaman ve her yerde -özellikle bilgisiz mü'minler için- ihtimal dâhilindedir. Dolayısıyla **Müslümanları** hiç ilgilendirmiyor olsa da **Müslimler** için son derece önem taşıyan bu farklara bir nebze açıklık getirmek yarar sağlayacaktır.

Müslim ile **Müslüman** kişi arasındaki **inanış**, **düşünce** ve **davranış** farklarını burada genişçe izah etmeye elbette imkân yoktur. Ancak bu iki kişilik arasında bulunan (söz konusu üç noktadaki) önemli farkları -maddeler hâlinde- şöyle özetlemek mümkündür:

1. Müslim kişi, -sırf Allah'a gösterilmesi gereken bir saygı biçimiyle- faniye saygı gösterilemeyeceğini bilir ve böyle inanır.[1] Ancak Müslümanlar tarafından ölümle tehdit edildiği zaman (bilgisini kullanarak) bir yol seçmeye bakar ve sonucuna katlanır! Nitekim Müslim insanın, inancından kaynaklanan bu tutumu onu özellikle Türkiye'de büyük tehlikelerle karşılaştırır. Bunun örnekleri sıklıkla yaşanır. Müslimler bu yüzden yargılanır, ağır cezalara çarptırılır, bazen de acımasızca linç edilirler![2] Müslim kişiyi çok tanrılı dinlerin bağlılarından ayıran en belirgin ölçüt budur.

2. Müslim kişi, -imkânlar elverdiğinde- "izâfî gayb"ın beş duyu sayesinde ve araç kullanılarak bilinebileceğine, ancak "mutlak gayb"ın Allah'tan başkası tarafından asla bilinemeyeceğine, şayet elçiye bildirilmişse bunun mümkün olabileceğine inanır. Müslüman ise **Kur'ân, ilim** ve **akıl** ile izahı ve kanıtlanması olanaksız iddialarla bunun "evliyalar" için de mümkün olduğuna inanır. Aslında iki ayrı dine bağlı olan bu iki figürün inançları arasındaki söz konusu fark -kendi sınırlarında- son derece doğaldır. Çünkü bunların her biri, öbüründen ayrı bir dine bağlıdır. Doğal olmayan şey; bu iki dinin aynı olduğuna inanan insanların bu aykırı inanışlar konusunda tartışmalarıdır. İşte bu yüzden talihsiz olaylar yaşanmaktadır. Nitekim "Neo-Selefîler" bu tür hatalara düşerek büyük gailelere neden olmuşlardır. Onların bilgili ve mutedil mü'minlerden farkları bu noktada açığa çıkmıştır.

3. Müslim-mü'min kişi, muvahiddir. (Allah'ı **zatında, sıfatlarında** ve **isimlerinde** birleyen) bir inanca sahiptir. Bu inanca "Tevhid" denir. Müslüman ise **teomorfisttir**. Yani -spekülatif yorumlarla inkâr etmeye kalkışırsa da- aslında **tanrılaştırdığı insanlara** tapar.[3]

Müslim kişi, -imkânlar elverdiğinde- "izâfî gayb"ın beş duyu sayesinde ve araç kullanılarak bilinebileceğine, ancak "mutlak gayb"ın Allah'tan başkası tarafından asla bilinemeyeceğine, şayet elçiye bildirilmişse bunun mümkün olabileceğine inanır.
Müslüman ise Kur'ân, ilim ve akıl ile izahı ve kanıtlanması olanaksız iddialarla bunun "evliyalar" için de mümkün olduğuna inanır.

Bu inanç özellikle -Türk Müslümanlığının önemli bir ekolü olan- Nakşibendî Tarikatı'nın otoriteleri tarafından -mistik terminoloji kullanılarak- açıkça dile getirilmiştir.[4] Fakat dil, ağdalı ve rûhânî bir üslupla

1. Özellikle üç duruş biçimi vardır ki -İslâm akidesine göre- her kim ve ne olursa olsun; Allah'tan başkasına, bunlardan biriyle asla saygı gösterisinde bulunulamaz. Bunlar:
a. Karşısında, susarak ve kımıldaman ayakta durmak;
b. Karşısında, rüku'a varmak.
c. Karşısında, secdeye varmak. Kim bu duruş biçimlerinden herhangi biri ile Allah'tan başkasına saygı gösterirse sonucuna katlanmak zorunda kalır!!!

2. Türkiye'de siyasî kisve ile kamufle edilmiş animist bir akımla, Müslümanlığın karışımından oluşan çok yeni bir dinin militanları, cumhuriyetin başından 1980'lerin sonuna kadar mü'minleri kâh şeytanlaştırarak, kâh onları tarikatçılar kategorisinden sayarak sayısız cinayet işlemişlerdir. İlâhlarını akıl hastalarına kırdırarak bahaneler yaratan bu azınlık Müslümanlara dokunmazlarken, 1980 yılına kadar İslam'a ve Müslimlere karşı çok sert politikalar izlemişlerdir. Tarikatçılara, "Türban yaygarası"'ndan sonra yenik düşmüş olsalar da -mü'minlere karşı- iktidardaki Müslüman tarikatçılarla aynı tutum içindedirler.

3. Örneğin bir tarikatçı (mürid), şeyhine taptığını, onu Allah'a eş koştuğunu nadiren ağzından kaçırır. Keza Sünnici ya da Alevî bir Müslüman herhangi bir yatırın, bir "velinin", Allah'ın ortağı olduğunu kolay kolay itiraf etmez, açıktan söylemez, fakat içinde kesinlikle böyle inanır. Dolayısıyla takiyye, sadece Şiilere mahsus bir sır saklama yöntemi değil, aynı zamanda Sünnici ve Alevîler arasında da yaygındır. Müslümanlar, şeyhlere, evliyalara, yatırlara ve Osmanlı padişahlarına ibadet etmediklerini, sadece onlardan şefaat dilediklerini ileri sürerler. Ancak bu tutumlarıyla Zümer Suresi'nin üçüncü ayet-i kerimesinde izah edilen duruma düştüklerini hiç düşünmezler.

4. Nakşibendî şeyhlerinden Abdulhakîm Arvâsî 1923 yılında kaleme aldığı "Râbıta-i Şerîfe" adlı risâlesinde "râbıta" ritüelinin icra şeklini aşağıdaki satırlarında tarif ederken insanın, Allah'ın sırf zatına mahsus sıfatlara sahip olabileceğini ifade etmektedir. Sözleri aynen şöyledir:
"Râbıta, Sıfat-ı İlâhiyye-i Zâtiye ile mütehakkık, makâm-ı müşâhedeye

kullanıldığı için, bu spekülatif yöntemi İslâmî ağızdan ayırt edebilecek bilgi ve kültürden yoksun bulunan Müslümanlar **tevhid** ile **teomorfik** inançlar arasındaki uçurumun farkında olamamışlardır! Nitekim İslâm'ın 1000 yıldır Türkler tarafından Müslümanlıkla sürekli karıştırılıyor olmasının temel nedeni budur. Bunun birçok ikincil nedeni daha vardır ki bunların başında Türkçe gelmektedir. Çünkü Türkçe -yüzyıllar boyu göçebeliğin ve askerî ruhun baskısı altında- sade bir halk dili olarak kalmış, tarihin hiçbir döneminde (ve günümüzde de) bir bilim dili olma özelliğini kazanamamıştır. Dolayısıyla Türkçeyi ana dil olarak konuşanlar, İslâm akaidinin inceliklerini anlamakta oldukça zorluk çekerler.

4. Müslim-mü'min kişi, İslâm'ın bütünlüğüne inanır ve "ef'âl-i mükellefîn أحكام الأفعال المكلّفين" ahkâmını çiğnememeye özen gösterir. Örneğin; Kur'ân-ı Kerîm'in bir anayasa olduğuna inanır, bireysel ve toplumsal yaşamın bu anayasaya uygun olmasını ister; canını bu uğurda tehlikeye atmaktan da çekinmez. Kur'ân-ı, asla ölü ruhuna okumaz. (Çünkü Peygamber'in ve dâvâ arkadaşlarının, Kur'ân'ı, asla ölü ruhuna okumadıklarını kesin olarak bilir). İslâm'ın, -esasen- siyasi, sosyal ve kültürel hayatın kuşatıcısı ve düzenleyicisi olduğunu bildiği için, dini siyasete alet etmez, çünkü edemez ve onu bir sömürü aracı olarak kullanmaz, çünkü kullanamaz. Müslüman ise, İslâm'ın bütünlüğüne inanmaz. Tam tersine -kendisi ile alâkası bulunmamasına rağmen, yetkisiz ve bilgisiz olarak- sık sık Kur'ân-ı Kerîm'den söz eder; onu ölü ruhuna okur; ücret karşılığı, Kur'ân okumaktan ve okutmaktan çekinmez.

5. Müslim-mü'min kişinin yaşamında rûhânîlik yoktur; Bu nedenle (başka dinlere ait mistik akımlar oldukları için!) tasavvuftan ve tarikatlardan uzak durur. Hayatını takva ölçülerine göre düzenlemeye çalışır. Müslüman ise çelişkilerle dolu kaotik bir dinsel yaşam içinde bocalar. Müslümanların bir kısmı tarikatçıdır. Örneğin Türkiyeli, Türkistanlı ve Afganistanlı Müslümanlar arasında **Nakşibendî** ve **Alevi** tarikatları, Hindistan ve Pakistan'da da **Diyobendîlik** yaygındır. Türkiyeli Alevîler, kimliklerine göre Müslüman olmalarına rağmen Alevîlik, Müslümanlıktan bağımsız bir din hâline gelmiştir. Oysa Türk Alevîliği de temelde Türk Sünniliği gibi İslâm'a tepki olarak doğmuş bulunan Müslümanlığın bir varyantıdır. Ayrıca Anadolu'da, isimleri uzun bir listeyi doldurabilecek (Kâdirî, Rufâî, Halvetî, Cerrahî, Mevlevî, Bektaşî ve Melâmî gibi) birçok tarikat eskiden beri yerleşmiştir.

6. Müslim-mü'min kişi, -îmânın selâmeti için- ihlâs ve takvanın önemine inanır. Onun için Allah'a bağlılığını erdemli ve disiplinli bir yaşamla sürdürmeye özen gösterir. Müslüman ise takva ile alâkası olmayan bir dindarlık gösterisi içinde yaşar. Bu ilgiyle belirtmek gerekir ki Müslümanlıktaki "dindarlık", İslâm'daki "takva"nın alternatifidir.

7. Müslim-mü'min kişi; bireysel ve sosyal disiplinin; sevgi, saygı ve barışın varlığı, güçlülüğü ve devamı için güzel ahlâkın esas olduğuna inanır. İlginçtir ki Müslümanlar, kendi dillerine ve dinlerine ait olmayan bu kutlu kelimeyi sık sık kullanırlar. Ne var ki ahlâk, onlar için hemen hemen hiçbir anlam ifade etmez. Nitekim şu çok çarpıcı örnek, Müslümanlar arasındaki yaygın ahlaksızlığı yeterince kanıtlamaktadır;

İslâmî ilimlerden tamamen habersiz ve hiç Arapça bilmedikleri hâlde Kur'ân-ı Kerîm'i Türkçeye çevirmeyi göze almış birçok Müslüman meâl yazarı, Kur'ân'ın metninde geçen "Müslimler" sözcüğünün Arapçasını "Müslümanlar" şeklinde tercüme etme cüretini göstererek, -dille ifade edilmesi zor- bir ahlâksızlık örneği vermişlerdir. Bu şahısların bilgi düzeylerini ve sorumluluk duygularını test etmek isteyenler, meselâ Kur'ân-ı Kerîm'den (bir âyetin yalnızca Arapçasını), bu meâl yazarlarından diledikleri birine gösterip (onun, herhangi bir kaynağa başvurmasına meydan vermeden!) çevirisini isteyerek -burada ifşa edilen- bu korkunç gerçeğe bizzat tanıklık edebilirler.

İşte o zaman, **İslâm** ile **Müslümanlığın**, keza **Müslim** ile **Müslümanın** ne kadar ayrı, ne kadar farklı ve birbirlerine ne kadar benzemediklerini gerçek mânâda anlamış olur.

vâsıl bir kâmil–i mükemmel ile rapt-ı kalb eyleyüp huzur ve gıyabında o zatın sûretini hızâne-i hayâlinde hıfzetmekten ibarettir."

Yazar, ağdalı bir ifade kullandığı için -günümüzün okuyucusu tarafından anlaşılamayabileceği endişesiyle yukarıdaki tarifi-, Necip Fazıl Kısakürek aşağıdaki şekilde sadeleştirilmiştir.

"Râbıta, İlâhî-Zâtî sıfatlarla tahakkuk etmiş ve müşahede makamına varmış bir kâmil ve mükemmele kalb bağlayıp, huzur ve gıyabında o zatın suretini hayâl hazinesinde muhafaza etmekten ibarettir." Abdulhakîm Arvâsî, Râbıta-i Şerîfe, Bayezit Devlet Kütüphânesi, No. 243435 s. 18

Hani çok değerli bir şey taşınır ya. Bir inci veya kırılması, zarar görmesi muhtemel bir kristal gibi. Ya da başka değerli bir şey düşünün. Gözle görülmeyen, fakat Rabbimizin yarattığı o mekanizma, elbirliğiyle anne rahmine/karârin mekin'e/sağlam yere dört günde ulaşıyor. Bu süre zarfında da ne o ne anne rahmi inciniyor!

FAKRININ FARKINA VAR

Özcan YILDIRIM
ozcanyildirim@tevhiddergisi.org

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ (1) خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ (2)

اِقْرَأْ وَرَبُّكَ الْاَكْرَمُ(3)

الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ (4) عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ (5)

Er-Rahmân ve Er-Rahîm olan Allah'ın adıyla (okumaya başlıyorum)

1. Yaratan Rabbinin adıyla oku!
2. O, insanı bir kan pıhtısından yarattı.
3. Oku! Rabbin kerem sahibidir.
4. O ki kalemle (yazmayı) öğretendir.
5. İnsana bilmediğini öğretti.[1]

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Geçen yazımızda insanın yaratılışına dair ayetlerin üzerinde durmuştuk. Bu yazımızda kaldığımız yerden devam edeceğiz.

"(Öyleyse) insan neden yaratıldığına bir baksın?"[2]

"Bak, düşün, tefekkür et!" buyuruyor Rabbimiz. Hayatımızda, etrafımızda cereyan eden ve alışık olduğumuz şeyler tefekkürümüzü alıp götürür. Âdeta insanın içini boşaltır mutat şeyler. Bununla birlikte bu durumun bizde bir ahlak hâline gelmesine izin vermemeli ve hayatımızın her anına, hatta yaratılışımıza dahi tefekkür gözüyle bakabilmeliyiz. İşte, insanın anne rahmindeki seyri, yani Allah'ın (cc) anne rahminde insanı halk etmesi her safhası/evresi ile bir tefekkür vesilesidir. Şimdi biraz daha derine inelim.

İnsana annesinden yirmi üç, babasından yirmi üç olmak üzere toplamda kırk altı kromozom yerleştirmiştir Rabbimiz. Yaratılışımıza "Ol!" dediğinde

1. 96/Alak, 1-5
2. 86/Târık, 5

erkeğin sıvısı ile anne rahmi arasında bir randevu kılıyor önce. Ardından sperm; yer ve zamanı şaşırmadan adeta sözleşmişler gibi başka hiçbir yere uğramadan direkt gitmesi gereken yere doğru yolculuğa başlıyor ve annenin üreme organına yaklaşık iki yüz elli milyon sperm ile beraber ulaşıyor. Annenin üreme organının zararlı bakterilere karşı savunması var tabii. Bundan dolayı da asit üretiyor. Başka bir deyişle kapılarını zararlı, fasit olanlara kapatıyor. Bir de spermin normal şartlarda koruyucusu yok. Fakat sperm dışarı çıktığı anda Allah (cc) etrafını, onu koruyan bir tabaka ile kaplıyor. Anne rahminin ürettiği asit ile yaklaşık iki yüz elli milyon spermin savaşı başlıyor. Nihayetinde koruyucu sıvı/asit, spermdeki çoğu hücreyi öldürüyor. İçlerinden sadece bine yakın sperm vizeyi alıyor ve eşine/döllenmeyi bekleyen yumurtaya doğru yol alıyor. Bir iz, bir işaret arayan yolcu var artık. Doğru adrese gitmesi gerekiyor. Fakat yumurta manyetik bir elektrik gönderip sinyal veriyor. "Buradayım, bu tarafa gel!" der gibi.

Nihayet kapısında bitiyor yumurtanın. Fakat yolculuk ve yapılacaklar henüz bitmiyor.

Rabbimiz, yumurtanın etrafını çok sert bir tabaka ile kaplamıştır. Spermin bu sert tabakayı delip geçebilmesi için yeni bir işlem yapması gerekiyor. Burada Allah'ın (cc), spermin yapısındaki kusursuz/mükemmel yaratışı ortaya çıkıyor.

Birbiriyle bağlantılı üç yapıdan oluşuyor sperm. Arkasında kuyruk, ortasında hareketi sağlayan motor, baş kısmı ise diğerlerinden tamamen farklı bir yapı. Kilitli ve âdeta demir gibi iki tane farklı kapısı var. O iki kapının ardında ise tek bir hücre var. Değerli bir eşya sağlam bir kasaya saklanır ya kimse zarar vermesin diye. Evet, bu da onun gibi. O hücrenin içinde de babadan gelen yirmi üç kromozom var. Bu kromozomlar zarar görmesin diye çepeçevre kuşatılmış ve korunmuş!

Sperm ile yumurtanın buluşmasında kalmıştık. Evet, sperm yeni bir hamle yapmak zorunda tabakayı aşmak için. Bir sivrisineğin insan tenini deldiği gibi sperm de en uç kısmında matkap gibi bir yapı üretip yumurtayı delmeye başlıyor. Tabii bu arada gövde ve kuyruk kısmını atıyor. Yumurtadan içeri girerken bunlara ihtiyacı yok çünkü. Yumurta delindikten sonra da sperm ile yumurta bir araya geliyor ve tüm genetik bilgiler birbirine aktarılıyor. Sonrasında da tek bir hücre hâline geliyorlar. Bu esnada erkek ve kadının kromozomları birleşiyor.

Hücrelerin her birinde mevcut olan bu kromozomların içerisinde insanın DNA'sı bulunmaktadır. İnsanın yaşam programı da diyebiliriz buna. İçinde insana ait tüm bilgilerin olduğu yer. Göz, saç ve ten renginden tutun, boyu ve direncine kadar her şey burada bulunuyor. Üstelik Dünya'da gelmiş geçmiş bütün insanların DNA'sı farklıdır. İki insanınki bile birbirine benzemez. Ayrıca DNA ile ilgili araştırma yapan bilim adamları, bir insanda trilyonlarca DNA olduğunu ifade etmiştir. Tek bir hücredeki DNA'yı düz bir yüzeye yaysak iki metre boyunda olduğu söylenir. Yine tüm hücrelerimizdeki DNA'yı uç uca eklemiş olsak 18 milyar kilometre uzunluğunda olacağı söyleniyor, ki bu da Güneş'e yüz defa gidip gelmeye tekabül eder. Rabbimiz (cc) öyle eşsiz yaratıyor ki hepsi küçücük hâlde hücrelerimize yerleştiriliyor ve biz hiçbir sorun yaşamıyoruz.

Evet, bu birleşmeden sonra ise anne rahmine doğru eşsiz ve latif bir yolculuk başlıyor.

Cam bir tüp düşünün. Taban kısmını çocuğun yetişeceği, büyüyeceği yer olan anne rahmi olarak varsayalım. Tüpün baş kısmında tek bir hücre hâline gelen döllenmiş hücre/zigot, tüpün dibine doğru, yani anne rahmine doğru yönelir. İçeriye doğru hareket etmesi için de Allah (cc) bu tüpün yüzeyinde birtakım tüyler yaratır ve bu tüyler hücreyi anne rahmine doğru hareket ettirir. Gayet yavaş, sakin ve ince dokunuşlarla... Dört günlük bir yolculuktur bu.

Hani çok değerli bir şey taşınır ya. Bir inci veya kırılması, zarar görmesi muhtemel bir kristal gibi. Ya da başka değerli bir şey düşünün. Gözle görülmeyen, fakat Rabbimizin yarattığı o mekanizma, elbirliğiyle anne rahmine/karârin mekin'e/sağlam yere dört günde ulaşıyor. Bu süre zarfında da ne o ne anne rahmi inciniyor!

"... Yaratıcıların en güzeli olan Allah, ne yücedir."[3]

İnsanın yaratılışına dair söyleyeceklerimize sonraki yazımızda devam edeceğiz inşallah.

"Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun" duamız ile...

3. 23/Mü'minûn, 14

Hikmet Parıltıları

Osman'ın (ra), azatlısı Hani'den şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Osman (ra) herhangi bir kabrin başında durduğu zaman sakalları ıslanıncaya kadar ağlardı. Kendisine 'Cenneti hatırlıyorsun, ağlamıyorsun da bundan niye ağlıyorsun?' denilirdi. O da 'Resûlullah (sav) 'Kabir, ahiret duraklarının birincisidir. Onda kurtuluşa erene sonrası çok daha kolay olacaktır. Ama onda kurtuluşa eremeyene sonrası çok daha ağır olacaktır.' buyurmuştur.' cevabını verirdi."[1]

1. Ahmed, 1/188

ALLAH'IN, BEDİR SAVAŞI'NDAKİ YARDIMINA DAİR BİRKAÇ MİSAL

Enes YELGÜN
enesyelgun@tevhiddergisi.org

Karşılaşılan zorluklardaki en selametli yol, tedbirleri aldıktan sonra teslim olmaktır. Allah (cc) dinini zayi etmeyecektir. Kendi dinine yardımcı olanları yardımsız bırakmayacaktır. Bizler buna yakinen inanırız, bununla birlikte bunun nerede ve nasıl olacağını bilemeyiz.

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a; salât ve selam O'nun Resûl'üne olsun.

Allah Resûlü (sav) ashabı ile beraber ticaret kervanını ele geçirmek için yola çıkmış; ancak Ebu Sufyan'ın Mekkelilere gönderdiği haberci nedeniyle Müslimler kervanla değil, bir ordu ile karşılaşmışlardı. Bedir Ovası'nda gerçekleşen bu savaş ile ilgili önemli birçok ayrıntı Enfâl Suresi'nde Rabbimiz (cc) tarafından bizlere bildirilmiştir. Savaş sırasındaki hadiseleri anlattıkça ilgili ayetleri zikredeceğiz. Bu ayetlerden en dikkat çekici olanları ise şunlardır:

"(Hatırlayın!) Hani Allah (biri güçlü, diğeri zayıf) iki topluluktan birini size vadetmişti. Siz, (yorulmadan) elde edebileceğiniz güçsüz topluluğu istiyordunuz. Oysa Allah, kelimeleriyle hakkı üstün kılmak ve kâfirlerin (kökünü kurutup) arkalarını kesmek istiyordu. Suçlu günahkârlar hoşlanmasa da, (Allah) hakkı (her daim) üstün kılmak ve batılı da boşa çıkarmak (istiyordu)."[1]

"(Hatırlayın!) Hani siz vadinin yakın tarafında, onlar ise vadinin uzak tarafındaydı. (İstediğiniz) kervansa sizden daha aşağıdaydı. Şayet buluşmak için sözleşseydiniz, kesinlikle vakit tayininde anlaşmazlığa düşerdiniz. Fakat Allah, gerçekleşmesini istediği iş için böyle yaptı. Ta ki helak olan delil üzere helak olsun, hayat bulan da delil üzere hayat bulsun. Ve Allah, gerçekten (işiten ve dualara icabet eden) Semi', (her şeyi bilen) Alîm'dir. (Hatırlayın)!

1. 8/Enfâl, 7-8

Hani Allah, onları sana rüyanda az gösteriyordu. Şayet onları (gerçek sayıları gibi) çok gösterseydi, yenilmişlik (psikolojisine) kapılacak ve o iş (savaşmak) konusunda anlaşmazlığa düşecektiniz. Ama Allah (sizi) korudu. Şüphesiz ki O, sinelerde olanı bilendir.

Hani (savaşmak için) karşı karşıya geldiğinizde, Allah olmasını istediği işi gerçekleştirmek için sizi onların gözüne, onları da sizin gözünüze az gösteriyordu. Bütün işler Allah'a döndürülür."[2]

Bu ayetlerden açık ve net bir şekilde Allah'ın (cc) kudretini, aynı zamanda bu kudretin İslami hareketin üzerindeki etkilerini görüyoruz. İslami mücadelede bireyler kendileri ve davaları için en iyi olduğunu düşündükleri hususları amele dökmek isterler. Bunun için şartları zorlarlar, fakat neyin hayır neyin şer olduğunu mutlak olarak bilemezler. Gaybın bilgisi Allah'ın katındadır. O, bir şeyi Müslimler için takdir ettiğinde bu hoşumuza gitse de gitmese de bizim için hayır olan o demektir. Allah Resulü (sav) ve ashabı kolayca ganimet elde etmek için sefer planlamışlardı. Ancak Allah (cc) kâfirlere unutamayacakları bir darbe indirdi. Buna da Allah Resûlü'nü ve ashabını vesile kıldı.

Karşılaşılan zorluklardaki en selametli yol, tedbirleri aldıktan sonra teslim olmaktır. Allah (cc) dinini zayi etmeyecektir. Kendi dinine yardımcı olanları yardımsız bırakmayacaktır. Bizler buna yakinen inanırız, bununla birlikte bunun nerede ve nasıl olacağını bilemeyiz.

Allah'ın (cc) bu ayetlerde belirttiği hakikat, siyerdeki birçok rivayetle desteklenmektedir. Allah, yardımı ile hem kâfirlerin kalplerine korkuyu yerleştirmiş hem de mümin kullarına huzur ve sekinet ihsan etmiştir. Şimdi Bedir Savaşı öncesinde Allah'ın yardımının açıkça görüldüğü hadiseleri tek tek inceleyelim:

1. Müşriklerin, Atike'nin Rüyası ile Psikolojik Olarak Çökmesi

"Peygamber'imizin (sav) halası Atike binti Abdulmuttalib, Damdam'ın Mekke'ye gelişinden üç gece önce bir rüya gördü ve bundan korktu.

Kardeşi Abbas'a haber gönderip onu yanına çağırdı ve:

— Kardeşim! Vallahi, geceleyin gördüğüm rüya beni çok sarstı. Kavminin başına bir felaket ve musibet gelmesinden korkuyorum! Sana anlatacağım bu rüyayı gizli tut, kimseye söyleme, dedi. Abbas:

— Ne gördün? Anlat, dedi. Atike:

— Gördüm ki; deveye binmiş bir adam gelip Ebtah'ta[3] durduktan sonra yüksek sesle, 'Ey vefasız cemaat! Üç güne kadar, muharebe mahalline, vurulup düşeceğiniz yerlere yetişiniz!' diyerek üç kere bağırdı! Onu gören halk, onun başına toplandılar. Sonra o adam Mescid-i Haram'a girdi. Halk da kendisini takip ediyordu. Halk, etrafını sarmış olduğu hâldeyken, devesi Kâbe'nin arkasında durunca o yine aynı şekilde yüksek sesle, 'Ey vefasız cemaat! Üç güne kadar, muharebe mahalline, vurulup düşeceğiniz yerlere yetişiniz!'diyerek üç kere bağırdı. Sonra devesi Ebu Kubeys Dağı'nın başında durup orada da aynı şekilde yüksek sesle, 'Ey vefasız cemaat! Üç güne kadar, muharebe mahalline, vurulup düşeceğiniz yerlere yetişiniz!'diyerek üç kere bağırdı.

Sonra da bir kayayı iterek yuvarladı. Kaya yukarıdan aşağıya doğru yuvarlanarak dağın dibinde parçalandı. Mekke evlerinden, o parçaların girip isabet etmediği ne bir ev ne bir mahal kaldı, dedi. Abbas:

— Vallahi, bu çok mühim bir rüyadır! Sen onu gizli tut, hiç kimseye anlatma, dedi.

Abbas, Atike'nin yanından ayrılınca dostu Velid b. Utbe ile karşılaştı. Ona rüyayı anlatıp gizli tutmasını söyledi. Velid de babası Utbe'ye nakletti. Böylece bu rüya, Mekke'de yayıldı. Kureyşlilerin toplantılarında konuşulmaya başlandı.

Abbas der ki:

— Ertesi gün, Kâbe'yi tavaf ediyordum. Ebu Cehil b. Hişam da Kureyşlilerden bir cemaatle oturmuş, Atike'nin rüyasını konuşuyordu. Ebu Cehil beni görünce 'Ey Ebu'l Fadl! Tavafını bitirince yanımıza gel!' dedi.

Tavafı bitirince, varıp yanlarına oturdum. Ebu Cehil, bana:

— Ey Abdulmuttaliboğulları! Sizin şu kadın peygamberiniz de ne zaman türedi, dedi. Ona:

— Nedir bu, dedim.

— Âtike'nin gördüğü şu rüya meselesi, dedi.

2. 8/Enfâl, 42-44

3. Muhassab ile Mekke arasında bir yer

Sahabilerden bu savaşa katılamayanlar hayatlarının geri kalanını niçin Bedir'de bulunamadıklarına dair bir hayıflanma ile geçiriyorlar. Çocuklar fark edilip de geri çevrilince ağlıyorlar. Münafıklar dışında hiç kimse bu savaştan geri kaldığı için sevinmiyor. İşte asıl güç buradadır. Sayı çokluğunun ise bunun yanında değeri yok denecek kadar azdır.

— O ne görmüş, dedim. Ebu Cehil:

— Siz, erkeklerinizin peygamberliklerine kanaat etmediniz de kadınlarınız da mı peygamberliğe kalkıştı?! Güya Atike, birinin 'Üç güne kadar, vurulup düşeceğiniz yerlere yetişiniz!' dediğini rüyasında gördüğünü söylüyormuş! Bu üç gün içinde, sizi bekleyeceğiz. Eğer söylemiş olduğu söz doğru ise elbette bir şey zuhur edecektir. Eğer üç gün dolar da bir şey zuhur etmezse hakkınızda yazacağımız bir yazıda Araplar arasında sizin kadınlarınızdan daha yalancı kadın bulunmadığını yayacağız, dedi.

Vallahi, benim için, bunu inkâr etmekten daha ağır bir şey olmamıştır. Onun herhangi bir şey görmüş olduğunu inkâr ettim. Bundan sonra, birbirimizden ayrıldık.

Akşam olduğunda Abdulmuttaliboğulları kadınlarından yanıma gelmedik hiçbir kadın kalmadı. Onlar:

— Demek, siz şu fasık, pis herifin, erkeklerinize dil uzatmasını hoş gördünüz! Sonra da sen onun kadınlarınıza da dil uzattığını işittiğin hâlde, işittiğin şeylerden seni gayrete getirecek bir şey bulamadın ha, dediler. Onlara:

— Vallahi, öyle yaptım. Benim için bundan daha ağır bir şey olmamıştır. Allah'a andolsun ki, o sözünü tekrarlayacak olursa ona saldıracağım ve sizin hesabınıza onun hakkından geleceğim, dedim.

Âtike'nin rüyasının üçüncü günü sabaha çıkınca, kaçırdığım fırsatı elde etmek arzusu ile çok kızgın ve hiddetli bir hâlde Mescid-i Haram'a girdim. Onu görünce, vallahi, ona doğru yürüdüm. Evvelce söylediklerinden bazılarını tekrarlayıp kendisine saldıracaktım. Ebu Cehil zayıf yapılı, asık suratlı, acı dilli, sert bakışlı bir adamdı. O, Mescid-i Haram'ın Sehmoğulları kapısına doğru fırlayıp çıkınca kendi kendime 'Allah'ın lanetine uğrayasıca, benim kendisine hakaret edeceğimden korktu da benden uzaklaşıyor.' dedim. Hâlbuki benim Damdam b. Amr'ın işitmemiş olduğum sesini, o işitmiş bulunuyormuş! Damdam; devesinin burnunu kesmiş, semerini tersine çevirmiş, gömleğinin önünü, arkasını yırtmış bir hâlde Mekke Vadisi'nin ortasında, devesinin üzerinde avazının çıktığı kadar bağırıyordu:

'Ey Kureyş cemaati! Muhammed ve ashabı, ticaret kervanınızın, Ebu Sufyan'ın yanındaki mallarınızın önüne gerildiler! Ona erişebileceğinizi sanmıyorum! İmdat! İmdat!' diyerek haykırıyordu. Başa gelen iş, beni de onu da birbirimizle uğraşmaktan alıkoydu."[4]

2. Savaş Konusunda Bir İttifakın Olmaması, Kureyş Ordusunun Tereddüt Yaşaması ve Bazı Kabilelerin Ordudan Kopması

"Zühreoğullarının müttefiklerinden Ahnes b. Şerik, Kureyş cemaatinin Cuhfe mıntıkasında bulundukları sırada 'Ey Zühreoğulları! Allah sizin mallarınızı kurtardı. Adamınız Mahreme b. Nevfel'i de kurtardı. Siz onu ve malınızı korumak için yola çıkmıştınız. Siz korkaklığı bana yükleyiniz, geri dönünüz! İhtiyaç olmadıkça sefere çıkmanızın size bir gerekliliği yoktur. Siz onun (Ebu Cehil'in) sözüne bakmayınız!' dedi.

Bunun üzerine Zühreoğulları, Ahnes b. Şerik'le birlikte geri döndü. Zühreoğullarından hiç kimse Bedir'de bulunmadı. Çünkü Ahnes b. Şerik, onların arasında sözü dinlenir bir kişi idi."

"Peygamber'imiz (sav) Ömer'i (ra) Kureyşlilere gönde-

4. İbni Hişam

rerek 'Geri dönüp gidiniz! Sizden başkasıyla çarpışmak, bana, sizinle çarpışmaktan daha iyidir!' buyurdu.

Hakîm b. Hizam, 'Bu, insaflı bir davranıştır! Onu hemen kabul ediniz! Vallahi, bu insaflı davranıştan sonra, sizin hakkınızda insaflı davranılmaz!' dedi.

Ebu Cehil ise 'Allah bize onlardan öç alma fırsatını verdikten sonra öcümüzü almadıkça, andolsun ki geri dönmeyeceğiz; onlara hadlerini bildireceğiz ki, bundan sonra ne gözcü çıkarılabilsin ne de kervanımızın önüne geçilebilsin!' dedi."[5]

"Hakîm b. Hizam, Utbe b. Rebia'nın yanına vardı. Ona:

— Ey Ebu Velid! Sen Kureyşlilerin büyüğü, seyyidi, içlerinde sözü dinlenilir olansın! Sen zamanın sonuna kadar hayırla anılmak istemez misin, dedi. Utbe:

— Ey Hakîm! Nedir o, diye sordu. Hakîm:

— Halkı seferden geri çevir! Müttefikin Amr b. Hadramî'nin işini (diyetini) üzerine al, dedi. Utbe:

— Yaptım gitti! Sen bunu bana bırak! Çünkü o benim müttefikimdir. Onun diyetini, kaybettiği malını ödemek bana düşer. Yalnız, sen Ebu Cehil'e git de onunla bir görüş, konuş. Ben buna ondan başkasının muhalefetinden korkmuyorum, dedi.

Sonra da kalkıp bir nutuk irat etti ve nutkunda şöyle dedi:

'Ey Kureyş cemaati! Vallahi, siz Muhammed ve ashabıyla karşılaşırsanız, bir şey yapamazsınız!

Vallahi, onlardan birini öldürecek olan ya amcasının ya dayısının oğlunu ya da kabilesinden bir kimseyi öldürmüş, yüzüne hiç bakmak istemeyeceği bir kimsenin yüzüne bakmak zorunda kalmış olacaktır. Siz geri dönünüz! Muhammed ile sair Araplar arasından çekiliniz, onu onlarla baş başa bırakınız! Eğer onlar onu öldürürlerse -ki zaten sizin de istediğiniz bu idi- istediğiniz olmuş olur. Eğer bunun aksi olur da (Muhammed onlara galebe çalıp) size gelir kavuşursa, onun aleyhinde istediğiniz şeyden dolayı, size ondan bir zarar gelmez.'

Hakîm b. Hizam, hemen Ebu Cehil'in yanına vardı. Ebu Cehil o sırada zırhını hazırlıyordu. Ona:

— Utbe, beni sana şöyle şöyle söyleyeyim diye gönderdi, diyerek Utbe'nin söylediklerini nakletti. Ebu Cehil:

— Vallahi, Muhammed'i ve ashabını görünce, Utbe'nin ödü kopmuş! Hayır! Vallahi, Allah, Muhammed'le bizim aramızda hükmünü verinceye kadar geri dönmeyeceğiz! Utbe bu sözü ancak deve eti yiyici Muhammed ve ashabını görünce korktuğu için söylemiştir. Onun oğlu da onların içindedir. O sizleri bundan dolayı korkutuyor, dedi."[6]

Kureyşlilerin arasındaki bu parçalanmışlığı gösteren daha pek çok rivayet vardır. Hatta o kadar ki Mekkeli müşrikler; kendilerine destek çıksın, kafalarda soru işareti olursa o kadınlara bakıp da savaştan geri kalınmasın diye şarkıcı cariyeleri dahi orduya dâhil etmişlerdir. Bu rivayetlerin tamamen zıttı olan örnekler ise İslam Cephesi'nde yaşanmaktadır. Bir kervan için yola çıkan bu topluluk, kervanla değil, bir ordu ile karşılaşıyor ve bu ordunun içerisinde tek bir çatlak ses dahi çıkmıyor! Dahası sahabilerden bu savaşa katılamayanlar hayatlarının geri kalanını niçin Bedir'de bulunamadıklarına dair bir hayıflanma ile geçiriyorlar. Çocuklar fark edilip de geri çevrilince ağlıyorlar. Münafıklar dışında hiç kimse bu savaştan geri kaldığı için sevinmiyor. İşte asıl güç buradadır. Sayı çokluğunun ise bunun yanında değeri yok denecek kadar azdır.

Bu durum, İslam cemaatinin fertlerine itikad ve menheclerinde hiçbir şüphe olmadan yola devam etmeleri hususunda önemli bir uyarıdır. Bu ikisinden birisi hakkında kafasında soru işareti olan kişi er ya da geç yolda sorun yaşayacak ve sadece kendisinin değil, etki alanındaki kişilerin de İslami mücadeleden soğumasına neden olacaktır. Menhecî kaidelerin anlaşılıp anlaşılmadığının ortaya çıkacağı o imtihan günleri gelmeden kişi kendi muhasebesini yapmalıdır. Eksiklerini kardeşlerinden yardım alarak, Rabbine yönelerek gidermelidir.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdetmektir.

5. Vâkıdî

6. İbni İshak

İktibas

Peygamber'imiz (sav) 63 yıllık hayatının 25 yılını bekâr, 2 yılını dul, 25 yılını Hatice annemizle tek eşli olmak üzere toplamda 36 yılını ise evli olarak geçirmiştir. O'nun (sav), evlilik hayatındaki birçok mahrem mesele bile gözlerimizin önünde, elimizdeki kaynaklarda mevcuttur. Allah Resûlü'nün, eşlerine karşı olumsuz bir tavrı var mıdır Allah aşkına? Peygamber'imiz eşlerine sövmedi, kızmadı; asla onların izzetine, nefislerine dokunacak bir şey söylemedi. Tek yaptığı küsmekti. Böyle bir hakkı var ve o da bu sükûnet hakkını kullandı. Bağırmadı, elini kaldırmadı, onlara karşı ve onların ailelerine, akranlarına karşı küfürler dizmedi. Hatta hanımlar birbirleriyle kavga ettiklerinde birbirlerine bazı ağır sözler söyledikleri zaman Peygamber'imiz araya girerek o sözün yanlışlığını beyan eder, taraf tutmadan onları uzlaştırırdı.

Annelerimizden biri, bir seferinde Safiyye Anne'mize kızıp "Yahudi'nin kızı!" demişti ve Safiyye Anne'miz bu duruma üzülmüştü. Gerçekten de babası Yahudi'ydi. Ancak bu söz rencide amaçlı söylenmişti. Peygamber'imizin yanına gelerek durumu anlatınca Allah Resûlü (sav), "Neden üzülüyorsun, ey Safiyye? Bir daha benzer bir durumla karşılaşırsan şöyle de: 'Benim babam Harun, amcam Musa'dır. Yahudi'ysem de bende bu var.' " diyerek teselli etti. O, hanesinde bu tarz şeylere şahit oldu ve meseleleri böyle çözdü.[1]

1. Evlilik Ahlakı, Muhammed Emin Yıldırım, Siyer yayınları s.127-128

ŞİİR

DÜŞÜN!

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

وَكُلًّا نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ اَنْبَٓاءِ الرُّسُلِ مَا نُثَبِّتُ بِهٖ فُؤَادَكَۚ وَجَٓاءَكَ فٖي هٰذِهِ الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرٰى لِلْمُؤْمِنٖينَ

Sana resûllerin kıssalarından her (vahyettiğimizi) kalbini sağlamlaştırmak için anlatıyoruz. Bunda sana hak, müminler için öğüt ve hatırlatma gelmiştir.[1]

Ey İbrahim'in doğrayıp dağlara dağıttığı kuşların parçaları kadar dağınık kalbim!

Allah'ın (cc); enbiyaların ve salihlerin kıssalarıyla seni bir araya toplaması umulur.

Peygamberlerin karşılaştıkları durumlarda sergiledikleri davranışlarını,
yaşadıkları olaylarda verdikleri tepkileri düşün!

Mürekkeplerle derilere ve kâğıtlara nakşedilmiş ayetleri kalbine alıp düşün!

Allah'ın "Oradan topluca inin!"[2] diye kızıp kendisine öfkelendiği sıra Âdem'in, Allah'ın kendisine
birtakım sözler ilham edene kadarki sessizliğini ve mahcubiyetini...

Gemi yaparken yanından her geçildiğinde kendisi ile alay edilen Nuh'u, "Şüphesiz ki ben, yenik düştüm,
(bana yardım et ve onlardan) intikam al."[3] derken düşün!

Yunus'un fırtınalı günde kura öncesi tedirgin ve endişeli bekleyişini...
Balığın kendisini karaya atana kadar karanlıklar içindeki hâlini...

Taif'in delileri ve çocukları tarafından taşlanıp peşinden kovalanan Allah Resûlü'nü düşün!

Saçı başı abisi Musa tarafından ulu orta çekiştirilirken Harun'u...

İstedikleri fetvayı vermedi diye kafası koparılıp bir fahişenin önüne atılırken Yahya'yı düşün!

Ağaç kovuğunda saklandığı sırada fark edilip ağaç ile beraber testereyle ikiye bölünen babası Zekeriyya'yı...

Küçücük bir çocukken kuyunun karanlıklarında yarı çıplak ve yapayalnız kalmış Yusuf'u düşün!
Genç yaşında senelerce Mısır'ın taş zindanlarındayken...

Yakub'un, oğlunun hasretine ağlamaktan kuruyan göz pınarlarını düşün!

Eyyub'u, kalbi ve dili hariç tüm bedeni çürümüşken...

Korku içinde sağına soluna bakına bakına memleketini terk etmek zorunda kalan Musa'yı düşün! Bir
ağacın gölgesine çekilmiş, "Rabbim! Bana indireceğin her türlü hayra muhtacım!"[4] derken...

Ağacın altında "Keşke! Bundan önce ölseydim de tamamen unutulup gitseydim."[5]
diyen, sancılar içindeki Meryem'i düşün!

Firavun'un karısı Asiye'yi işkenceler esnasında, Rabbinin kendisine komşu olmasını isterken...

1. 11/Hûd, 120
2. 2/Bakara, 38
3. 54/Kamer, 10
4. 28/Kasas, 24
5. 19/Meryem, 23

Üç çocuğuyla beraber kızgın yağlara atılan Firavun'un berberini düşün!

Kucağındaki bebeğiyle ateş dolu hendeğe atlamasına ramak kala,
emzikteki çocuğuna olan merhametinin kendisini bir an duraksattığı kadını...

Musa'sını denize saldığı gece, bomboş bir kalp ile sabahlayan annesini düşün!

İsmail'i susuzluktan can çekişirken, ekin bitmez bir çölde emzikteki çocuğuyla bir başına kalan Hacer Anne'mizi düşün! Safa'dan Merve'ye doğru birilerini bulmak için delicesine bir oraya bir buraya koştururken...

Resûl ve onunla birlikte olanları, "Allah'ın yardımı ne zaman?"[6] dedikleri raddedeyken düşün!

Kırbaçların altındaki İmam Ahmed'i...

Surlara hapsedilmeden evvel sadık talebesinin yanında şu ayeti mırıldanan İbni Teymiyye'yi düşün:

"Derken aralarına, kapısı olan bir sur çekilmiştir. İç tarafında rahmet dış yönünde ise azap vardır."[7]

Darağacında sallanırken binlerce insanın silkelenip dirilmesine vesile olan Seyyid Kutub'u...

Yaratılmışların en hayırlısının dinini tazim ettiler diye tevkif edilen Tevhid ve Sünnet davetçilerini düşün!
Allah'ın onlara verdiği sebatla, zulüm saraylarında dahi onların ve beşerin tüm inanışlarından uzak olduklarını ilan ederken...

...

Şimdi Âdem'i bağışlanmışken düşün!

Nuh'u, gemi ile beraber sular üstünde yükseliyorken...

Yunus'u, dönüşünde kavmini iman etmiş olarak bulmuşken düşün!

Nebi ve ashabını develer üstünde, fethettikleri Mekke'ye girerken...

Yahya'yı, dirileceği gün üzerinde yazan "Selam" ile düşün!

On bir yıldız, güneş ve ay kendisine secde ederken Mısır tahtında oturan Yusuf'u...

Ayağını vurduğu yerden sular çıkarken Eyyub'u düşün!

Musa'yı, yerden kaldırdığı Levha'dan, "Rablerinden korkanlar için hidayet ve rahmet vardır."[8]
yazısını okurken...

Meryem'i, beşikteki İsa kendisini temize çıkarıyorken düşün!

Berberi ve çocuklarını, semayı mis kokularıyla doldururken...

Musa'sı ile tekrar gözü aydın olan annesini düşün!

Zemzem kaynağından fışkırırken, Cürhümlüler kendisine doğru geliyorken Hacer'i...

Nefsinden gökyüzüne "Böylece o zalimler topluluğunun (kökü kurutulup) arkaları kesildi.
Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun."[9] ayeti karışmadan evvel,

Cibril'i, Peygamber'in kalbine "Müminlere yardım etmek, bizim üzerimize bir haktır."[10] ayetini bırakırken düşün!

Düşün! Derin Düşün! Değişene kadar düşün! Değiştirene kadar düşün!

Alper TANRIVERDİ

6. 2/Bakara, 214
7. 57/Hadîd, 13
8. 7/A'râf, 154
9. 6/En'âm, 45
10. 30/Rûm, 47

Zayıf müminde de güçlü müminde de hayır vardır. Ancak güçlü mümin daha hayırlıdır ve Allah'a da daha sevimlidir. Hedefimiz güçlü mümin olmak olsun ve bunu elde etmek için muhasebe yapalım, üzerimize düşen sebeplere yapışalım ve gayret edelim.

GÜÇLÜ MÜMİN ZAYIF MÜMİN

Emre ACAR
emreacar@tevhiddergisi.org

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Kıymetli Kardeşim!

Bu ayki yazımızda rahmet damlalarından tefsiri geniş, sözü öz olan Resûlullah'ın hadis-i şerifini seninle beraber anlamaya ve yaşamaya çalışacağız. Rabbim bizleri hakka ve onunla amel etmeye muvaffak kılsın. Allahumme âmin. Peygamber'imiz (sav) şöyle buyurur:

"Güçlü mümin, Allah katında zayıf müminden daha hayırlı ve daha sevimlidir. Bununla beraber her ikisinde de hayır vardır. Sana fayda veren şeyleri elde etmeye gayret et. Allah'tan yardım dile ve acizlik gösterme. Şayet başına bir iş gelirse sakın, 'Eğer şöyle yapsaydım, şöyle şöyle olurdu' deme. Aksine 'Allah'ın takdiri; O dilediğini yapar' de. Çünkü (eğer şöyle yapsaydım... demek) şeytanın vesvesesine kapı aralar."[1]

Değerli Kardeşim!

Peygamber'imiz, "güçlü mümin olma" mücadelesi vermemiz gerektiğini

1. Müslim

> Müslim, hedeflerini büyük tutar. İman etmekle yetinmez, en güçlü imana ulaşmaya çalışır. Nasihat dinlemekle yetinmez, sözün en güzeline tabi olmaya gayret eder. Hedefi sadece amel etmek değildir. Müslim, "Allah'a (cc) hangi amel daha sevimlidir?" diyerek Rabbine yakın kılan en sevimli amellerle meşgul olmaya çalışır.

öğretiyor. O hâlde Müslim, sadece hayra ulaşan değildir. Bilakis hayrın içinde de en hayırlı olana, Allah (cc) katında en sevimli olana ulaşmak için gayret edendir. Müslim, hedeflerini büyük tutar. İman etmekle yetinmez, en güçlü imana ulaşmaya çalışır. Nasihat dinlemekle yetinmez, sözün en güzeline tabi olmaya gayret eder. Hedefi sadece amel etmek değildir. Müslim, "Allah'a (cc) hangi amel daha sevimlidir?" diyerek Rabbine yakın kılan en sevimli amellerle meşgul olmaya çalışır.

Güçlü Mümin İfadesiyle Kastedilen Nedir?

Güçlü mümin, bedenen güçlü kuvvetli olan değildir. Bilakis güçlü mümin, imanı güçlü olandır. Hadiste geçen güç/kuvvet ifadesiyle bu anlam kastedilmiştir. Bununla birlikte bu, bedenen kuvvetli olmamamız anlamına gelmez. Ancak önce imani olarak kuvvetli olmalıyız, sonra bedenen kuvvetli olmaya çalışmalıyız. Çünkü bedenen güçlü olmak bu davayı sahiplenmek için doğrudan bir etken değildir. Dinde sebat etmek, davaya gönülden hizmet etmek, her şeyimizi dava için feda etmek, imtihanlarda sabırlı olmak ancak iman gücü ile mümkündür. İşte güçlü müminden kastedilen de imanen güçlü olmaktır. Bedenen güçlü olmaya çalışıp iman gücünü geride bırakanlar, en zirve amel olan cihad amelinde bile olsalar faydalanamayacak ve gerisin geriye topuklarının üzerine döneceklerdir.

Güçlü Olmak Zorunda mıyız?

Evet, güçlü olmak zorundayız. Davamıza kuvvet ile yapışmalıyız. Bu, Rabbimizin (cc) bir emridir:

"Size verdiğimiz (Kitab'a) kuvvet ile yapışın..."[2]

Bu dava iman gücü ile yürütülebilir. Hak olan Kur'ân'ın yaşanması, iman gücüyle mümkündür. İmanı zayıf olanlar yolun yarısında dökülecek, yanmış buğday misali kül olup gidecektir. İmanı güçlü olanlar ise sahabe gibi, onların Mekke ve Medine Dönemi'nde yaşadıkları zorluklar gibi zorluk görseler de ayakları bu yolda Kitap üzerine sabit kalacaktır.

Hakeza günahlara karşı kendimizi korumak, şüphelerden ve şehvetlerden etkilenmeden Allah'a (cc) kul olabilmek, dünyanın fitnesinin bataklığına düşmeden ahiret için yatırım yapabilmek de iman gücü ile alakalıdır. İmanın gücüne sahip olan mümin bu konularda hayra ulaşacaktır. Ancak zayıf bir mümin ise bu hayırdan mahrum olacak, istikrar ve sebata sahip olamayacaktır.

Davamız zor, biz zayıfız. Yolumuz uzun, düşmanımız ise çok ve güçlüdür. Tağutlar; film, müzik, moda, kültür, gelenek vb. her cepheden Müslimlere savaş açmıştır. Aradaki bu maddi ve imkân zayıflığını nasıl kapatabiliriz? Müslimlerin maddi güçle tağuta galebe çalmaları münkün değildir. Düşmanımıza karşı mücadelemizin başarılı olması ancak Allah'ın (cc) yardımı ile mümkündür. Allah'ın yardımının üzerimize inmesi ise iman gücü ile alakalıdır:

"Allah, içinizden iman edip salih amel işleyenlere vadetti: Onlardan öncekileri yeryüzünün halifeleri kıldığı gibi onları da yeryüzünün halifeleri kılacak, razı olduğu dinlerinde kendilerine iktidar/güç verecek ve korkularından sonra onları emniyete kavuşturacaktır. (Bu vaatte bulunduklarım) bana ibadet eder, hiçbir

2. 2/Bakara, 93

şeyi bana ortak koşmazlar. Kim de bundan sonra kâfir olursa işte bunlar, fasıkların ta kendileridir!"[3]

Bu sebeplerden dolayı Müslim, iman gücünü arttırmalı ve bu hususta güçlü olmadır, ki sahabe arada bir birbirlerine "Gelin iman edelim veya imanımızı gözden geçirelim." diyerek imanlarındaki zayıflıkları tespit eder ve eksiklerini tamamlarlardı. Bunu, Rabbimizin "Ey iman edenler! İman edin."[4] ayetine istinaden yapıyorlardı.

Aynı ayet bizlere de hitap etmektedir. Bu konuda imanımızı gözden geçiriyor muyuz? "Ben güçlü mümin miyim, yoksa zayıf mümin miyim?" diye sorup imanımızı güçlendirmenin çabasına giriyor muyuz? Yoksa "İman ettim!" deyip gerisini bırakarak "Çokça aldatan (şeytan) da sizi Allah'la aldatmasın."[5] ayetinin çarpıcı gerçekliği ile kendimizi Allah'la (cc) kandırıyor, bunun refahını mı yaşıyoruz?..

Nasıl Güçlü Mümin Olabiliriz?

Güçlü mümin olma çabasına girmeliyiz, demiştik. Çünkü kalpteki iman, hasırın çizgilerinin eskidiği gibi eskir ve zayıflar. Kişi takviyede bulunmadığı ve gayret göstermediği sürece kendiliğinden güçlenmeyecektir.

İmanı güçlendiren durumları iki ana madde üzerinde özetleyebiliriz:

• **Salih amel:** İmanı güçlendiren en önemli nokta, salih amellerdir. Bu hikmetten olsa gerek ki amel hep iman ile yan yana zikredilmektedir. Hakeza Allah (cc) yardımını; imanını, salih amellerle destekleyen kullarına vadetmiştir:

"Allah, içinizden iman edip salih amel işleyenlere vadetti: Onlardan öncekileri yeryüzünün halifeleri kıldığı gibi onları da yeryüzünün halifeleri kılacak, razı olduğu dinlerinde kendilerine iktidar/güç verecek ve korkularından sonra onları emniyete kavuşturacaktır. (Bu vaatte bulunduklarım) bana ibadet eder, hiçbir şeyi bana ortak koşmazlar. Kim de bundan sonra kâfir olursa işte bunlar, fasıkların ta kendileridir!"[6]

• **Günahlardan kaçınmak:** Şüphesiz ki imana en büyük zararı veren durum günahlardır. Bu sebeple Peygamber'imiz (sav) bizleri günahlara karşı çokça sakındırmıştır:

"Kul, bir günah işlediğinde kalbinde siyah bir nokta oluşur. Tevbe ettiği takdirde cilalanıp silinir. O günahı tekrar işlediği/günaha devam ettiği zaman, o siyah nokta da gittikçe büyür, kalbi istila eder. İşte bu husus, 'Asla (onların söylediği gibi değil)! Bilakis işledikleri (günahlar), kalplerinde pas tutmuş (hakkı anlamalarına engel olmuştur).'[7] ayetinde geçen paslanmadır."[8]

Selef imamlarımızın imanı anlatırken "İman taatlerle artar ve masiyetlerle azalır." şeklinde açıklamaları da bu hikmete binaendir. Çünkü bu iki nokta, direkt imana zarar veya fayda vermektedir.

Değerli Kardeşim!

Zayıf müminde de güçlü müminde de hayır vardır. Ancak güçlü mümin daha hayırlıdır ve Allah'a da (cc) daha sevimlidir. Hedefimiz güçlü mümin olmak olsun ve bunu elde etmek için muhasebe yapalım, üzerimize düşen sebeplere yapışalım ve gayret edelim.

Rabbim bizleri her şeyin en hayırlısına muvaffak kılsın. Bizleri kendisine güçlü iman ile kulluk yapanlardan eylesin. Allahumme âmin.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamdetmektir.

Bir sonraki yazımızda görüşmek ümidi ile...

3. 24/Nûr, 55
4. 4/Nîsa, 136
5. 31/Lokmân, 33
6. 24/Nûr, 55
7. 83/Mutaffifîn, 14
8. İbni Mace

SOLEYMANÎ: RAFIZİLERİN YEDİ DÜVEL 'HULÂGÛ'SU!

Kerem ÇAĞLAR
keremcaglar@tevhiddergisi.org

Soleymanî kişiliği, İslâm coğrafyasında medeniyetler söndürüp büyük şehirleri kökünden kazıyan; acımasızlık, hunharlık, zulüm ve katliam denilince akla ilk gelen vahşet timsali Cengiz ve Hulâgû'nun günümüzdeki mücessem hâliydi.

وَكَذٰلِكَ نُوَلّ۪ي بَعْضَ الظَّالِم۪ينَ بَعْضاً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ۟ع

"İşte biz, kazanmakta oldukları günahlar sebebiyle zalimlerin bir kısmını diğer bir kısmına böyle musallat ederiz."[1]

"وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ / Secde et ve yakınlaş"[2] ayetini Ehl-i Sünnet hakkında "وَاقْتُلْ وَاقْتَرِبْ / Katlet/Öldür ve yakınlaş" şeklinde yorumlayan sapkın Rafızi anlayışın, tezahür eden en çarpıcı katliamcı tiplerinden birinin geçen ayın başlarında infaz edilmesiyle yapay bir bölgesel kriz havası üretildi Orta Dünya'da.

Muhtemeldir ki tarih boyunca İranlılar kadar gönül okşayıcı ve duyguları harekete geçirici "tatlı" sloganlar üreten başka bir kavim yoktur. Bunun başta gelen sebeplerinden birisi Farsçanın melodik ve şiirsel bir ifade tarzına sahip olmasıdır kuşkusuz. Bu nedenle dinleyicileri hemen etkisi altına alabilen mersiyelerde ve tasavvufî eserlerde bu dil geçmişte de sıklıkla kullanılmıştır.

1. 6/En'âm, 129
2. 96/Alak, 19

ABD ki, Türkiye kendi güvenliği için en ufak bir adım atsa Avrupa ile birlikte renk renk alarmlara geçer! Hâlbuki bugüne kadar Rafızi İran yayılmacılığını önleyici hiçbir harekâta giriştiği görülmemiştir. Çünkü Farsî/Rafızi devrimin ilk günlerinden beri aralarındaki danışıklı dövüşü her uyanık mümin müşahede etmiştir, etmektedir.

Soleymanî'nin örgütlediği Rafızi güruhlar, Ehl-i Sünnet halka karşı tarihte görülmüş en büyük katliamların icrası için tugay tugay Irak ve Suriye'ye akarken, toplu katliamlara uğrayanlar sanki kendileriymiş gibi "mazlum, maktul, baldırı çıplak, sahipsiz, kimsesiz ve soykırıma uğramış olanların" diliyle ağıtlar yakıp sloganlar ürettiler. Vahdet ve kardeşlik denilince sadece Ehl-i Sünnet düşmanı Rafızilerle uhuvvet muhabbetinde düşük çenelerine fazla mesai yaptıran ve sureten bize benzeyen aramızdaki İrancı -ve gizli Rafızi- şarlatanlar da bu yavan propogandaları bire bin katarak kitlelere boca etmeye çalıştılar. Böylelikle birlikte haşrolunacaklarına inandıkları "cehennem köpeklerini" kamuoyuna "yeryüzü melekleri" etiketiyle pazarlamaya çalışmaktalardır. Kırk yıldan uzun bir zamandır müsamere oynayan kendinden menkul "aydın" ve "kanaat önderi" birtakım "pazarlamacı" utanmazlar Suriye ve Irak'ta göç, işkence, yıkım ve katliamlara maruz kalan mazlumların acılarını rezil bir şekilde oyun ve eğlence yerine koyuyorlar. Katliamcı babanın katliamcı oğlu Esed'e tek kelime laf edemeyen, Rusya'nın Suriye'deki işgalinden hiç söz etmeyen, İran'ın Suriye ve Irak'taki cinayetlerini yok sayan dilbazlar; tüm İslam âlemini Soleymanî ve Mehdi El-Mühendis isimli katliamcılar için yas tutmaya teşvik ediyor. Sözde "Kudüs Gücü" ve onun komutanı Soleymanî'nin İsrail'le değil, doğrudan Suriye ve Irak'taki Sünnilerle savaştığını dile getiren insaflı müminlerin ise ne tekfirciliği ne de Amerikancılığı kalıyor!

Haçlıbaşı ABD'nin; Rafızi İran'ın Irak, Suriye, Yemen, Afganistan ve Lübnan'da yaptıkları konusunda şimdiye kadar dişe dokunur ve sonuç alıcı hiçbir girişimde bulunmamış olması ayrıca not edilmelidir. O ABD ki, Türkiye kendi güvenliği için en ufak bir adım atsa Avrupa ile birlikte renk renk alarmlara geçer! Hâlbuki bugüne kadar Rafızi İran yayılmacılığını önleyici hiçbir harekâta giriştiği görülmemiştir. Çünkü Farsî/Rafızi devrimin ilk günlerinden beri aralarındaki danışıklı dövüşü her uyanık mümin müşahede etmiştir, etmektedir.

Malum, dünya eskisi gibi değil. Neredeyse her şey gözlerimizin önünde yaşanmaktadır. Irak'taki İran çetelerinin varlığı, Suriye'de yürüttüğü kirli savaş ve çirkin siyaset, Lübnan'daki vekil gücü ve etkisi... Hepsini alt alta ya da üst üste koyduğumuzda tüm bunların, haritadan silmekle (!) tehdit ettiği İsrail'e yönelik bir tavır olarak yorumlanması asla mümkün değildir.

Irak ve Suriye'de halk ABD ve Rus ordusunca katledildiğinde cinayet; fakat aynı cürmü kat be kat fazlasıyla İranlılar işleyince "direniş" oluyor! Suriye ve Irak halkı "Üzerimize bomba yağdıracaksa İranlılar yağdırsın, ABD ve Ruslar ülkemizden defolsun!" dediler de kimse duymadı mı yoksa? İran muhibbisi yerli Rafızi şarlatanlar neredeyse Musul'da, Bağdat'ta, Kerkük'te, Halep'te, Hama'da, İdlib veya Şam'da yokluk ve yoksulluk içinde kıvranan yüzbinlerce çocuğun hep bir ağızdan "Yaşasın! Hepimiz İranlı kardeşlerimiz (!) sayesinde yetim ve öksüz kaldık!" dediklerini iddia etme yüzsüzlüğündeler...

İbnu'l Alkamî'nin torunu Soleymanî'nin elebaşı olduğu "Kudüs Gücü"nün, Kudüs'e ve işgalci İsrail'e yönelik bir harekâtını bugüne kadar ne duyan ne de gören olmuştur. Bilakis sözde Kudüs Gücü'nün Suriye ve Irak'taki varlığı, özellikle de Suriye'deki operasyonları daha çok İsrail'in ekmeğine yağ sürmüştür.

Eğer Kasım Soleymanî gibi Ehl-i Sünnet katliamcısı bir çete başının koordinatörlüğündeki İran'ın askerî desteği olmasa, Rafızi-Nusayrî-Vampir Esed rejimi diye bir rejimden asla söz edilemezdi. Suriye meselesini çözümsüz hâle getirmek için Soleymanî ve emrindeki "Kudüs Gücü" isimli şebbihalar birliğinden daha uygun bir araç bulunamazdı.

Adı "Kudüs Gücü" olan çeteler bu hâliyle söz konusu ülkelerde konuşlu olmasaydı, hiç şüphesiz bundan en fazla İsrail tedirgin olacak idi.

Eğer Kasım Soleymanî gibi Ehl-i Sünnet katliamcısı bir çete başının koordinatörlüğündeki İran'ın askerî desteği olmasa, Rafızi-Nusayrî-Vampir Esed rejimi diye bir rejimden asla söz edilemezdi. Suriye meselesini çözümsüz hâle getirmek için Soleymanî ve emrindeki "Kudüs Gücü" isimli şebbihalar birliğinden daha uygun bir araç bulunamazdı.

Soleymanî Kimdi?

Soleymanî, kuklaların kuklacılarının kuklacıbaşınca infaz edilmeden önce de nesilleri, namusları, şehirleri ve ekinleri ifsa eden bir vampir olarak ümmet tarafından tanınan malum ve maruf bir biyolojik varlıktı.

Soleymanî, Şii/Safevi eksenini kutsayanlar için Lübnan Hizbullat direnişinin (!) tedarikçisiydi.

"Haritadan sileceğiz!" dedikleri Siyonist İsrail'e avantaj, güven ve fayda sağlayan operasyonların elebaşıydı.

Suriye'deki tuğyan karşıtı muhalefete ve cihadi gruplara karşı Nusayrî Esed'in ve Hizbullat'ın hamisiydi. Bittabi kimileri için şehit (!) ve kahramandı (!)

Kimileri için sözde azılı Amerikan düşmanıydı, yani sözde antiemperyalist idi.

Sadr grubu hariç Şii Iraklıların önemli bir kısmı için IŞİD, 2014'te Bağdat'ın kapılarına dayandığında İran güdümündeki Irak'a omuz veren "Rüstem" (!) idi.

İslâm Devleti iddiasındaki IŞİD, Erbil'e yürürken Kürtlere saatler içinde iki uçak dolusu silahla gelen "Tam Teçhizatlı Noel Baba"ydı.

Çeteleri Sünni ahaliyi yakıp döner bıçaklarıyla keserken, Musul ve havalisindeki Hristiyanlara umut olandı. Bu hâliyle bölgedeki Hristiyanlar ve Ezîdîlerin minnettar olduğu kişiydi.

Iraklı kimi Kürtlere göre 2017'de Kerkük'ü, Bağdat merkezî hükûmetinin kontrolüne geçiren operasyonun perde arkasındaki aktörüydü.

İran'daki protestocular için özgürlük taleplerini acımasızca bastıran rejimin kalkanıydı.

İran dışında muhalif avından ve yerel şebbiha ağından oluşan suikast tetikçilerinden sorumlu tetikçi başıydı.

Suriye'ye, özellikle Afganistan ve Pakistan'dan taşıdığı Rafızi milis güçleriyle birlikte icra ettiği mezhebî ve etnik "temizlik" operasyonlarıyla, muhalif unsurların yenilgisinde katkısı büyüktü.

Sözde "Kudüs Gücü" ve onun komutanı Soleymanî, vekil güçlerle rejim değiştirmeye kalkışandı.

Soleymanî en az yirmi yıldır özel olarak Rafızi milislerle ve bölgede itaat altına aldığı diğer Rafızi gruplarla çalışıyordu.

Afganistan'da 2001 yılına kadar Taliban'a karşı savaşan muhalefetin sonradan bir suikastla öldürülen askerî komutanı Ahmed Şah Mesud ile yakın arkadaştı.

Soleymanî, Afganistan'daki mazlum Ehl-i Sünnet halkın katliamcısı Raşit Dostum'un Kuzey İttifakı ile

çalıştı ve onları Taliban'a (Afganistan İslâm Emirliği'ne) karşı örgütledi.

İnsanlı veya insansız uçaklarla sayısız sivil katliamlarının gerçekleştirildiği; CIA, Mossad, MİT, Muhaberat ve Kudüs Gücü ile SAVAMA suikastçılarının bolca tetik çekip bomba patlattığı; siyonist çete devletinin fütursuzca füze yağdırdığı Büyük Orta Dünya düzeninde mezhepçi ve milliyetçi temele dayalı bir devlet olarak İran'ın bir özetiydi Soleymanî.

Soleymanî Afganistan, Irak, Suriye ve Yemen'i kapsayan gerilim bölgelerindeki -varil bombalarını garibanların üzerine boca etmek, Irak'taki son gösterilerde kalabalığın arasına bombalı araçlar yerleştirilerek patlatmak gibi- katliam stratejilerini İsrail, ABD, Rusya veya Avrupa'nın işgal heveslisi devletlerine değil, oradaki zulüm ve tuğyana karşı savaşan muhaliflere karşı kullanmaktan sorumluydu.

Soleymanî kişiliği, İslâm coğrafyasında medeniyetler söndürüp büyük şehirleri kökünden kazıyan; acımasızlık, hunharlık, zulüm ve katliam denilince akla ilk gelen vahşet timsali Cengiz ve Hulâgû'nun günümüzdeki mücessem hâliydi.

Orta Dünya'yı Ateşe Atanlar ve Ağıt Yakanlar

Şüphesiz ki bazı liderlerin, hareketlerin veya devletlerin kimi olaylar karşısında sergiledikleri tavır ve tepkiler zaman zaman onların kalibresi ve gerçek yüzleri hakkında güçlü bir fikir verir.

Bugün Orta Dünya'yı ateşe verenlerin bir başında ABD, İsrail, Rusya ve İngilizler varsa diğer başında da Rafızi İran olduğu şüphesizdir. Hatta son on yıl içerisinde Rafızilerin yaptığı yıkım ve katliamlar haçlı ve siyonistlerin yaptıklarından kat be kat fazladır.

İran Devrim Muhafızları komutanlarından Emir Ali Hacızâde'nin yaptığı basın açıklaması sırasında arka planda Kudüs Gücü'ne bağlı olarak farklı ülkelerde örgütledikleri paramiliter Şii örgütlerin bayrakları sıralanmıştı. Bu bayrakların arasında bir tanesi oldukça dikkat çekiciydi.

Kudüs Gücü'nün alt örgütleri olan bu örgütlerin bayrakları arasında bulunan Hizbullat (Lübnan), Ensârullah (Yemen), Haşd-i Şa'bî (Irak), Livâ Fâtımiyyûn (Afganistan) ve Livâ Zeynebiyyûn (Pakistan) gibi örgütlerin bayraklarında şaşılacak bir durum yok elbette. Bu bayraklar arasında bulunan bir bayrak vardı ki diğerleri arasında sığıntı/besleme gibi duruyordu. İran'dan mali ve siyasi destek aldığı bilinen HAMAS'ın, "İran adına faaliyet gösteren Şii bir örgüt" olarak tanımlanması ve diğer bayrakların arasında HAMAS'ınkine de yer verilmesi; Filistin'de HAMAS'ın getirildiği nokta itibarıyla yeni bir dönemi işaret etmektedir.

Kendilerini Ehl-i Sünnet olarak tanımlayan Filistinli gruplardan HAMAS'ın başındaki ismin; Ehl-i Sünnet katliamcısı bir çete başının taziyesi için üşenmeden Tahran'a giderek şu ana dek Kudüs'le ilgili müsbet ve somut bir çabası ve çalışması olmayan Rafızi general için "Soleymanî Kudüs şehididir!" diye naralar atması ayrıca düşündürücüdür. Aynı örgütün silahlı kanadı olan Kassam Tugayları da bir bildiri yayınlayarak liderlerinin sözlerine benzer şeyler söylediler.[3] Önümüzdeki günlerde "İzzeddin Kassam Tugayları"nın adını "Kasım Soleymanî Tugayları" olarak değiştirirlerse şaşmamak gerekir. Rafızi İran'a bu denli yakınlık Kudüs için değil; ama kendileri için pek de hayra alamet değildir.

Irak'ın, Suriye'nin, Lübnan'ın ve hatta Türkiye'nin istikrarsızlaştırılması, Siyonist İsrail'in ayakta kalabilmesi için şart olarak görülmektedir. ABD, İsrail ve bazı Avrupa ülkelerinin bunun için kullandığı bilinen en etkili araçlardan birisi PKK/PYD'dir. Yine ABD, Rusya ve İran'ın bu amaçla kullandıkları ve pek görünmeyen veya örtülü araç ise sözde "Kudüs Gücü" isimli Orta Dünya'daki çeteler birliğidir.

Orta Dünya'da bugün gerçek anlamda Irak ve Suriye gibi devletler bulunmamaktadır. Başbakanını dahi ABD'lilerle danışıklı olarak düne kadar Soleymanî'nin belirlediği Irak ve Soleymanî'nin denetlediği bir genel vali pozisyonundaki Esed'in başta göründüğü Suriye gibi kukla devletler hiçbir meseleye çözüm olmamakla beraber kirli savaşların ve vahşetin sürmesine imkân sağlamaktan başka hiçbir işe yaramamaktadır. Bağdat'ta uzun süredir devam eden ve artık kanlı bir sürece evrilen gösteriler, bu gerçeğin artık Irak halkı tarafından da görüldüğünün alametidir.

Bu anlamda sözde "Kudüs Gücü" Kudüs'ü işgal altında tutan siyonistlere avantaj, güven ve fayda

3. Fars Haber Ajansı, 05 Ocak 2020 haber bültenleri

sağlayan bir organizasyondur. ABD, AB, Rusya ve İsrail işte bu yüzden Kudüs Gücü'nün varlığına ve yıllardır uyguladığı Sünni katliamlarına ses çıkarmamaktadır.

"Kudüs Gücü" isimli çeteler birliği eğer sadece Ehl-i Sünnet'ten mazlumları öldürmeye devam etseydi, hiçbir problem yaşanmazdı. Oysa Soleymanî'nin kontrolündeki Haşdi Şabi'nin 27 Aralık 2019'da bir ABD üssüne saldırıp aslen Iraklı bir ABD personelini öldürmesi, kendileri için çizilen sınırı aştıkları anlamına geliyordu. Bir sonraki gün ABD, çeteler birliğinin

Kasım Soleymanî'nin bir ABD bombasıyla öldürülmüş olması onu Rafıziler nezdinde bir kült hâline getirdi.
Cenaze töreni, Rafızi rejime yönelik hoşnutsuzlukların arttığı ve kanlı gösterilerin yaygınlaştığı bir süreçte İran devleti için kısa süreliğine de olsa bir hayat öpücüğü gibi oldu âdeta.

bir bileşeni olan Irak Hizbullat'ının karargâhını hedef aldı. Bu misilleme saldırısında 27 kişi öldürüldü. Üç gün sonra, 31 Aralık'ta Haşdi Şabi, ABD'nin Bağdat Büyükelçiliği'ni kalabalık bir grupla bastı ve büyükelçilik binasını ateşe verdi. Olayların seyri dikkat çekici bir tırmanışı gösteriyor. ABD Başkanı Trump'ın, Soleymanî'nin öldürülmesinden sonra verdiği beyanat da dikkat çekiciydi: "Savaşı önlemek için yaptık!" Yani "Hey, İran! Sakın haddinizi aşmayın. Eski işlerinize devam edin. Size de muhalif olan Sünnileri istediğiniz kadar öldürebilirsiniz. Ama eğer bize yönelirseniz her biriniz için işte bu kaçınılmaz son vardır!"

Kasım Soleymanî'nin bir ABD bombasıyla öldürülmüş olması onu Rafıziler nezdinde bir kült hâline getirdi. Cenaze töreni, Rafızi rejime yönelik hoşnutsuzlukların arttığı ve kanlı gösterilerin yaygınlaştığı bir süreçte İran devleti için kısa süreliğine de olsa bir hayat öpücüğü gibi oldu âdeta.

Soleymanî, sözde "Kudüs Gücü"nün komutanı olarak Lübnan Hizbullat'ı ile ilişkilerden sorumluydu. Saddam rejiminin ABD tarafından yıkılmasından sonra Irak'ta Rafızi milis grupların kurulmasında rol oynadı ve Irak'ta hükümetlerin teşkil edilmesine vesile olan birçok siyasi müzakere ve uzlaşı arayışında arabuluculuk yaptı. Aynı zamanda Suriye'de Esed rejimi safında savaşan Şii milislerin örgütlenmesinde önemli görevler yaptı. Muhtemelen Suriye ayaklanması sırasında Nusayrî Esed rejimini kurtaran askerî harekâtların icrasında en kritik isimdi. Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin ile Kremlin'de görüştükten sonra, Esed'i kurtarmak için Rus ordusunu Suriye'ye konuşlandırmaya Putin'i ikna ettiği ifade ediliyor. Tüm bunların yanı sıra Kuveyt, Bahreyn ve diğer bölgelerdeki daha küçük gruplar da onun komutasındaydı. Öldürülmesinden sonra İranlı generallerin "Kuveyt, Bahreyn ve Arabistan'ı işgal etme" tehditleri savurmaları boşuna değildi.

Zulme Rıza Göstermek ve Zalime Muhabbet Beslemek de Zulümdür

Soleymanî'nin IŞİD'e karşı Irak'ta PKK/PYD güçlerine yardım ettiğini, aynı zamanda Irak'taki Şii milislerin çatı örgütü Haşdi Şabi'nin kuruluşunda da kilit rol oynadığı bilinen bir husustur.

ABD hava saldırısıyla infaz edilen Soleymanî, bir dönem kendi komutasındaki Şii Kudüs Gücü çeteleriyle ABD'nin hava ve kara desteğiyle beraber IŞİD kontrolü altındaki köy, belde ve şehirlerde sivil halka karşı bilançosu hâlâ tam olarak bilinmeyen büyük katliamlar gerçekleştirmiştir. Soleymanî, bu cürümlerinden de anlaşıldığı üzere İran'ın ilke ve inançlardan bağımsız, her türlü menfaati için elinden gelen her şeyi yapan pragmatist/çıkarcı bir tip idi.

Rafızilerdeki pragmatizm o denli belirleyicidir ki Orta Dünya'da ortalığı velveleye veren Soleymanî suikastının istihbaratının, Fars Şiiliğine karşıt bir pozisyonda konumlanan Sadr grubu tarafından ABD'ye verildiğine dair birtakım iddialar ileri sürüldü. Sadr grubunun böyle bir şeyi yapmak için gerekçeleri vardır elbette. Çünkü Soleymanî, kurduğu ve yönettiği çeteler birliği nedeniyle Irak içerisinde Mukteda

Sadr'ın ve grubunun önem ve etkinliğini oldukça gerileterek zamanla Irak'ın tek hâkimi olmuştu âdeta. Mukteda Sadr'ın babası Muhammed Sadık Es-Sadr da Irak'ta İran destekli Şiilere karşı yaptığı mücadeleyle tanınıyordu. Önümüzdeki süreç itibarıyla bakıldığında, Fars milliyetçisi Şii İran etkisindeki Irak'ta bu etkinin kırılmasından en çok istifade edecek isim, hem ülkedeki Şii çoğunluğun büyük kısmından destek gören hem de Irak'ta İran destekli olmayan en büyük Şii hareketi yöneten Mukteda Es-Sadr olacaktır.

Acem oyunlarında akıl almaz boyutlarda ve sürprizlerle dolu gösteriler tüm hızıyla devam ediyor!

Kendine "Kudüs Gücü" adını koyarsın, Ramazan ayının her son cumasını "Kudüs Günü" ilan edersin, "İsrail'i haritadan sileceğim!" diye parmak sallarsın. Ve artık hem Rafızi rejimin hem de ABD'nin kirli bagajını ağırlaştırdığın için Kudüs'ü siyonizmin başkenti yapanlar tarafından bir gece ansızın infaz edilirsin.

Suriye ve Irak'ta özellikle de 2011'den bu yana katlettiğin on binlerce mazlum bir anda unutuluverir ve Filistin'deki HAMAS ile Filistin dışındaki HAMAS'çılar tarafından "Kudüs Şehidi" ilan ediliverirsin.

Soleymanî'nin öldürülmesini siyaseten istismara kalkışarak şehadet ve intikam hamasetiyle memnuniyetsiz halkı etrafında toplayan ama bir ölünün defnini bile beceremeyen; yas tutanların yasını tutturmayla sonuçlanan beceriksizliğini örtmek için bu kez misilleme planlarını erkene çeken; rejime yönelik boğucu havayı değiştirmek için göstermelik intikam şovuna soyunan ve henüz gün doğmadan ne kadar boyası foyası varsa dökülen; en çok becerdikleri popülizm politikası da fos çıkan; gövde gösterisi fiyaskoyla sonuçlanan; vatandaşlarını geçmişin zafer ve travma menkıbeleriyle dolduruşa getiren; ölüleri hiçbir zaman gömmeyerek onları dirilerle beraber kullanılacak araç gibi gören; özellikle son olaydan sonra köpürttüğü fanatik duyguları sömürme fırsatlarını yüzüne gözüne bulaştıran yorgun ve kifayetsiz bir rejimin dramı, trajedisi, çırpınışları ve çaresiz kıvranışları dünyanın gözleri önüne serilmiş oldu.

Soleymanî'nin yası, İmam Huseyn'in şehâdetinden beslenen tarihsel ağıdın ürettiği duygusallıkla etkileşim sağlanmasına zemin hazırladı. IŞİD veya bir başka Sünni grup tarafından suikasta uğramış olsa muhtemelen bu çapta bir etkiye sebep olmazdı. Zira böyle bir durumda hem suikastçı karşı tarafın propogandası yapılmış olacak hem de kitleler üzerinde hezimet psikolojisi bulutları yayılmış olacak idi. İntikam naraları da hamasetten öteye geçemeyecekti. Sonuçta Soleymanî, on binlerce Sünni'nin katili olduğu için kısasen öldürülmüş olacağından Rafızi İran'ın intikam naraları da havada kalırdı.

Soleymanî'nin öldürülmesi, yabancı düşman olarak "Büyük Şeytan Amrika!" imgesinin kitleleri birleştirecek şekilde güncellenmesi açısından rejim için kullanıma olabildiğince elverişli bir sonuç doğurdu. Fakat son birkaç yıldır yükselen itirazlarla meşruiyeti sorgulanan rejime; kitleleri büyük ölçüde kendi etrafında konsolide etme fırsatı verdiyse de Ukrayna yolcu uçağının büyük bir askerî beceriksizlikle düşürülmesi ve ABD üslerine füze saldırılarında 80 Amerikan askerinin öldürüldüğü hikayesinin uydurma/fasarya olduğunun ortaya çıkmasından sonra son süreçte öncekilere kıyasla daha ciddi hoşnutsuzlukların yaşanması ihtimali güçlenmiştir.

Herkesin iyi bildiği üzere İran uzun yıllardan bu yana Suriye ve Irak halkına tarifi ve telafisi imkânsız katliamlar ve yıkımlar yaşatıyor. Yine malumdur ki İran bu siyasetini tamamıyla Şii -farklı bir din- ve Farsî (milliyetçi) siyaset zemini üzerine kurmuştur. Sahtekârlığın ve üçkâğıdın bir başka boyutu da Irak'ta ABD ordusuyla, Suriye'de de Rus ordusuyla beraber Irak ve Suriye halkına karşı savaşan İran devleti olgusu orta yerde duruyorken, Kudüs yolunda ve direniş ekseninde ilerleyip İsrail'e karşı savaşıyormuş gibi bir algının kasıtlı olarak oluşturulması ve Rafızi propagandistlerce insanların zihnine pompalanmasıdır.

Yaptığı binlerce cinayeti "mağduriyet" ve "anti emperyalizm" pelerini arkasına gizleyen Rafızi İran'ın bu kirli bagajını yüklenerek hem Soleymanî hem de Rafızi rejimin istikbali için karalar bağlayıp ağıt yakanların çok büyük bir çoğunluğunun; Amerikancı, Kemalist, Laik ve "Türkiye İran Olmayacak!" diye slogan ata ata "Farenjit"leri sık sık yeniden nükseden omurgasızlardan olması da ayrıca dikkat çekicidir.

KAFESTEKİ KUŞ: BABAM

Mahi
mahi@tevhiddergisi.org

Evet, baba kafesteydi,
Hem de süslü bir kafes!
Yemi ve suyu ise
Kafesten daha enfes!

Bugün bir hediye aldım kıymetli bir kardeşimden. Henüz yayımlanmamış bir öyküm vardı. Kendisi ile konuşmuş, resimlerin ne olacağı konusunda düşünmesini istemiştim.

Konuyla alakalı bir resim çizip renklendirmiş ve çerçeveletip göndermiş. Bu nezaketinden ötürü kendisine teşekkür ediyorum.

Resmin ya da öykünün ne ile alakalı olduğuna gelince... Babasına özlem duyan çocuklar için yazıldı bu küçük öykü.

En başından anlatayım olayı. Eee ne yapalım, kadın milletiyiz. Ayrıntılara girmek, başka bir tabirle temele inmek bizim işimiz.

Babası cezaevinde olan çocukların hayatında bir boşluk var malum. O boşluğun içi, her çocukta farklı bir duygu ile doluyor; kimisinin öfke, kimisinin özlem, kimisinin içine kapanıklık, kimisinin kıskançlık...

Bizim evin küçük erkeğinin yüreğindeki bu boşluğu ise "öfke" dolduruvermiş. Tabii bunu epey geç öğrendik. Hatta şaşırdık, "Neden öfke?" diye. "Beni bırakıp gitti çünkü!" diyormuş iç ses. Bu yüzden öfkeleniyormuş.

Bunun çözümü için oyun terapisine başlamıştık birkaç kardeşle. Elhamdulillah faydasını da gördük/görüyoruz. Bu eğitimi alırken bir ilaç söylemişti psikolog hanım. Mahkûmiyetten bahseden bir öykünüz olmalı, demişti, "İçinde kendini bulacağı bir öykü". Fakat ne yazık ki bunun hiçbir örneği yoktu. Birçok yazara ve editöre yazmıştım konuyu. Tek bir satır dahi karalanmamış bu konuda. Gelen cevaplar hep olumsuzdu.

Ve işte tam da bu sırada, gece uykularının vazgeçilmezi olan kitap okuma saatlerinin birinde ortaya çıktı minik bir öykü. Okunacak kitaplar bitmişti. Kitaplar yoksa, annelerin dilinden dökülen masallar, ninniler, şiirler ve dualar vardı... "Kafesteki Kuş" da böyle bu gecede umut oldu yavruma. Babasını bekleyen tüm yavrulara umut olması duasıyla buyurun satırlara:

KAFESTEKİ KUŞ: BABAM

Yeni yeni açıyordu gözlerini
Belli belirsiz karşısında gördü ikisini
Ne de mutlu görünüyorlardı.
Belli ki biri babası diğeri de annesi.

Gagasındaki yiyeceği bıraktı minik gagaya.
Mmm... Lezzetli bir solucan ha!
Pek de acıkmıştı doğrusu
Baba tarafından doyurulmak pek hoştu.

Yuvası sımsıcaktı,
Annesi yapraklarla hazırlamıştı.
Sarıldı yavrusuna sıkıca,
Merhaba dedi, hoş geldin aramıza.

Yüksekçe bir ağacın üstünde,
Bir arada hep neşe içindelerdi.
Günler akıp gidiyordu
Minik kuş hızla büyüyordu.
Artık uçabildiğine göre
Etrafı keşfetmeliydi babası ile!

Uçmak öyle güzeldi ki
Özgür olmak demekti.
Ama sınırları geçmek,
Çok büyük bir tehlikeydi!

İnsan türü varmış orada,
Sınırların arkasında.
Kafeslerle beklermiş,
Yakalayıp gidermiş!

Bizim minik çok meraklı,
Ama durum gerçekten farklı.
Geçmemeliyim sınırı,
Korumalıyım canımı.

Yeterince yer var zaten,
Koşup uçup eğlenecek.
Ne var sanki sınırın ötesinde,
Merak etmeye değecek?

Fakat ne oldu bir gün bir bilseniz
Anne ve yavru kuşun yerinde olmak istemezdiniz!

Baba kuş yiyecek bulmaya gitmişti,
Ama bir türlü dönmedi.
Küçük kuş ve annesi
Günlerce onu bekledi.

Anne kuş metanetli,
Gelecek yavrum baban, dedi.
Her gece uyumadan
Umutlarını yeşertti.

Bak dedi güneşe hâlâ var,
Ve yuvamız ağaçta.
Şükür olsun ki Allah'a,
Rızkımız her tarafta.

Göreceksin gelecek baban,
Konacak karşı dala.
İşte geldim yavrucuğum,
Deyip sarılacak boynuna!

Hadi bugün de yatalım,
Tatlı rüyalara dalalım.
Uykuda dahi olsa
Yeniden yuva kuralım.

Evet, baba kafesteydi,
Hem de süslü bir kafes!
Yemi ve suyu ise
Kafesten daha enfes!

Fakat boynu büküktü,
Baba pek de üzgündü!
O güzelim kafesin
Kenarına büzüldü.

Yemedi hiç yemini,
Suyunu da içmedi.
Onun bu üzgün hâli
Evdeki çocuğu çok etkiledi.

İri gözleriyle baktı,
Parmağını uzattı.
Onunla oynayınca
Kuş mutlu olur sandı.

Ne yaptıysa olmadı,
Kafese ayna bile taktı!
Türlü türlü yemişler,
İkram etti olmadı.

"Baba!" diye seslendi.
Nesi var sence kuşun?
Yoksa onu sen
Yuvasından mı ayırdın aşk olsun!

Güneşli bir sabahta
Çocuk hâlâ yatakta.
Sanki kuş ona seslendi,
Kalktı hemen ayağa.

Pencereyi açınca
Ilık bir rüzgâr esti.
Çocuk kuşun gözünde
Bir umudu fark etti.

Anladım, dedi çocuk
Bir yuvan olmalı.
Babamı lütfen affet,
Seni oradan ayırdı.

Açtı kafesin telini,
Hadi şimdi uç, dedi.
Hiç bekleme yuvana,
Yavruna kavuş şimdi!

Baba kanat çırptı,
Sonra çocuğa baktı,
Gözlerdeki umudun
Yerini sevinç aldı.

Artık özgürdü baba
Tüm babalar gibi,
Neşeli şarkılarla
Kanat çırparak gitti.

ŞİİR

Bas(TIR)ın Açıklamayı!

İsyan, kaos, kargaşa değil... Bir grup insan.

Her gün gördüğünüz insanlar arasından bir gruplar.

Sadece sureten değil, sireten de ahlaken de insan olan bir mümin grubu onlar.

Onları Silivri'de buluşturan aynı amaç ve benzer duygular, belli. Beraberlerinde çocuklar da var...

Onları inciten, incitmek de ne kelime, derinden üzen ve hatta endişelendiren vukuatlar var.

Kiminin eşi veya kardeşi... Kiminin de oğlu ya da babası, hapishanedeler.

Sadece bu kadar da değil, eziyet edilmekteler.

Yer duvar, gök demir hapishanede haksızca tutulmaktalar...

Ama bu bile kimi işgüzarların yüreğini soğutmamış anlaşıldığı kadar.

Hapishane...

Demir, beton ve bir de et yığını. Hayatı "Üniforma ve Pijama" arasında geçen yığınlar.

Her zaman "rab" edindiklerini razı etmenin telaşındalar.

Darp ettiklerini hiçbir zaman umursamazlar, çünkü yine "güçlü ve kudretli" görünenin safındalar.

Tekbir nidalarını gök kubbede çınlatırken alanda toplanmaya çalışan insanlar...

Onlar da "Rab" edinip gücüne dayandıklarını ululamaktalar.

"Ve büyük büyük tuzaklar kurdular."[1]

Bariyerler, Akrepler, Tomalar, Hâkîli ve Mavili Gardiyanlar...

"Kardeşlerimiz Yalnız Değildir!"

Zalim karakter hiç değişmemiş: "Demişlerdi ki: 'Biz, sizi uğursuz sayıyoruz...' "[2]

Silivri ashabı da sebat ehli: "Zulme Rıza Göstermeyeceğiz!"

Küfrün ahlâkı yine aynı: "Ve dediler ki: 'Sakın ha ilahlarınızı bırakmayın...' "[3]

İbrahimî gençler de haykırmakta: "Size de Allah'ın dışında ibadet ettiklerinize de yuh olsun!"[4]

"Mevzuat, Yasa, Ata, Otorite: Siz ses çıkaramazsınız, biz zulmetsek de!"

"Allahu Ekber!"

"Ved, Suva, Yeğus, Yauk ve Nesr'i de bırakmayın..."[5]

"Bastırın Açıklamayı!"

---

1. 71/Nûh, 22
2. 36/Yâsîn, 18
3. 71/Nûh, 23
4. 21/Enbiya, 67
5. 71/Nûh, 23

BI MANE Û BI ŞERT Û BI BERGEHA WÊ VE LÂÎLAHEÎLLALLÂH DERKETİNA Jİ TARÎTÎYAN WÊ ÇAWA PÊK BÊ?

Osman SADIKOĞLU

Hewa û hewes, taxûtekî herî mezin e. Taxûtekî ku benîadem ji rêya heq, ji rêya Allah -azze we celle- dixerifîne ye. Hetanî wisan ku tê sewîyeya Îlahtîyê.

Beşa (8.) Heştemîn

Ji bo derketina ji tarîtîyên kûfrê bi bal ronahîya wehîyê ve yek rêyek tenê heye, ew jî tabî'bûna wehîyê ye. Allah -azze we celle- ji bo abdên xwe ji tarîtîyên kûfrê derêxe Kîtêbân nazil kirîye û Rasûlân -aleyhîmûs-selâm- şandiye.

الٓرٰ۠ كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ اِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ اِلٰى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ

"Elîf. Lâm. Râ. Ev Qur'an, kîtêbek e ku me ji te re nazil kirîye. Ji bo ku tu însanan ji tarîtîyê derxînî ronahîyê û tu bi destûra Rabbê xwe wan bigihînî rêya wî Allahê Hamîd û Azîz."[1]

هُوَ الَّذٖى يُنَزِّلُ عَلٰى عَبْدِهٖٓ اٰيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لِيُخْرِجَكُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِۜ وَاِنَّ اللّٰهَ بِكُمْ لَرَؤُ۫فٌ رَحٖيمٌ

1. Îbrahîm: 01

Rêyên ji xeynî hîdayeta ku ji cem Allah -azze we celle- hatîye temamên wan 'rêyên şeytanî' ne.
Xwediyê wan rêbazên xeyrî îslamê, rêbazên xwe çawa binav bike jî ferq nake.

"Ew ê ji bo ku we ji tarîtîyê derxîne ronahîyê, ji abdê xwe re ayetên eşkere şandiye ew e. Bi rastî Allah ji we re Raûf û Rahîm e."[2]

رَسُولًا يَتْلُوا عَلَيْكُمْ اٰيَاتِ اللّٰهِ مُبَيِّنَاتٍ لِيُخْرِجَ الَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِۜ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللّٰهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْر۪ي مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ خَالِد۪ينَ ف۪يهَٓا اَبَدًاۜ قَدْ اَحْسَنَ اللّٰهُ لَهُ رِزْقًا

"Allah ji bo ew ên ku îman anîne û amelên salih kirine, ji tarîtîyê bi bal ronahîyê ve derxîne pêxemberê xwe ku ayetên Allah bi eşkerehî dixwînin şand. Kî îman bîne û amelên salih bike, Allah wî dixe cennetê ku di binî de çem diherikin. Wê di wir de bêdawî bimînin. Bi rastî Allah ji wan re rizqekî xweş çêkirîye."[3]

Dema ku Âdem -aleyhîsselâm- hat ser rûyê dinyayê di serê ewwil de vê qaîdeyê seh kirîye:

قَالَ اهْبِطَا مِنْهَا جَم۪يعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّۚ فَاِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنّ۪ي هُدًى فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقٰى وَمَنْ اَعْرَضَ عَنْ ذِكْر۪ي فَاِنَّ لَهُ مَع۪يشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اَعْمٰى

"(Allah) got: Hûn hemû bi neyartîya hevdu ji wê derê (ji cennetê) derkevin. Ew hîdayeta ku ji cem min hat ew ên tabi'ê wê hîdayeta min bibe wê rêşaş û bedbext nabe. Çi kesê ku ji zikra min rûvegerîne, bêguman jê re heyatekî teng û tarî wê hebe û em ê wî roja qiyametê kor heşir bikin."[4]

Kesên dikarin li hemberî berevajîkirina wî xwe diparêzin ew in ku bi sedeqet girêdayîyê hîdayeta ji cem Allah -azze we celle- hatîye, yanê girêdayiyê Qur'an û sûnnetê ne. Rêyên ji xeynî hîdayeta ku ji cem Allah -azze we celle- hatîye temamên wan 'rêyên şeytanî' ne. Xwediyê wan rêbazên xeyrî îslamê, rêbazên xwe her bi çi binav bike jî ferq nake. Daxwaz û amelê şeytan ew e ku însan ji nûra îslamê derêxe û bil bal zilûmata kûfr û bidet û heram û fisqê ve hilbikişîne.

Ji ber ku ev wesfa ha tê dê mevcud e ew (şeytan) serokê taxûtan e, sertaxût e.

Li Şeytanên Însî Dîqat Bikin!

Em bi tevahî wî şeytanê/wî îblîsê ku ji agir xuliqîye û bi me xuya nabe û weswese dide însan dizanin û pê agahdar in. Her weha şeytanên di suretê benîâdem de xuya dibi jî hene. Ewan bi navê "Şeytanên Insî" binav dibin.

وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيَاط۪ينَ الْاِنْسِ وَالْجِنِّ يُوح۪ي بَعْضُهُمْ اِلٰى بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُورًاۜ وَلَوْ شَٓاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ

"Bi vî awayî me ji her pêxemberî re şeytanên ji cin û însanan kirine dijmin. Ji bo ku hev bixapînin gotinên xemilandîtelqîn dikin. Eger Rabbê te bixwesta nikari-

2. Hadîd: 09
3. Talaq: 11
4. Ta-ha: 123,124

> Çawan ku di dirêjahîya tarîxê de çêbuye di vê esrê de jî hinek Firewnê modern muselletê ummetê bun da ku wana ji nûra wehîyê bi bal hezek û teqna kûfr û şirkê ve bikişkişînin.

bûn ev bikirana. Êdî tu wan û tiştên ji ber xwe çêkirine, bi serê xwe bihêle."[5]

Şeytanên însî dişibin me û weke me diaxivin û di navbera me de dijîn. Wêzifeya wan û ew şeytanên cinnî weke hev in. Ji bo însanan batilê dixemilînin. Mirovan gazî rêyên geyrê wehîyê dikin. Ev çeşîdê şeytanan geh li ser ekranê televizyonan e, geh li ser mînberên xutbê ne, geh jî li koşeyên rojnameyan de însanan didin ber jehrê.

Rêya naskirina van taxûtan û parastina ji wan a herî muhîm ev in:

Zêdekirina tîlaweta Qur'ana Kerîm

Bi hûrgilî hînbûna sîyer û sûnneta

Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-.

Kesê ku heq bizanibe wê batil jî qenc nas bike. Lewre heq yek e. Naskirin û fêm bûna heq pir hêsan û ronak û apaşkere ye. Eslê wê her çi bibe jî tiştên xeyrê wê batil û tarî e nefêmbar e. Kesê ku gazî wan rêyan dike jî şeytanek însî an cinnî ye û ew taxut bixwe ye.

Dawetvanên Dînê Demokrasîyê:

Partîyên Sîyasî Ên Demokratîk

Li îndallah bitenê yek metod û şeklê rêveberîyê heye: Ew jî rêveberîya şer'î û rabbanî ye ku temamê însanan teslîmê emrê Allah -azze we celle- dibin û tabiê hûkmên wî dibin û serwerî jî bê qeyd û şert didin wî -azze we celle-.

Qanûna bingehîn/dustûra vê rêveberîyê Qur'an û sûnneta Rasûlullah e -aleyhîssalâtuwesselâm-.

Di nûra wehîyê de rayeya qanundanînê jî aîdê Allah e -azze we celle-. Ji ber ku Allah -azze we celle- xaliq û razîqe însanan e xwediyê rayeya emîrdayîn û qedexe kirinê jî ew e.

اَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْاَمْرُۜ تَبَارَكَ اللّٰهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ...

"Agahdar bin! Xuliqandîn û fermandayîn, her jê re ye. Ew Allahê Rebbê aleman e, herî mezin e."[6]

Rabbê me wiha ferman kirîye û bi me daye zanîn ku rêya rast û dînê mustaqim ev bixwe ye.

اِنِ الْحُكْمُ اِلَّا لِلّٰهِۜ اَمَرَ اَلَّا تَعْبُدُوا اِلَّٓا اِيَّاهُۜ ذٰلِكَ الدّ۪ينُ الْقَيِّمُ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

"... Hikûm bitenê yê Allah e. Wî emir li we kiriye ku hûn ji wî tenê re îbadet bikin. Lê belê pirên însanan bi vêya nizanin."[7]

Çawan ku di dirêjahîya tarîxê de çêbuye îro jî hinek Firewnê modern muselletê millet bune da ku wana ji nûra wehîyê bi bal hezek û teqna kûfr û şirkê ve bikişkişînin. Navê wan jî ji navê muslîmân e. Ji bo meşrûiyeta daxwazîya îlahtîya xwe, bi teretûra hakimîyeta gel berê însanan didin sindoqan û dikîn ku însan li gor pêwistîyên dînê demokrasîyê ray bidîn wana.

Bi rastî yên ku cara yekemîn vê karê kirine ne ev in. Îdîaya îlahtîyê de pêşîyê wan yek jî, kalîkê wan

5. En'am: 112

6. A'raf: 54

7. Yusuf: 40

Firewn e. Wî jî berî çend qerna wekî nevîyên wî yên îroyîn vê îdîaya xwe dianî ser ziman. Fîrewn ji nevîyên xwe yên îro êdî bimêrxasî û eşkerehî wiha digot:

وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَٓا اَيُّهَا الْمَلَاُ مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِنْ اِلٰهٍ غَيْر۪يۚ

"Firewn got: Gelî giregiran! Ez ji bo we, ji xwe pê ve îlahekî dîn nas nakim..."[8]

Fîrewn, xwe ne dixist pişt perdeyên weke "demokrasî û serwerîya (hakîmîyeta) gel", rasterast û bi aşkerehî îdîaya îlahtîyê dikir.

فَقَالَ اَنَا۬ رَبُّكُمُ الْاَعْلٰىۘ

"(Fîrewn got): Rabbê we yê herî mezin ez im."[9]

Dem pêş de çû û ev aşkerehî winda bû. Taxûtan jî rêbazên nipînû saz kirin da ku gel bi van teretûran ji vê xewa xefletê hişyar nebe. Weke ku me got, taybetîya taxût a yekemîn ew e ku însanan ji nûra wehîyê bal bi tarîtîya kûfr û şirk û fisqê ve hildikişîne.

Belê, nûra wehîyê ev ayet e:

اِنِ الْحُكْمُ اِلَّا لِلّٰهِۜ

"Hikum tenê bitenê yê Allah e"[10]

Tarîtiya kûfrê jî ev destûr e:

"Serwerî (hakimîyet) bê qeyd û şert aîdê gel e."

Kesên demokrat dixwazin ku me ji rê û rêbazên rêveberîya îslâmî dûr bixin û di heman demê de me gazî pergal û rêveberîya demokratîk bikin. Ha bi vê tevgerên xwe ji heddê xwe diborin û ew bixwe jî dibin taxut.[11]

Mûesseseyên Ku Perwerdehîya Dijî Îslamê Didin

Bê guman di mijara perwerdehîyê de rêbazekî wehîyê jî heye. Di ronahîya îslamê de kesê muslîm tenê bitenê Allah -azze we celle- tazîm û takdis dikin û enceq jê rê îbadetê dikin.

اِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذ۪ي خَلَقَۚ

"Bi navê wî Allahê ku xuliqandiye bixwîne."[12]

Zarok di jîyana însan de heyînîyên herî birûmet in. Di sazîyên perwerdehîyê ku însanên me zarokên xwe dişînin wan de wezîyetek pir cuda heye. Zarok her roj ji bo ayîna tazîm kirina taxutê mirî ger di rawestina rêzgirtînê de amade bibe. Tenê rawestina rêzgirtinê têr nake ger di merasîma sondxwarinê de jî peymana xwe her roj dubare bike: "Ez ê tabi'ê wî (taxûtî) bibîm, rêya ku ji me re vekiriye ez ê bişopînim, hwd..."

Di ronahîya wehîyê de tiştê yekemîn ku ji însana re bê hînkirin tewhîd e. Lê ew sazîyên perwerdehîye ku hêlînên kûfr û şirkê ne di roja yekem, seata ewil de taxût bi zaroka dinasînin.

Zarok hêj kelîmeya tewhîdê hîn nebûyî prensip û înqilabên taxût û demokrasî û laîktî û neteweperwerî hîn dibe. Gelo dê û bavên van zarokan qet nafikirin?

Ev perwerdehîya di dibistana serake de fitretê zarokan xêra dike û wana ji nûra wehîyê dûr dike û dikişkişîne hezeka şirk û kûfrê ve.

Nexwe di nav sazîyên perwerdehîyê de wesfên taxût mewcud in. Lewre çawa me diyarkir ev perverdehîya laîkî van zarokên nûrîcan ji ronahîya îslamê dûr dike û bi bal tarîtîya kûfrê ve beralî dike û diherikîne. Bi rastî meqseda perwerdehîyê bûyîna ji Rabbanîyan e.

وَلٰكِنْ كُونُوا رَبَّانِيّ۪نَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ

"... Herweha ji bo xatirê wê kîtêba hûn didin hînkirin û hûn dixwînin bibin ji rabbanîyan."[13]

Rabbanî ew kese ku bi her awayî mutîê emrê Rabbê xwe ye. Xwe nezirê rabbê xwe dike. Rêbaza perwerdehîya rabbê xwe dipejirîne û di dîn de dibe xwedî îlm û dînê Allah hînê însanan dike.

Perwerdehîya îslâmê li ser sê esasan e.

8. Qasas: 38
9. Nazîât: 24
10. Yusûf: 40
11. Ji bo agahîyên berfirehî li jimara taybetî "Der Heqê Hakimîyetê De" ya Kovara Tewhîdê binêrin.
12. Alaq: 01
13. Alî-Îmran: 79

Pêşî îmân û piştre Qur'an û di dawî de jî Sûnnet tê hînkirin.

Cundeb b. Abdullah -radîyallahûanhu- wiha dibêje:

"Em hinek xortên bi Rasûlullah -aleyhîssalâtuwesselâm- re bûn. Em pêşî îmân (tewhîd) hîn dibun. Piştre Qur'an hîn dibun û bi vêya jî îmâna me qewî dibû."[14]

Huzeyfe b. Yeman -radîyallahûanhu- eshabîyan wiha dinasîne:

"Bêguman emanet/îmân, ket dilê însanan. Piştre Qur'an hîn bûn û piştre jî berê xwe dane sunnetê..."[15]

Mixabin ew însanên ku înkar kirina taxut pêk naynin û bi kelîmeya tewhîdê nazeliqin, pê re ji ber zilim û nankorîya xwe dijberîya emrê Allah -azze we celle- zarokên xwe bi destên xwe radestî van hêlînê şirkê dikin.

Serokatîya Karubarên Dîyanetê projeyekî vê Komarê bû. Di dewra ku Qur'ana Kerîm û Erebî û banga şerîf û cil û libasên îslâmî û perwerdehîya medreseyan hatibûn qedexe kirin, tiştekî pir ecêb û fikirîner e ku qadroyên Komarê rabûn ev teşkîlata dîyanetê saz kirin.

Di ronahîya wehîyê de pêkhênera bingeha sîstema ramanên însan Qur'ana pîroz e. Ev, bê şik û bê guman rast e. Di vê de qet xeletî û betalî tune.

Lê belê di van sazîyên hêlîna kûfrê de rewş gelekî cuda ye. Li van deran bitenê aqlê însan tazîm û takdîs dibe. Tiştê bi aqlê însan bikeve ew tişt li gor wana pîroz e. Tiştên ku bi aqlê însan nekeve ew tişt jî merdud e.

Wek mîsal em dikarin evan sazîyên perwerdehî a fermî/a resmî bidin. Di madeya (2.) dûyemîn a Qanûna Perwerdehîya Neteweyî[16] de wiha dibêje:

"Meqseda perwerdehîya neteweyî ya Tirk ev e: Her ferdê miletê Tirk, divê bidilsozî girêdayîya prensip û înqilabên Atatirk bibe. Divê her ferd girêdayîyê neteweperwerîya Atatirk bibe ku çarçoveya wê jî di qanûna bingehîn de diyar bûye. Pewiste ku her ferd, rûmetên miletê Tirk a rêwiştî (exlaqî) û însanî û çandî û manewî bipejirîne û biparêze û pêş ve bibe û di heman demê de hez malbata xwe û welatê xwe û qewmê xwe bike û heta jê tê evan rûmetan herî bilind bike. Her ferd divê wezîfe û mesulîyeta xwe a li ber dewleta Tirkîye ya demokratîk û laîk û civak û hiqûqî û ewan prensîbên hiqûqên mirovatîyên û ev prensîbên eslî ku paristîyê qanûna bingehîn in qenc bizanibin..."

Di eynî qanûnê de di beşa "Armanca Perwerdehîya Netewî ya Gelemperî[17]" de wiha dibêje: "Di îstîqameta armanc û prensîbên Perwerdehîya Netewî de ger ev xisûsên hanê pêk bên: Pejirandina prensîb û înqilabên Atatirk... Pêkanîna girêdayîbûna Qanûna bingehîn a Komara Tirkîye û prensîbên demokrasîyê... Rêzgirtina heq û mafên mirovahî û heqên zarokan û heqên mirovên din... Qazanckirina hişmendîya bûyîna takekesî/ferdî...

Weke ku fêm bû xwendegeh û dibistanên girêdayîya pergala laîkî, armanca perwerdehîya xwe bi eşkerehî dixe holê. Her weha îro tîştên ku di nava van dibistanan de pêk tên di îstîqameta vê armancê de ye.

Meqseda wan ji hîndarîya matematik û tirkî û fennê zêdetir, hîndarî û pejirandina îdeolojîya fermî û gihandina zarokan li ser bîr û bawerîya kemalîzmê ye. Bi rastî ev xisûs jî tiştekî fêhmbar e. Çawan ku hêvî û meqseda îslâmê; gihandina ferdên mûmîn û muwahhîd û rabbanî ye, weke vê pergal û rejimê geyrê îslâmê jî daxwaz dikin ku neslên wisan bigihînin ku ew nesil bi dilsozî girêdayîyê rejim û îdeolojîyên wan bin.

Ji bo ku însanan ji xwe re bikin evd û kole her

14. Îbnî Mace, 61
15. Buxarî,6497; Muslîm,143
16. Millî Eğitim Kanunu
17. Made: 5

sîstema taxûtî xwedî rêbaz û metodên cûr bi cûr in. Firewnên îro jî, ji bo ku însanan bixapînin muhtacê sêhrbazan in. Ew sêhrbaz ku bi sihrên xwe di navbeyna heq û xelkê de dibun perde. Firewnê îro ji bo perde danîna navbeyna heq û xelkê de êdî sazîyên perwerdehî û yên olî/dînî bikartînin.

Gelo taxûtên îroyîn ji bo ku zehfî hez gelê xwe dikin wiha ehemmîyetê didîn perwerdehîyê?

Pir aşkereye ku ev taxût herûdaîm menfaetên xwe li pêş digirin.

Lewre ev sazîyên perwerdehîyê dezgehên sîsteme ne da ku çi zarok û çi mezîn însana ji xwe re bike evd û kole.

Delilê herî aşkere ev e: Zarokên xwendevan her sibeh li hafa put bi navê merasîmê rawestina rêzgirtinê dikin û tazîmê nîşan didin ku ev merasîmên ha jî çeşîdekî îbadetê yê.

Beşdarînebûna van merasima li gor sîstemê qebehetekî pir giran e. Ji ber vê sedemê ew zarokê ku beşdarî merasîmê nabe tê cezakirin. Ji cezaya îqaz kirine hetanî avêtina ji dibistanê tê dayîn. Ew zarokê bi vê awayê tevbigere bi îqaz û dûrketina dibistanê jî xelas nabe. Ev tevgera wî wê di pêşerojê de jî derkeve pêşîya wî.

Ekserîyetê mamosteyên di nava van dibistanan de wezifedar in, fikir û aqîdeya kûfrê têxin zihin û qelbê wan zarokên biçûk. Ew zarok ku hêj nizanin qencî û xerabî ji hevdu veqetînin.

Ev peyv û amelên kûfrê ku di pêşeroja xwe de wê bikarbînin tevlî van gotin û amelan ewê xwe hê jî wek muslîm bihesibînin.

Dîyanet

Navê wê her çibe, ew sazîyên ku însanan ji ronahîya wehîyê derdixe û gazî tarîtîya kûfrê dike taxut bixwe ne.

Weke ku tê zanîn Serokatîya Karubarên Dîyanetê projeyekî vê Komarê bû. Di dewra ku Qur'ana Kerîm û Erebî û banga şerîf û cil û libasên îslâmî û perwerdehîya medreseyan hatibûn qedexe kirin, tiştekî pir ecêb û fikirîner e ku qadroyên Komarê rabûn ev teşkîlata dîyanetê saz kirin. Zihnîyeteke wisan ku çi tiştê îslâmî hebe li dijî wê herb îlan kirîye, lê di heman demê de teşkîlateke olî/dînî (SKD)[18] saz dike. Bersiva vê pirsê bila mirovekî ji qadroyên avakar ên Komarê û Dîyanet bide.

Ahmet Hamdî Başar ku şêwirmendê Atatirk bû, wiha dibêje:

"Me nexwest ku dîn (îslâm) bi tevahî bavêjin derveyê jîyana civakî. Berevaj pêwiste ku dîn di bin emrê înqilabê (înqilaba Kemalîst) de bê vejandin. Em bi terk kirin û xerakirina camîyan û di şuna wan de bi avakirina konên gel (Halkevleri) nikarin pêş ve biçin û bigêjin armanca xwe. Divê ew camîyên ku gel di wan de dicivin, em wana vegerînin konên gel (Halkevleri) ên modern da ku em bikaribin denge xwe bigihînin xelkê. Bi vê awayê emê hêj çêtir bikaribin aliman ji holê rakin. Wê gavê êdî her kesê zane û nezan wê bikaribe der heqê dîn de hikûm û fitûyan bide."[19]

Fêm bû ku meqset, dînê îslâma ezîz têxin xizmeta dewltê û camîyan weke konên gel bi armanca propogandayê biemilînin.

Serokê Karûbarên Dîyanetê a borî di hevpeyvîneke ku pêre hatibû kirin de wiho digot:

"Dîyanet, li ser temela qanûna bingehîn ava bûye û wek projeya eslî ya Komarê hatîye sazkirin... Wezîfeya ku qanûna bingehîn daye me bellî ye... Qet tu pirsgirêkeke Dîyanetê bi rehmetîyê Atatirk û bi prensîbên eslî ya Komarê û bi laîktîyê tune ye... Em bi meteqebata gelê xwe ji bo ku agahîyên dînî yên rast ji xwe re bikin bingeh tiştên (fikir û ramanên) ku dinya me yê muasir ji têxin holê didin ber çavê xwe û bi awayeke herî qenc wêzifeya xwe bi rê ve dibin." [20]

Niha fêm bû; Serokatîya Karûbarên Dîyanetê ji bo xatirê ku prensîb û înqilabên Atatirk wek meşrû nas bibe û di nav gel de bê pejirandin hatîye avakirin.

"Xayeya avakirina Serokatîya Karûbarên Dîyanetê yek jî ev e ku di nava gel de bibe sed û benda teesuba dînî û disîplîneke manewî di nava civakê de pêk bîne."[21]

Bi rastî îro ev civaka ku daweta tewhîdê li wan tê kirin xwe ji daweta tewhîdê dûr dikin û rû vedigerînin.

---

18. Serokatîya Karûbarên Dîyanetê (Diyanet İşleri Başkanlığı-DİB)
19. Ahmet Hamdi Başar, "Atatürk'le Üç Ay ve 1930'dan Sonra Türkiye".
20. Rojnameya Yeni Şafak, Mehmet Gündem, Hevpeyvîn, 02/ Berfanbar (Kânûn)/2006
21. Mehkemeya Qanûna Bingehîn, 1972/76

Hinceta wan jî ev e: "Ew qas salê ez diçim camîyê û me tiştekî wiha ji seyda û meleyan seh nekiriye!"

Tewhîd, bi rastî meqseda xuliqandina însanan e û di heman demê de ji bo rejimên batil jî dibe sebebê tirsê. Ji ber vê sedemê jî aqîda tewhîdê bi hostatîyeke şeytanî veşartine. Hetanî wisan ku îro ev xelk aqîda tewhîdê weke fikir û ramaneke xeyrê îslâmê dibînin. Hebûn û xebata dîyanetê jî di vê çarçovê de di navbera tewhîd û xelkê de bûye sênc û bend.

Ehlê batil helbet wêzifeya xwe dikin. Li dijî Allah -azze we celle- ji heddê xwe diborin û bi projeya "Dînê li dijî dîn" re însanan ji nûra wehîyê dûr dixin.

Ji bo muwahhîdan hewceye ku serê pêşî ji wan camîyên ku di hûkmê Mescîdu'd-Dirar de ne xwe biparêzin. Divê mûmînên ehlê tewhîd, mescîdên wisan vekin ku di wan mescîdan de Allah -azze we celle- bê tewhîd kirin û taxut bê red kirin û aqîda tewhîdê û sunneta Rasûlullah -aleyhîssalâtuwesselâm- di wan deran de bê hînkirin.

Televizyon û Înternet û Ekranên Dîjîtal

Em di serê ewil de vê xisûsê diyar bikin ku alet û amrazên weşan û ragihanê (televizyon û kompîtur û hwd.) di eslê xwe de ne heram in. Lê bikaranîna bi awayê îroyîn ketiye rewşeke wisan ku zêde herimîye.

Ger di şixulên bifeyde û karên îslamî de xweşik e. Cihên ku bi vê meqsed û armancê bikartêanîn hindik bin jî hene.

Mijara me bikaranîna televizyonê ya dewra me ye.

Di ronahîya wehîyê de û di her halûkarî de her bav ji malbata xwe mesûl e. Divê bi awayekî ku Allah -azze we celle- ji wan razî be zarokên xwe talîm û perwerde bikin û terbîya îslamê bidin wan.

Mixabin di van demên dawî de bi sedemên nediyarî, bavan ew mesulîyeta ku Allah -azze we cellewan pê binbar kiriye avêtine pişt guhê xwe û vê berpirsiyarîyê ji înternet û ji televizyonê re hiştine. Em dizanin ku televizyon û înternet îro di rewşeke wisan de ne ku di jîyana însanan de dibe rêberê rê û rêbaz ji wan re.

Hema her deqîqe û lehzeyên weşana televizyonê tersê îslamê ye. Digel vê yekê ev mîrate, di nav malan de li quncê odeya de a herî mimtaz cih digire. Wekî mamosteyekî birûmet, aîle û malbat bitemamî tevlî zarokan bîst û çar saet weke ku li ser rihleyên talîma xwe de diborîne.

Serê sibehê zarokên hêj çavên wan di xew de ne, wê bibezin hafa televizyonê an jî înternetê.

Tu dibêjî qey bereketa malê bi wan e û destpêka rojê ne bi "Bismillah!" bi televizyon û înternetê dikin. Zehfê însanan jiyana xwe li gor bernameyên televizyon û înterneta rêkupêk dikin.

Li gorî wan kesan nimêj tê qeza kirin, lê qezaya rêzefilîma tune! Nimêj li wan bibore jî ger ew rêzefilm li wan ne borin.

Roja mêvan tên qebûl kirin, ji rojên ku rêzefilmên lê mûptela bûne tune bin tê hilbîjartin.

Eynî film yan rêzefilm, dubare dubare (tekrar tekrar) bên temaşekirin tu pirsgirêk tune.

Heta di nava malekî de muptelayên qenalên cuda hebin divê, televizyona duyemîn ji malê re bê sitendin da ku alozî û xirecir dernekeve.

Lê xortên malê bi rojan ji hev xeyîdî bimînin qet nabe problem. Dê û bav ji wisan.

Mijarekî pir balkêşe, gelek dê û bav qenc dizanin ku sedema bêrêwîştîya (bê exlaqîya) di navbera ciwanan de a yekemîn ha ev televizyon û înternet in. Tevlî vê rewşê tevgerîna wan a bi vê awayê, tevgerînekî nefêmbar e.

Madem pirsgirêk dıyar e, madem teşxîs hatîye danîn û tê zanin ku ev êş êşa mirinê ye, herwiha tedawîya wî jî hêsan e.

Sedema bê eleqadarîya malbatan tevlî zanîna çavkanîya vê problemê jî, em dikarin bêjîn ku ev televîzyon û înternet e.

Lewre ev qotîk muptelayên xwe wisa beralî dike: Di jiyanê de tiştê herî muhîm ev e ku zarokê xwe di dibistanekî hêjahî de bide xwendin.

Ev zarok di dawîyê de bibe xwedî meaşekî û bi qîzeke xweşik an jî bi xortekî bedew re bizewice.

Heçî pirsgirêkên spartîyê axîretê; qet endîşeyekî taxûtan di derbarê vê mijarê de tune. Ew taxût bi vê qotîya fesadê gel wekî kerîyê pez beralî dikin û

Li gor wehîyê serwerîya erd û asîmanan aîdê Allah e -azze we celle-. Însan bixwe jî milkê Allah e. divê ku însan bi her tiştên xwe û bi her awayî mutîê Rabbê xwe be.
Hewceye ku Jîyana wî û îbadetên wî û mirina wî jî tenê bitenê ji bo Allah be -azze we celle-

vê ramanê bi wan dipejirînin: "Dinya jixwe du roj in, ger têra xwe bi kêf û coş bê jiyandin."

Belê ew ekranên televizyon û înternetê dibin sebebê çi?

Serê ewil de dibe sebebê wê tiştê ku însanan noqî lîstik û şahîyê dike. Ev dibe sebep ku însan ji meqseda xuliqandina xwe xafil dimîne.

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْتَرِي لَهْوَ الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًا اُولٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُهِينٌ

"Ji însanan hinek kes jî hene; ji bo ku bi nezanî xelkê ji rêya Allah bizivirînin û tinazê xwe pê bîkin; gotinên pûç û betal dikin distînin. Ji wan re ezabekî riswaker heye." [22]

اِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ اَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ فَسَيُنْفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا اِلٰى جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ

"Ew ên înkar kirine, ji bo ku (însanan) ji rêya Allah bidin zivirandin, malê xwe xerc dikin, wê xerc bikin jî. Paşê wê ev ji wan re bibe kul û derd û wê mexlûb bibin û wê ber bi cehennemê ve bêne ajotin."[23]

Ev ekranên televizyon û înternetê bi şev û bi roj wek kêmîneke dijwar li pêşîya însanan e û xelkê beraliyê kûfr û şirkê ve dike.

Binêrin, menzereyekî ji menzereyên qîyametê de kesên mustezaf bi wan kesên ku ewana beraliyê rêşaşîtîyê ve kirîye niqaşê dikin:

وَقَالَ الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ الَّيْلِ وَالنَّهَارِ اِذْ تَاْمُرُونَنَا اَنْ نَكْفُرَ بِاللّٰهِ وَنَجْعَلَ لَهُ اَنْدَادًا وَاَسَرُّوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَاَوُا الْعَذَابَ وَجَعَلْنَا الْاَغْلَالَ فِي اَعْنَاقِ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ يُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

"Ew ên mustezaf jî, ji mustekbîran re dibêjin: 'Naxêr, şev û roj kar û halê we dek û dolav bû. We tim li me ferman dikir ku em Allah înkar bikin û ji wî re şirîkan çêbikin.' Êdî dema ezab dibînin; poşmanîya xwe vedişêrin. Me xelekên hesinî xiste sitûyê kafiran. Ma qey wê ji kar û kirinên xwe pê ve bi tiştekî din bihatana cezakirin?"[24]

Di der barê jîyanê de bergeheke xeyrî şer'î bi însan bi kar tîne.

Li gor wehîyê serwerîya erd û asîmanan aîdê Allah e -azze we celle-. Însan bixwe jî milkê Allah e. divê ku însan bi her tiştên xwe û bi her awayî mutîê Rabbê xwe be. Hewceye ku Jîyana wî û îbadetên wî û mirina wî jî tenê bitenê ji bo Allah be -azze we celle-.

قُلْ اِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذٰلِكَ اُمِرْتُ وَاَنَا اَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ

22. Luqman: 06
23. Enfal: 36
24. Sebe': 33

> Ekranên dijital, ji ber ewan naverokên weşanên xeyrê şer'a şerîf neslên cîwan ji nûra wehîyê bi ber tarîtîya kûfrê ve beralî dike. Bêguman bi destê taxutên vê dewrê herî zêde bi berhênandarî tê emilandin.

"Bibêje: 'Nimêja min û îbadeta min û mirina min, ji bo wî Allahê Rabbê aleman e. Tu şirîkê wî tune ye. Ez bi vêya hatim emirkirin û ez ji muslîm ên pêşîn im."[25]

Li gor wê bîrewerîya ekranên dijital ku teqdîmê însanan dikin, di vê heyatê de tîştê herî mûhîm "dîplome ye û meaşeke têr baş e û zewicandin e" û hew!

Eynî weke ku taxut dixwazin gelên xwe beralîyê wê îstîqametê bikin êdî xelk jî bi wê awayê tevdigerin. Ji bo wan mane û meqseda heyatê ev e.

Ji bo heyata axîretê jî waîzê ekranê hene û bi şev û roj xire xira wan û weazan e. ji wan re van pêşnîyarîya dikin: "Rûken bin û carinan sedeqe bidin û bêjin 'Em dilpâk in!' û salê carek dido be jî herin ser gumbet û zîyaretan... Di vê rewşê de hûnê bibin herî qencê muslîmân. Tewhîd û hudûdullah û heram û helâl û dijberîya li hember zulme... hûn guhê xwe nedin van tiştan nexwe hûn ji navê dernakevin..."

25. En'am: 162,163

Ekranên dijital, ji ber ewan naverokên weşan ên xeyrê şer'ê neslên cîwan ji nûra wehîyê bi ber tarîtîya kûfrê ve beralî dike. Bêguman bi destê taxutên vê dewrê herî zêde bi berhênandarî tê emilandin. Taxût, bi wasiteya vê qutîyê li ser evdên xwe fen û fûtên çeşîd çeşîd digerînin.

Herê, gelek gotin û mînakên ku em bikaribin bidin hene. Lê mixabin dîsa jî fêmkirina însanan ne rihet e.

Qenc dizanin ku ev alet zarokan û hetanî wan bixwe jî ji îslâmê dûr dike.

Digel vî qasî ji bo çareserîya vê halê qet xwe tev nadîn.

Vê taxutê qenc nas dikin. Dizanin ku ev taxût, wan û malbatên wan ji ronahîya wehîyê bi bal zilûmata şirk û fisq û zulme ve dikişkişîne.

Wekî me diyar kîr ku civak; hebûn û zirar û tecribata vê taxutê baş dizanin, qebûl jî dikin lê dîsa jî vê taxutê ji xwe dûr nakîn. Xwe û malbatên xwe ji vê taxutê naparêzin. Bêguman hemû dê û bav ji parastina zarokên xwe mesûl in.

Hewa û Hewes û Şehewatên Dinyayê

Hewa û hewes, taxûtekî herî mezin e. Taxûtekî ku benîadem ji rêya heq, ji rêya Allah -azze we celle- dixerifîne ye. Hetanî wisan ku tê sewîyeya Îlahtîyê.

أَفَرَاَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ اِلٰهَهُ هَوٰيهُ وَاَضَلَّهُ اللّٰهُ عَلٰى عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلٰى سَمْعِهٖ وَقَلْبِهٖ وَجَعَلَ عَلٰى بَصَرِهٖ غِشَاوَةًۜ فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللّٰهِۜ اَفَلَا تَذَكَّرُونَ

"Erê ma te nedît, ew ê ku hewa û hewesa xwe ji xwe re kiriye îlah û Allah li ser ilmekî ew xerifandiye û guh û dilê wî mohr kiriye û di ser çavê wî de perde kişandiye? Êdî ji Allah pê ve kî dikare hîdayetê bide wî? Ma hûn hê jî nafikirîn?"[26]

Hewa û hewes û şehewatên dinyayê, astengên herî mezin li pêşîya qebûl kirina heqqê ne. Qebul kirina wê heqqê ku ji cem Allah -azze we celle- hatîye û tersê menfaetên dinyayê ne. Wê demê xweşî û rihatîya dinyayê ku însan li pey dibeze dê xera bibe.

Ha di vê lehzê de hewa û hewesên dinyayê dikevin

26. Casîye: 23

dewrê de û însan ji seadeta ebedî mehrûm û bê par dihêlin.

Belê tarîfa hewa û hewesê çiye? Ew hewa û hewes ku însanan ji ronahîya wehîyê derdixe û bi bal teqna herîya înkarê ve diherikîne.

Ger hûn bipirsin wê fêmkirina van xisûsan çawa mimkun be, bersiva vê pirsê Qur'ana pîroz dide me:

ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلٰى شَرِيعَةٍ مِنَ الْاَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ اَهْوَٓاءَ الَّذٖينَ لَا يَعْلَمُونَ

"Paşê der heqê dîn de me tu kirî xwedî şerîetek (rêbazek). Tu tabiê wê be; nede pey hewa û hewesên nezanan."[27]

Allah -azze we celle- ji Rasulullah -aleyhîs-salâtuwesselâm- re diyar kiriye ku du rê hene.

Rê; an şer'a şerîf e, ku ew ji îndallah hatîye, yan jî hewayên nezanan e.

Seyyid Qutub -rahîmehullah- di tefsîra xwe de vê ayetê wiha şîrove dike:

"Bi vê awayê mesele bi eşkerehî derdikeve holê. An şerîeta Allah -azze we celle- an jî hewayên nezanan... Bijêrek û tercîhen sêyemîn qet ne mijara axaftinê ye. Di navbera şerîeta bi denge û biistîqrar digel daxwazîyên guherbar rê ya navendî jî tune.

Dema mirovek şerîeta Allah -azze we celle- li quncekî hiştibe, piştre wê di her karên xwe de li gor hewayên xwe tevbigere. Lewre hemû sîstem yên ji xeynî şerîeta Allah -azze we celle- berhemê azwerî û meyildarîya daxwazên nezanan e.

Rêbazekî (şerîetekî) yekane heye ku van wesfên bijare heq dike. Ew pergalên jîyanê yên ji xeyrî wê, bitemamî azweri û daxwazên ku çavkanîya wan nezanîn û cehalet e. Mirovên dawê divê bitenê tabiê şerîetê bibe û hemû hewa û azwerîyan bavêje quncekî. Di meseleyekî herî biçûk de jî divê qethîyen ji şerîeta Allah -azze we celle- dûr nekeve û nebe tabiê azwerî û hewayên xwe. Çimkî ew kesên ku wê tabiê azwerî û hewayên wan bibe li hemberî Allah -azze we celle- ê ku xwedî şerîet e, qet wê nikaribin jê re alîkarî bikin. Ew qas qels in ku wê nikaribin wî biparêzin jî.

Alîgirên van pergalên jîyanê (ên xeyrî şer'î) ku çavkanîya wan ji azwerî û hewayê ye, der barê alîkarîya hevdu de cepheyekî yekgirtî ne.

Ew, li dijî xwediyê şerîetê de piştevanîya hevdu dikin. Ji ber vê yekê ew kesê bûye tabiê şerîetê divê hêviya alîkariya wan neke û meyla xwe nede wan û bi xwîngermî nêzî wan nebe. Bi ser de ew qas qels in ku wê nikaribin zirar û ezîyetê bidîn mirovên dawê. Çimkî dost û hogirê mutteqîyan Allah e -azze we celle-.

Niha dostanîya Allah -azze we celle- digel wan kesên li gor azwerî û hewayên xwe tevdigerin dibe weke hev?

Ew kesên qels û cahil û hişsivik li ku derê û ew kesê ku Allah -azze we celle- ê dostê mutteqîyan ji xwe re kirîye yâr û bûye tabiê şerîeta wî li ku derê?"[28]

Li kîjan qadê de be bila bibe, ger însan li hemberî şerîeta Allah -azze we celle-, ku rastiya yekane ye rê û rêbazekî dîn qebûl bike ev; binavkirina Allah -azze we celle- "hewa û hewesên nezanan e". Em dikarin digel têkildara vê taybetîya taxût re mîsalên bêjimar bidin. Qethî ye ku ev mijar bi ev ên me hejmartine jî ne mehdût in ne bisînor in. Em hinek mîsalan didîn da ku ji bo fêmkirina vê mijarê pêşiya guhdaran vebe. Înkar kirina taxût şertê ewil a îmanê ye. Bêguman tercîha ku em dikin pir muhîm e. Lewre kesê ku tercîha xwe herudaîm biguherîne ew ê heyata xwe êdî li gor hewa û azwerîyên xwe bidomîne. Ev jî tê wê maneyê ku ew kes hewayê xwe wek îlah qebûl dike.

Dawîya Beşa (8.) Heştemîn

Dê Berdewam Bibe Înşâallah

27. Casîye :18

28. Ji Fi Zilali'l Qur'an bi kurtahî

CAHİLEYEDEN İSLAM'A: BİR HİCRET ÖYKÜSÜ

Abdurrahim MERCAN

Buradaki cemaat büyük bir rahmet kapısıydı. İlmî dersler, salih ortamlar, çocukların tevhid üzere eğitimi, bayanların dayanışması ve cemaatte değer görmeleri, sürekli nasihatte bulunan kardeşler, sosyal aktiviteler, etkinlikler, piknik organizasyonları ve daha kaleme dökemediğim birçok rahmet yaprakları...

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

Kendini İslam'a nispet eden ve Türkiye'nin ekonomik durumundan dolayı bundan 30 yıl önce Avrupa'ya taşınan bir ailenin bireyi olarak İsviçre'de ikamet ediyordum.

Böyle bir toplum içerisinde bulunmam ve Allah'ın (cc) dininden yüz çevirmem nedeniyle cahilî bir hayat yaşıyordum. İçimde her zaman bunun pişmanlığı ve üzerimde ağır bir yük vardı. Bunun böyle devam edemeyeceği ve buna karşı bir şeyler yapmam gerektiği düşüncesine varmıştım ki İsviçre'de bulunan bir diyanet hocası bana WhatsApp üzerinden "Gençlerle Umre'ye" adı altında umre gezileri düzenlediğini ve böyle bir teklifi değerlendirmem gerektiğini söyledi. Eşimle istişare ettikten sonra umreye gitmeye niyetlendik.

Gittiğimiz ilk yer Mekke'ydi. Ben belki de o güne kadar "Rabb" olarak bilmiş olduğum Allah'a (cc) kendimi bu kadar yakın hissetmemiştim. Mekke'nin havası bana bir şeyler yapmış ve ben, beni yaratandan ve O'nun dininden yüz çevirdiğim için büyük bir pişmanlık duymuştum. Orada, El-Ğafûr ve Er-Rahîm olan Allah'a tevbe etme fırsatı buldum. Mekke'deki bu atmosferden sonra Medine'ye geçtik. Medine'de de oldukça kıymetli ve tefekkürle dolu vakitler geçiriyordum. Yine bir gün, kaldığımız otelin

Bu Hoca neler anlatıyordu! Benim içime girip beni anlıyormuşçasına konuşuyor ve öyle şeyler anlatıyordu ki, konuşulanlar hakikat olmalı ki ben dinlemeye doyamıyorum, diye düşünmüştüm.
O akşam, sabaha kadar Halis Hoca'nın "Tevhid Müdafaası" derslerini dinledim ve yeniden doğmuş gibi, yepyeni bir hayata adım attım.

restoran bölümüne indiğimde, orada bulunan arkadaşlarımın yanında uzun sakallı birinin oturduğunu gördüm. Merak ettim ve yanlarına gittim. Selam verdiğimde karşımdakinin yabancı biri olmadığını fark ettim. Çünkü onu cahiliyeden tanıyordum. Sen burada ne yapıyorsun, diye sorduğumda bundan yıllar önce iman ettiğini ve ilim okumak için Medine'ye geldiğini söyledi. Buna çok sevinmiştim. Onun diyanetten gelen gençlere her seferinde uğradığını ve onlara davet yaptığını öğrendim.

Bu sohbetin üzerinden birkaç gün geçtikten sonra bizi tekrar ziyarete gelmiş ve orada bulunan gençlerle konuşmuştu. Ben de sessizce yanlarına oturup kâh sohbet kâh tanışma havasında geçen konuşmaya kulak vermiştim. Konu, namaz kılmayan kimsenin hükmüne gelmişti. İlim talebesi arkadaşım Kur'ân ve sünnetten öyle deliller sayıyor ve saydığı bu delilleri o kadar güzel bir üslupla anlatıyordu ki bu beni çok etkilemişti. O gün, namazı terk edenin kâfir olacağına tam olarak inanmıştım. Ve ben, o güne kadar, namaz kılmayan insanlardandım.

Diğer arkadaşlar dağılıp ortalık sessizleşince, ilim talebesi arkadaşımla daha fazla konuşmak istedim. Bana dinimi araştırmam ve delil üzere öğrenmem gerektiğini bildirmiş, kaldığımız bölgedeki bir hocayı önerip, İsviçre'ye döndüğümde "Tevhid"i ondan öğrenebileceğimi tavsiye etmişti.

Umre gezimiz bitmiş, İsviçre'ye geri dönmüştük. Yapmam gereken ilk işi yaptım ve o hocanın yanına gittim. Daha önceleri ben bu camiye cuma namazlarını eda etmek için gitmiş ve bu hocanın her hutbede "Lailaheillallah"tan bahsettiğine şahit olmuştum. Lakin o hocanın neden sürekli insanlara "Lailaheillallah"ı anlattığını anlayamıyordum.

Hocanın yanına gittim ve kendisiyle tanıştıktan sonra bana dinimi anlatmasını istedim. Bana tevhidi, tevhid ehli olmayan insanların Müslim olamayacağını ve tevhidin kısımları olan Rububiyet, Uluhiyet ve İsim ve Sıfat Tevhidlerini anlatmıştı. Ama nedense ben bunları anlayamamıştım.

Bir gün mescide vakit namazını eda etmek için gelmiştim ki, içeride sakallı iki genç oturuyordu. Onlara kendimi yakın hissederek yanlarına gittim. Kısa bir sohbetten sonra, Türk asıllı olduklarını, oradaki hocayı Medine'den tanıdıklarını ve ona ziyarete geldiklerini öğrendim. Daha sonra bana tevhidi bilip bilmediğimi sordular, bildiğimi söyledim. Sohbetimize devam ederken Türkiye'de hangi hocaları dinlediğimizi konuşmaya başladık. Ben dinlediğim bazı isimleri söyledim, onlar da bana Türkiye'de tevhidi en iyi müdafaa eden hocaları saydılar. Sayılan bu isimler arasında "Ebu Hanzala" ismi aklımda kaldı ve eve gider gitmez, internetten "Ebu Hanzala Hoca" diye yazıp "Tevhid Müdafaası" derslerini dinlemeye başladım.

Bu Hoca neler anlatıyordu! Benim içime girip beni anlıyormuşçasına konuşuyor ve öyle şeyler anlatıyordu ki, konuşulanlar hakikat olmalı ki ben dinlemeye doyamıyorum, diye düşünmüştüm. O akşam, sabaha kadar Halis Hoca'nın "Tevhid Müdafaası" derslerini dinledim ve yeniden doğmuş gibi, yepyeni bir hayata adım attım.

Dinimi delil üzere öğrenmem ve Hoca'nın dersleri beni artık bambaşka bir insana dönüştürdü. Hayatım, yaşantım, ailem, arkadaş çevrem... her şeyim

Dergiden çıktığımda bir kardeşin Almanya plakalı bir arabadan indiğini gördüm. O anda çok sevinmiştim. O kardeşe doğru gittim, selamlaştım ve burada ne yaptığını sordum. Buraya hicret ettim, dedi. Allahu Ekber, Allah (cc) bana hicreti kolaylaştırıyordu! Çünkü beni ve durumumu en iyi anlayacak olan Avrupalı bir kardeş buraya hicret etmişti.

değişmeye başladı. Bu değişimler sürekli devam etti ve ben toplum içerisinde artık kabul edilmeyen bir insan hâline geldim. Açıkçası ben de kendimi o topluma, o ortama yakıştırmıyordum ve oradan çıkmam gerektiğini anlamıştım.

Hoca'mızın derslerini dinlemeye devam ediyordum. İzlediğim derslerin birinde -Allah (cc) onu ve bütün Müslim muvahhidleri esaretten kurtarsın- Hoca'mıza "Avrupa'da yaşayan Müslimler ne yapsınlar?" diye bir soru yöneltildi ve Hoca, orada bulunan kardeşlerin, Müslimlerin toplu olarak yaşadığı bir yere hicret etmelerini, dinini ve menhecini orada öğrenmelerini tavsiye etti.

Ben de bu tavsiye üzerine araştırma içerisine girdim. Önce Avrupa'da böyle bir cemai topluluğun olup olmadığını araştırdım. Almanya, İngiltere vs. gibi ülkelere seyahat ettim ve aradığım cemaati Avrupa'da bulamayınca İstanbul'a gittim. İstanbul'da Tevhid Dergisi'ne ilk gittiğimde, büyük bir ilgiyle karşılandım ve abiler bana Türkiye'de bulunan şubelerini ve yerlerini anlattılar.

Dergiden çıktığımda bir kardeşin Almanya plakalı bir arabadan indiğini gördüm. O anda çok sevinmiştim. O kardeşe doğru gittim, selamlaştım ve burada ne yaptığını sordum. Buraya hicret ettim, dedi. Allahu Ekber, Allah (cc) bana hicreti kolaylaştırıyordu! Çünkü beni ve durumumu en iyi anlayacak olan Avrupalı bir kardeş buraya hicret etmişti. Abi ile tanışıp numarasını aldıktan sonra o akşam yapılan derse katıldım ve hicret etme isteğim daha da fazlalaştı.

Artık hicret edeceğim yeri biliyordum ve arayıp kendisiyle istişare edebileceğim Avrupalı bir kardeşim de vardı. Hicret hazırlıklarına başladım.

İsviçre'de büyük bir marketin sahibiydim ve ailem, annem, babam, kardeşlerim ve arkadaşlarımın hepsi oradaydı. Benim bunu herkese açıklamam ve onları duruma hazırlamam gerekiyordu. Aile marketini kuran bendim ve o marketin bütün sorumluluğu benim üzerimdeydi. Hemen bir günde işi bırakarak ailemi ortada bırakmak istemiyordum. Allah'ın yardımıyla, kardeşimi yanıma aldım, yaklaşık 6-8 ay boyunca ona marketteki işleri öğrettim ve markette çalışan elemanları bensiz çalışmaya alıştırdım. Market işini hallettikten sonra eşimi hicrete ikna etmem gerekiyordu. Eşim daha İslam olmamıştı, üzerinde toplum baskısı vardı.

Ben, Allah'ın (cc) bana yardım edeceğinden emindim. Eşime Avrupa'da yaşayamayacağımızı, çocuklarımızı burada büyütemeyeceğimizi ve burada bulunduğumuz sürece günahkâr olacağımızı anlatarak onu daha güzel olacak bir yaşantıya davet etmeye başladım.

Eşimden zor da olsa onay aldıktan sonra, ev tutmak için Türkiye'ye geldim ve Allah'ın dilemesiyle, Avrupa'dan gelen abilerin sitesindeki boş bir daireyi hemen tuttum. Evi döşedikten sonra tekrar İsviçre'ye gittim. Gittiğimde eşim oradaki evi hâlâ toparlamamış, henüz hiçbir şey yapmamıştı. Bunu neden yapmadığını sorunca, kem küm edip beni oyaladı ki, akşam eve misafir geldi. Kapıyı açtım, gelenler annem, babam, kayınbabam ve kayınbiraderimdi... Eşimin bundan haberi vardı. Beni hicretten alıkoy-

mak için -eşimi de yanlarına alarak- tartışmaya ve beni ikna etmeye gelmişlerdi.

Tabii onlar benim gibi düşünmüyordu. Gözlerini dünya hırsı bürümüştü, sadece Avrupa'daki güzel hayatı, ekonomik durumu ve toplumun rahat yaşantısını görüyorlardı. Ben, Allah'ın (cc) yardımı ile hicret etmenin faziletini, bana getirisini, benim onlar gibi olmadığımı ve bu dünyada gözüm olmadığını anlattıktan sonra, hiçbiri bana itiraz edemeden kalkıp gitti. Daha sonra kayınbabam, eşime "Eğer gidersen sizi havaalanında yakalattırırım!", kaynanam ise "Türkiye'ye gidersen senin evine ayağımı basmam!" gibi tehditlerde bulunmuşlar. Ama elhamdulillah eşim yine de benim yanımda durdu. Ancak korkuları da yok değildi.

Toparlandık, evimizi boşalttık ve havaalanına vardık. Annem, babam, kardeşlerim... hepsi bizimle beraber bizi yolcu etmeye gelmişti. Vedalaşırken herkesin gözlerinden yaşlar su gibi akıyor ve arkamızdan büyük bir hüzün ile bakıyorlardı, eşim onlara eşlik ediyor, o da ağlıyordu, ama ben bu duruma hiç üzülmüyordum. Dinin gereği olan hicreti gerçekleştirdiğim, Türkiye'de başlayacak hayatım ve Müslimlerle beraber yaşayacağım için büyük bir sevinç içindeydim. Ben bu hislerle dolup taşarken Türkiye'ye geldik. Abiler birkaç arabayla havaalanına bizi karşılamaya geldi ve evimize yerleşmemizde yardımcı oldular.

Hicretin Meyveleri

1. Eşimin İman Etmesi

Evimize yerleştikten sonra abileri ailecek bize davet ettim. Amacım, bacıların eşime davet yapması ve eşimin hidayet bulmasıydı. Abiler misafirlikten ayrılınca, eşimin bulunduğu odaya gittim ve onu ağlıyorken buldum. Kendisine ne için ağladığını sorunca, "Sen bana bugüne kadar neden bunları hiç anlatmadın?" dedi. Hâlbuki ben kendisini birçok kez tevhide davet etmiştim, lakin Allah (cc) anlattıklarımı kabul etmeyi ona nasip etmemişti. O gün eşim iman etmiş ve o da Müslim olmuştu. Allahu Ekber, hicretin ilk meyvesini, ilk birkaç gün içinde almıştım bile!

2. Tevhid Sitesi

Oturmuş olduğumuz site İsviçre'deki gibi sakin ve havanın en güzel olduğu yerdeydi. Burada bizim gibi, Avrupa'dan hicret eden 3 aile daha vardı. Bizi çok iyi anlıyorlardı ve aynı zamanda çok iyi anlaşıyorduk. Çocuklarımız aynı yaşlardaydı ve beraber aynı dili paylaşıyorlardı. Bu, Allah'ın (cc) büyük bir nimetiydi.

3. Tevhid Cemaati

Buradaki cemaat büyük bir rahmet kapısıydı. İlmî dersler, salih ortamlar, çocukların tevhid üzere eğitimi, bayanların dayanışması ve cemaatte değer görmeleri, sürekli nasihatte bulunan kardeşler, sosyal aktiviteler, etkinlikler, piknik organizasyonları ve daha kaleme dökemediğim birçok rahmet yaprakları... Beni koruyup kollayan ve dinimi idame ettirebileceğim bir cemaat...

4. Ekonomik Durum

Biz Türkiye'ye geldikten sonra oradaki evimiz boş kalmıştı. Evi ipotek üzerinden aldığım için bir an önce satmam gerekiyordu. Konya'ya yerleştikten birkaç ay sonra evi emlakçı bir firmaya verdik ve satışını onayladık. Ama ne hikmettir ki evimiz yaza kadar satılmadı. Yazın ise Türkiye'de dövizin ikiye katlandığı bir zamanda evimize bir alıcı talip oldu ve evi istediğimiz fiyata satmış olduk. Dövizin ikiye katlanması, alacağımız paranın da ikiye katlanması anlamına geliyordu. Allahu Ekber! Biz Allah için oradaki evimizi terk ettik ve Allah için onu sattık. Allah da (cc) bize o evin yerine Türkiye'de birden fazla ev alabileceğimiz ve aynı zamanda ticaret yapabileceğimiz bir sermaye bağışladı.

Allah Resûlü'nün (sav) şu hadisinin tecelli edişini hayatımın bu döneminde iliklerime kadar hissettim: "Kim Allah için bir şeyi terk ederse Allah ondan daha hayırlısını o kimseye nasip eder."

Hicret meyveleri o kadar çok ki daha saymaya devam edebileceğim...

Allah (cc) bize hidayet ettiği ve hicreti nasip ettiği için O'na hamdediyor, bulunmuş oldukları durum itibarı ile hicret edemeyen kardeşlerime Allah'ın El-Latîf ismiyle, onlara lütfetmesini diliyorum.

Selam ve dua ile.

GETAT DIŞI TEDAVİLER: TMU

Dr. Seyfullah İslam
seyfullahislam@tevhiddergisi.org

TMU, tedavi ve araştırma amaçlı kullanılabilmektedir. Özellikle hareket, görme ve dil gibi beyin işlevlerinin fizyolojisini araştırmayı ve beyin hastalıklarının tafsilatını anlamayı sağlayan etkin bir araçtır.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun, Resûl'ü Muhammed'e salât ve selam olsun.

Bu yazımızda da bir önceki yazımızda olduğu gibi Türkiye'de çok bilinmeyen; ama bir o kadar önemli olan, İngilizce TMS (Transcranial Magnetic Stimulation), Türkçe TMU (Transkraniyal Manyetik Uyarım) diye isimlendirilen tedavi yöntemini değerlendireceğiz.

Vücudumuzun kontrol mekanizması olan organımız beyindir. TMU tedavisi, özel geliştirilmiş bir cihazla hastanın beyni üzerinde manyetik alan oluşturarak vücuda etki edilen bir tedavi yöntemidir.

Aslında beynin uyarılması yöntemleri çok eski çağlardan beri tedavi amaçlı kullanılmaktadır. Ruhsal hastalıkların sağaltımı amacıyla insan üzerindeki bilinen ilk elektriksel uyarım çalışmalarını 1700'lerin sonlarında İtalyan fizikçi Giovanni gerçekleştirmiştir.

1930'larda ise beyne uygulanan ve elektroşok tedavisi olarak adı geçen Elektrokonvulsif Terapi (EKT) yöntemi geliştirilmiştir. EKT'de çok yüksek voltajlı elektrik kullanılmakta ve elektroşok çok ağır bir işlem olup genel anestezi ile beraber ameliyathane şartlarında yapılmaktadır. Bu tedavinin

Diğer bir ifadeyle TMU tedavisi, elektroşok tedavisi gibi beyne doğrudan elektrik vermeden, cihazla manyetik alan oluşturup beynin doğal olması gereken elektriğini aktive eden bir sistemdir.

günümüzde uygulanan beyin uyarım yöntemleri ile karıştırılmaması gerekir.

Diğer bir ifadeyle TMU tedavisi, elektroşok tedavisi gibi beyne doğrudan elektrik vermeden, cihazla manyetik alan oluşturup beynin doğal olması gereken elektriğini aktive eden bir sistemdir.

TMU (Transkranial Manyetik Uyarım) Nedir?

1960'lara gelindiğinde düşük elektriksel akımların beyin üzerindeki etkisi araştırılmaya başlanmıştır. Özellikle 1980'lerde A. Barker ve ekibi tarafından ilk başarılı uygulaması yapılan TMU, günümüzde araştırma ve tedavi amaçlı kullanılan ve girişimsel olmayan -iğnesiz, kansız yapılan- uyarım yöntemidir.

TMU'nun Etki Mekanizması Nedir, Nasıl Uygulanır?

TMU, cihazı üzerinde bulunan bobin yardımıyla kafatasına temas etmeden 2-3 cm üzerinden uygulanmaktadır. Seans süresi hastanın bireysel ihtiyacına göre belirlenir. 5-30 dakika süre ile belirlenen sıklıkta, belirlenen frekans ve şiddette ritmik uygulama yapılır.

Cihazda oluşturulan manyetik alan etkisiyle beynin bir bölümündeki elektrik akımı harekete geçirilmekte ve böylece sinir hücreleri depolarize edilmektedir. TMU düşük ve yüksek frekansta uygulandığında farklı etkiler gösterir. Yüksek frekans TMU, uygulandığı bölgede eksitasyona, düşük frekans TMU ise inhibisyona neden olmaktadır.

TMU ile beyindeki hücrelerin elektriksel iletisine müdahale edilir. Beynin elektriksel ve kimyasal ileti ile çalıştığı düşünülürse bu müdahalenin beynin yeterli çalışmayan doğal süreçlerini harekete geçirici etkisi vardır.

Dışarıdan elektrik akımı vermeden, güçlü ama kısa bir manyetik alan oluşturarak tedavi etkisi meydana getirilir. Böylece beyinde hedeflenen alanda "nöronal depolarizasyon" dediğimiz değişim oluşur.

TMU'nun uygulamada 4 temel çeşidi vardır: Tek vurulu, çift vurulu, tekrarlayan ve derin TMU.

Tek vuru TMU'da, uyarım her birkaç saniyede sadece bir kez uygulanır.

Çift vuruda faz dışında iki darbe vardır ve beynin aynı tarafında eksitasyon ya da inhibisyon sağlamak ya da bir tarafta eksitasyon, karşı tarafta inhibisyon meydana getirmek üzere uygulanır.

Tekrarlayan TMU'da manyetik darbeler hızlı ve seri olarak gelir. Yoğunluk, zaman aralığı ve frekansın ayarlanabilir olması, tekrarlayan TMU'nun eksitasyon ya da inhibisyon özelliğini kolaylaştırmaktadır.

TMU'da Nöronavigasyon yöntemi, tedavinin beyinde tam istenen noktaya uygulanmasını sağlayan ve bu yolla tedavinin etkinliğini artıran bir uygulamadır.

Hastaların önce beyin MR'ları çekilir ve alınan görüntüler TMU cihazının navigasyonuna aktarılır.

Hastanın beyninde tedavi uygulanacak nokta doktor tarafından belirlenir.

Nöronavigasyon, TMU'nun tam bu noktaya verilmesini sağlar.

TMU Hangi Hastalıklarda Kullanılır?

Standart tedavilerle yeterli düzelme kaydetmeyen

hastalıklar; şizofreni, halüsinasyon durumları, bağımlılık (alkol, sigara, uyuşturucu, kumar vb.) ve OKB[1] gibi ilaç kullanılmak istenmeyen hastalıklar ile dirençli diğer psikiyatrik bozukluklar için ümit vadeden bir tedavi olarak ilgiyi hak etmektedir. Psikolojik olarak çok iyi durumda olmayan, diğer tedavilerden yanıt alınamamış; depresyon, baş ağrıları, uykusuzluk, kronik ağrılar, MS, kulak çınlaması, iştah bozuklukları vb. hastalıklara da uygulanmasında fayda görülebilir.

Önemli olan hekimin tecrübesinin sesini dinleyerek hastanın remisyon yolunda bir basamak daha ilerlemesi için karar verebilmesidir.

TMU, tedavi ve araştırma amaçlı kullanılabilmektedir. Özellikle hareket, görme ve dil gibi beyin işlevlerinin fizyolojisini araştırmayı ve beyin hastalıklarının tafsilatını anlamayı sağlayan etkin bir araçtır.

TMU, tedavi amacıyla daha çok psikiyatrik ve nörolojik bozukluklarda kullanılmaktadır. Özellikle hareket bozukluklarında etkisi görülmektedir. Parkinson hastalarında beynin motor korteksine uygulanan TMU, hareket sistemi üzerinde yavaş yavaş performansı artırmaktadır.

Felç sonrası hareket işlevlerini arttırmak için bilinen nörorehabilitasyon tedavileriyle birlikte TMU da önerilmektedir. Ayrıca kronik ağrılarda uygulanan TMU'nun ağrı kesici etkiyi arttırdığı bilinmektedir.

Alzheimer gibi beyin fonksiyonlarının etkilenmiş olduğu hastalıklara da uygulanabilmektedir.

TMU'nun Etkisi Ne Kadar Sürer?

TMU'nun etki süresine dair bilgiler gün geçtikçe artmaktadır. Bu etkinin uyarım süresine, protokole, konsepte bağlı olarak değiştiğini göz önünde bulundurmak gerekir.

Genellikle tedaviye başlandıktan bir-iki hafta içerisinde iyileşme görülmeye başlar. Hasta bazen istenen etkiyi alamama gibi başarısız sonuçlanmayı da göze almalıdır.

Hastalık belirtilerinde anlamlı azalmalar elde etmek için, iyileşmeye geç cevap verenlere üçüncü hafta ilave edilerek bir kaç seans daha uygulanması gerekebilir.

Ortalama olarak, hastalar yaklaşık 8-12 ay sonra -iyileşmenin devam etmesi için- idame tedavisine girerler. Bu zaman dilimi ise hastadan hastaya değişkenlik gösterir.

İdame tedavisi, tamamlanan TMU seans sayısının ortalama olarak yarısını içerir.

Yan Etkisi Var mıdır?

TMU uygulaması sırasında hastalar herhangi bir ağrı hissetmemektedir. Çoğu zaman baş ağrıları olabilmekte bazen bu baş ağrıları uzun süre devam edebilmektedir. Özellikle yatkınlığı olanlarda daha fazla olmak üzere nöbet geçirme veya tetikleme riski taşımaktadır. Mevcut güvenlik protokolleri bireyin motor eşiğine ilişkin uyarım miktarını ayarlamaktadır.

Bu yan etkilerin çoğu ani ve kısa sürelidir. Hayvan çalışmalarının sonuçlarında TMU'ya atfedilebilen, uzun süreli olabilecek herhangi bir sinir hasar bulgusuna rastlanmamıştır.

Diğer tüm tedavi yöntemlerinde olduğu gibi bu yöntemde de tek başına değil, diğer tamamlayıcı tedavilerle beraber destekleyici bir tedavi olarak uygulanmalıdır. Tedavinin etkinliği, cihazın doğru yer; frekans ve zamanda kullanımıyla; uygun tedavilerle kombine edilmesiyle; doktorun bilgisi ve tecrübesiyle yakından ilişkilidir.

Dualarımızın sonu, âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdetmektir.

1. Obsesif Kompulsif Bozukluk (OKB) mantıksız düşüncelerin ve korkuların -takıntıların- insanı sürekli tekrar eden davranışlar sergilemesine zorlayan psikolojik bir hastalıktır. Temizlik takıntısı, takıntılı ölüm/tehlike korkusu gibi…

Ne yazık ki camilerde, türbelerde, mezarlıklarda ya da mevlitlerde okunan bu Kur'ân insanların hayatlarında görünmüyor. İnsanlar Kur'ân'ı sadece "inanılması gereken bir kutsal" olarak kabul ediyor, ancak onun iklimini yaşamıyorlar.

KUR'ÂN VE BİZ

Ömer AKDUMAN
omerakduman@tevhiddergisi.org

Allah'ın adıyla.

Kur'ân, Allah (cc) tarafından bize hidayet, nur, ruh ve şeref olarak indirilmiştir. Bunu kabul etmekte müminler olarak bir sıkıntımız yoktur. Sıkıntı olan nokta, Kur'ân ile aramızdaki ilişkidir. Kur'ân, hidayettir; ama biz onunla bilcümle hidayeti arıyor muyuz? Kur'ân, nurdur; biz onunla hayatımızı nurlandırıyor muyuz? Kur'ân, ruhtur, şereftir; peki, biz ruhumuzu onunla besleyip izzetin yolunu onda arıyor muyuz?

Tüm benliği ile evet diyebilen var mı? Zor...

İtikadi anlamda Kur'ân bizim dayanağımızdır. İnandığımız esasları Kur'ân -ve sünnet- ile delillendirmeli, neye niçin inandığımızı Kur'ân rehberliğinde tespit etmeliyiz.

Amelî/ahlaki anlamda Kur'ân bizim kaynağımızdır. Neleri yapacağımızı ve/veya yapabileceğimizi, neleri terk edeceğimizi ve/veya terk edebileceğimizi Kur'ân belirler. Nelerin ahlaki olduğuna ya da ahlaka aykırı olduğuna yine Kitap karar verir.

Görüldüğü üzere Kur'ân dinin temelidir, hayattır. Bunu sloganik bir söylem olsun diye söylemiyoruz. Kur'ân müminin hayatında bu özelliği

"Kur'ân, hayat kitabımızdır!" deyip onu terk ediyorsak, kendilerini eleştirdiğimiz müşrik toplum ile -bu anlamda- aramızda bir fark kalmamıştır.

ile bariz olmalıdır. Bu gerçek, yaşantımızda yer etmelidir. "Kur'ân, hayat kitabımızdır!" deyip onu terk ediyorsak, kendilerini eleştirdiğimiz müşrik toplum ile -bu anlamda- aramızda bir fark kalmamıştır.

Peki, Allah Resûlü'nün Kur'ân'ı terk eden insanlardan mahşer meydanında şikâyetçi olacağını biliyor muyuz?

Evet, mahşer meydanında Peygamber (sav) şikâyetçi olacak!

"Resûl der ki: 'Rabbim! Şüphesiz ki benim kavmim, bu Kur'ân'ı terk edilmiş olarak bıraktılar.' "[1]

Kur'ân'ı hecreden/terk eden insanlar kısım kısımdır. İbni Kayyım, "Fevaid" isimli kitabında bu insanları sınıflandırmıştır:[2] "Kur'ân'ı hecretmenin (terk etmenin)" birtakım şekilleri vardır:

1. Onu dinlemeyi terk etmek, ona inanmayı terk etmek ve ona yönelmekten kaçmak."

Mekke müşrikleri Kur'ân'ı dinlemez, meclislerinde, çarşı pazarda veya Kâbe'de aleni olarak okunmasına müsaade etmezlerdi. İnsanlara ulaşmasına engel olmak için Kur'ân okunan meclislerde uygulanması üzere bir karar çıkartmışlardı:

"Kâfirler dediler ki: 'Kur'ân'ı dinlemeyin ve o okunurken (anlaşılmasın diye) sesler çıkarın. Umulur ki siz galip gelirsiniz.' "[3]

Müşrikler Kur'ân'ın Allah (cc) tarafından indirildiğine iman etmez, uydurulduğunu düşünürlerdi. Elbette, her toplumda olduğu gibi, hak olduğuna inanıp farklı nedenler ile inkâr eden kâfirler de vardı.

Kur'ân'dan engelleme çalışmaları Mekke'deki davet yılları boyunca devam etmişti:

"Onlar hem (insanları) Kur'ân'dan alıkoyar hem de (kendileri) ondan uzaklaşırlar. Yalnızca kendilerini helak ederler. Farkında da değillerdir."[4]

Öte yandan kendilerini gizli gizli Kur'ân'ı dinlemekten alıkoyamıyor ve hayret ediyorlardı.[5]

1. 25/Furkân, 30
2. Fevaid, 82
3. 41/Fussilet, 26
4. 6/En'âm, 26
5. "Ebu Cehil, Ebu Sufyan ve Ahnes b. Şerik bir gece birbirlerinden habersiz Peygamber'in (sav) Kur'ân okumasını dinlediler. Sabah olunca oradan ayrıldılar. Yolları birleşip birbiriyle karşılaşınca her biri diğerine, 'Seni buraya ne getirdi?' dedi. Sonra bir daha böyle bir şey yapmayacaklarına dair sözleştiler. Zira Kureyş gençlerinin onların buraya gelmelerinden haberdar olup etkilenmelerinden korkuyorlardı. İkinci gece biri yapmış oldukları sözleşmeye binaen diğerlerinin gelmeyeceğini sanarak oraya tekrar geldi. Sabah olunca yol onları tekrar buluşturdu ve birbirlerini kınadılar. Sonra bir daha yapmayacaklarına söz verdiler. Üçüncü gece yine geldiler. Sabah olunca bir daha gelmemeye dair birbirlerine tekrar söz verdiler ve oradan ayrıldılar. Ahnes b. Şerik, sabah olunca asasını aldı ve Ebu Sufyan'la görüşmek için evine gitti. Ona:

— Ey Ebu Hanzala! Muhammed'den işittiklerin hususundaki görüşün nedir, dedi. Ebu Sufyan:

— Ey Ebu Salebe! Vallahi ben bildiğim ve kastedileni anladığım şeyler dinledim. Sen de bildiğin ve kastedileni anladığın şeyler dinledin, dedi. Ahnes:

— Yemin ettiğine yemin ederim ki ben de öyleyim, dedi.

Ahnes daha sonra Ebu Sufyan'ın yanından çıkıp Ebu Cehil'in evine, onunla görüşmeye gitti. Ona:

— Ey Ebu Hakem! Muhammed'den işittiklerinin hakkında görüşün nedir, dedi. Ebu Cehil:

— Ne işiteyim? Biz ve Abdulmenafoğulları birbirimizle hep çekiştik. Yedirdiler, biz de yedirdik. Taşıdılar, biz de taşıdık. Verdiler, biz de verdik. Nihayet hepimiz diz üstü çöküp yararlı yarış atları gibi kalmıştık ki 'Bizde kendisine vahiy gelen bir peygamber var.' dediler. Onlara ne zaman yetişebileceğiz? Vallahi asla ona iman etmeyecek ve tasdiklemeyeceğiz, dedi. Bunun üzerine Ahnes yanından kalkıp gitti." (İbni Kesir, En'âm Suresi, 33. ayetin tefsiri)

Günümüz ile miladi 6. asır arasında 1400 yıl olduğuna bakmayın. Durum aynı. Ebu Cehillerin ya da Ebu Leheblerin ismi değişti sadece. Kur'ân ayetlerini anlatmak yine suç. Hakka dil olmak yine ceza gerektiriyor. Hakkı anlatan müminleri meclislerinden alıkoymak üzere küffar yine iş başında...

Kur'ân'ın sesi duyulmasın diye alelade bir gürültü yapıyorlar. Evliyanın (!) menkıbelerini anlatan hoca kılıklı tağut şakşakçıları, reklamlar ile insanların âdeta gözlerine sokulan göz alıcı dünyalıklar, müzikler, dijital oyunlar, filmler, sinemalar...

Ancak o zaman da hakiki manada engel olamadılar, bu gün de olamıyorlar. Allah (cc) o kâfirlerin tuzaklarını aleyhlerine çevirdi. Bugün de çeviriyor/çevirecek. Kimse Kur'ân sesinin duyulmasına, mesajının insanlığa ulaşmasına engel olamayacak. Allah, nurunu tamamlayacak.

"2. Onunla amel etmeyi terk etmek. Kur'ân okusa ve iman ettiğini (söylese) de helal ve haramı gözetmeyi terk etmek."

Bu başlığı iki kısımda incelememiz mümkündür:

• Kur'ân'a iman ettiğini söyleyip Allah'a (cc) şirk koşanlar:

Günümüzde örnek aramaya gerek yok. İçerisinde yaşadığımız toplumun hemen tüm fertlerini bu başlığa tereddütsüz dâhil edebiliriz. Sorulduğunda Kur'ân'a inanan, mezarlıklarda, kandil ve mevlitlerde Kur'ân okumayı meziyet sayan ve hafız yetiştirmek ile kıvanç duyan bir toplumun içerisindeyiz. Ne yazık ki camilerde, türbelerde, mezarlıklarda ya da mevlitlerde okunan bu Kur'ân insanların hayatlarında görünmüyor. İnsanlar Kur'ân'ı sadece "inanılması gereken bir kutsal" olarak kabul ediyor, ancak onun iklimini yaşamıyorlar. Anayasa bakımından ve hayat düzeni açısından demokrasiden pek memnunlar. Allah'ın (cc) dışında kanun yapan insanlar edinmek onlara göre sorun değil. İnanıyorlar; ama amel etmiyor, şirk koşuyorlar.

• Kur'ân'a iman eden, Allah'ı tevhid eden; ancak amel konusunda zayıf olanlar:

Allah'ı itikadi ve amelî anlamda tevhid eden bir kul, Kur'ân ile yakın olmalıdır. Onunla amel etmelidir. Ancak bu her zaman olmayabiliyor. Tevhidden sonra haramlar, kötülükler içerisinde süregiden hayatları hepimiz biliyoruz. Kim bilir, bizzat biz de amel konusunda gevşek, helal haram sınırlarına riayet etmeyen insanlar olabiliriz. Sağlama yapmak istiyorsak, muhasebe etmek en kestirme yoldur.

"3. Dinin usulünde ve fürusunda Kur'ân'la hükmetmeyi ve onunla muhakeme olmayı terk etmek..."

• **Hükmetmek**: Buradan kasıt amel etmek değil, yönetici olan insanların Allah'ın Kitabı'nı yürürlüğe koymasıdır. Bir yöneticinin Kur'ân'ı güzel sesi ile okuması yeterli değildir. Onunla hükmetmeli; hevaya, insan yapımı kanun müsveddelerine tabi olmamalıdır:

Kur'ân'ın sesi duyulmasın diye alelade bir gürültü yapıyorlar. Evliyanın (!) menkıbelerini anlatan hoca kılıklı tağut şakşakçıları, reklamlar ile insanların âdeta gözlerine sokulan göz alıcı dünyalıklar, müzikler, dijital oyunlar, filmler, sinemalar...

"Ey Davud! Seni yeryüzünde halife kıldık. (Öyleyse) insanlar arasında hakla hükmet. Sakın hevaya/arzuya uyma, yoksa seni, Allah'ın yolundan saptırır. Hiç şüphesiz, Allah'ın yolundan sapanlara, hesap gününü unuttukları için çetin bir azap vardır."[6]

• **Muhakeme olmak**: Allah'a ve ahiret gününe iman etmiş kimseler, ihtilafa düştükleri mevzuları Kitab'a ve sünnete götürürler. Çünkü Kitap ve sünnet haktır, adalettir. Allah'ın (cc) hükümlerini terk edip tağuta muhakeme olan insanlar Kur'ân'a iman iddialarında yalancı olup kâfir olan insanlardır:

6. 38/Sâd, 26

Tedebbür, tefekkür ve tezekkür İslam'ın bize emrettiği sorumluluklardır. Kur'ân'ı sadece okuyup geçen insan Rabbimizin kelamını istenildiği gibi anlayamayacaktır. Doğru anlayamayanın yaşamı da doğru olmayacaktır.

"Sana indirilene (Kur'ân) ve senden önce indirilen (Kitaplara) iman ettiğini zannedenleri görmedin mi? İnkâr etmekle emrolundukları hâlde tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan onları (hakka geri dönüşü zor) uzak bir saptırmayla saptırmak ister."[7]

"4. Kur'ân'ı inceden inceye düşünmeyi, onu anlamayı ve onunla konuşmayı, onu anlamaya çalışmak istemeyi terk etmek."

Tedebbür,[8] tefekkür[9] ve tezekkür[10] İslam'ın bize emrettiği sorumluluklardır. Kur'ân'ı sadece okuyup geçen insan, Rabbimizin kelamını istenildiği gibi anlayamayacaktır. Doğru anlayamayanın yaşamı da doğru olmayacaktır.

"5. Bütün kalp ve diğer hastalık türleri için Kur'ân'dan şifa ve tedavi istemeyi terk edip başkasından hastalığına şifa istemek."

Kalbin katılaşması, hastalanması, ölmesi, nefsin günahlar ile boğuşur hâle gelmesi, şeytanların kişi üzerine otorite kurup yönlendirmesi, yoğun stres, korku ve hüzün manevi hastalıklardandır. Manevi, psikolojik ve maddi hastalıkların şifası -sünnet ile de sabit olduğu üzere- Kur'ân'da mevcuttur:

"Kur'ân'dan müminler için (şüphe, şehvet, dünya sevgisi gibi hastalıklara) şifa ve rahmet olacak ayetler indiririz. Zalimlerin ise yalnızca hüsranını arttırır."[11]

İşte bu zikredilenlerin hepsi kuşkusuz -her ne kadar kimisi kimisinden daha tehlikeli olsa da- Allahu Teâlâ'nın şu âyetinin kapsamına girmektedir:

وَقَالَ الرَّسُولُ يَا رَبِّ اِنَّ قَوْمِى اتَّخَذُوا هٰذَا الْقُرْاٰنَ مَهْجُورًا

"Resûl der ki: 'Rabbim! Şüphesiz ki benim kavmim, bu Kur'ân'ı terk edilmiş olarak bıraktılar.' "[12]

7. 4/Nîsa, 60
8. Ayetlerin arka planına odaklanıp anlamaya çalışmak.
9. Kur'ân'ı derin düşünerek anlamaya çalışmak.
10. Kur'ân'ın öğütlerini hatırlayıp yaşanılanlar ile anlam vermek.
11. 17/İsrâ, 82
12. 25/Furkân, 30

TAĞUTLARIN YARDIMCILARINA DAİR ŞÜPHELERİN GİDERİLMESİ

Ömer AKDUMAN

Bu kitap, hicri 1416 yılında 'Süvaga' hapishanesindeyken, günümüz kanunlarının yardımcıları ve destekleyicileri hakkında öne sürülen meşhur şüpheleri reddetmek amacı ile yazılmış bir risaledir.

KİTABIN KÜNYESİ

Kitabın Adı: Tağutların Yardımcılarına Dair Şüphelerin Giderilmesi

Kitabın Yazarı: Ebu Muhammed El-Makdisi

Yayınevi: Şehadet Yayınları

Yayın Tarihi: Aralık 2013

Basım Yeri: Konya

Sayfa Sayısı: 88

Ebat: 13,5x21

Yazara Dair

"Asıl adı Asım b. Muhammed b. Tahir El-Burqavî olan ve daha çok Şeyh Ebu Muhammed El-Makdisi olarak tanınan yazar 1958 yılında, günümüzde hâlen Filistin otoritesinin idaresinde bulunan Batı Şeria'nın Nablus şehri yakınlarındaki Burqa köyünde doğdu. Ailesi 1960'lı yılların başlarında Kuveyt'e göç etmiş, Makdisi de devam eden yıllarda üniversite eğitimini Irak'ın Musul şehrinde tamamlamıştır.

Bir yandan Hicaz bölgesindeki muhtelif beldelerde ilim tahsilini sürdürürken diğer taraftan İslam coğrafyasındaki İslami hareketlerle ilgilenmiş ve bu sebeple birçok kez Afganistan ve Pakistan'a seyahatlerde bulunmuştur. Bu seyahatlerinde katıldığı davet derslerinin bir semeresi olarak ilk kitabı olan "Millet-i İbrahim"i yazmıştır.

Şeyh Makdisi, 1992 yılında yerleştiği Ürdün'de Afgan cihadına katılmak isteyen gençlere dersler vermeye devam ederken bu faaliyetleri yasa dışı ilan edilerek birden fazla kez tutuklanmıştır. Sonraki tutuklanmalarının nedenleri arasında, 1994 yılında Filistin'de siyonistlere karşı silahlı mücadelenin meşru olduğunu belirten fetvası ve takip eden yıllarda işgalci Amerikan ordusuna karşı cihad etmenin meşru ve gerekli olduğu yönündeki fetvaları gerekçe olarak gösterilmiştir.

Tevhid davetinin, "tağutlar tekfir edilmeli ve şirk ehlinden teberrî edilmeli" şartı anlatıldığı zaman hemen tağutların koruyuculuğuna soyunmuş şakşakçı ve dalkavuk ilim ehlinin (!) ya da avamın karşımızda durduklarını görüyoruz.

Şeyh Makdisi, ilim ve cihad şeyhleri arasında çağdaşlarına nazaran oldukça üretken bir âlimdir. Şu ana kadar yayımlanmış yirmiden fazla kitabı ve iki yüzü aşkın risalesi bulunmaktadır.

Türkiye'de büyük bir ilgi ve beğeniyle karşılanan ve okunan Şeyh Makdisi'nin kitaplarından bazıları şunlardır:

Millet-i İbrahim, Büyük Ortadoğu Projesi, Demokrasi Bir Dindir, Otuz Risale (Tekfirde Aşırılıktan Sakındırma), Tağutların Yardımcılarına Dair Şüphelerin Giderilmesi, Zindan Arkadaşlarım ve (Çocuk Eğitiminde Nebevi Yöntem ve) Fesad Medreseleri."[1]

1. Bedirhan Eren, Tevhid Dergisi, 78. sayı, s.59

Tağutların Yardımcılarına Dair Şüphelerin Giderilmesi

Tevhid davetinin, "tağutlar tekfir edilmeli ve şirk ehlinden teberrî edilmeli" şartı anlatıldığı zaman hemen tağutların koruyuculuğuna soyunmuş şakşakçı ve dalkavuk ilim ehlinin (!) ya da avamın karşımızda durduklarını görüyoruz. "Kraldan çok kralcılık" deyiminin kendilerinde vücut bulduğu bu taife türlü şüpheler ile karşımıza çıkıyorlar: Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kâfirdir, diye Maide Suresi'nin 44. ayetini delil getirdiniz, ama İbni Abbas bu mesele için "Küfür olmayan küfür." demiştir.

Efendim, "Lailaheillallah" diyen bir insana nasıl kâfir dersiniz. "Tevbe" edin. Kalbini mi yarıp baktınız?!

Namaz kılan ve oruç tutan insanlara hangi mantıkla müşrik iftirasında bulunursunuz?! Cahillik işte. Olur. "Kâfir" diyemeyiz, anlatmamız lazım.

Hem bu insanlar isteyerek mi bunu yapıyorlar? İmkânları olsa İslam bayrağını meclisin ortasına dikiverirler!

Öncelikle konuşmalarının Rahmani olmadığı, mümin muvahhidler karşısında takındıkları bu tavrın ve çabanın İslami olmadığı ve aksine, akıl almaz şüphelerinin şeytani olduğu izahtan varestedir.

Usul konusunda güvenmediğimiz, irca ehli olduğunu bildiğimiz bu insanlara kati naslar ve ilmî cevaplar ile karşı çıkılmalı; fitnelerini ve fesatlarını, ümmetin hakka meyyal kalplerine zerk etmelerine engel olunmalıdır.

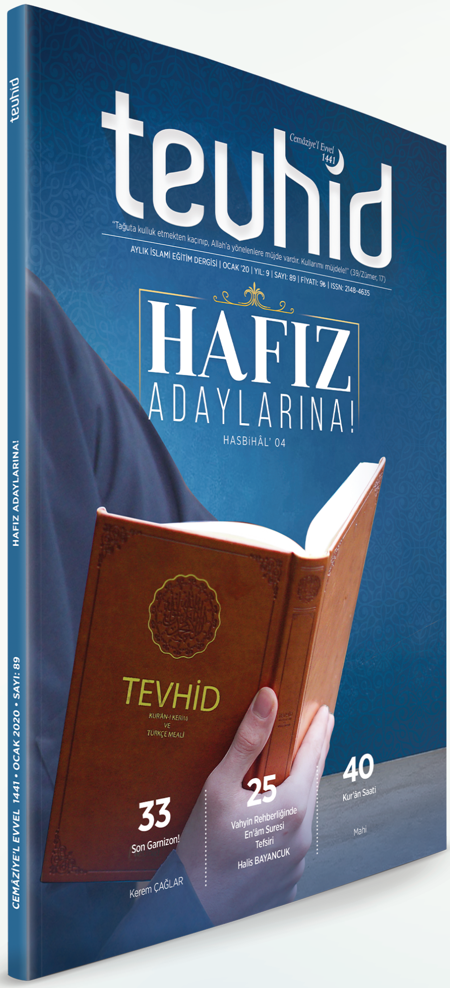
"Bu kitap, hicri 1416 yılında 'Süvaga' hapishanesindeyken, günümüz kanunlarının yardımcıları ve destekleyicileri hakkında öne sürülen meşhur şüpheleri reddetmek amacı ile yazılmış bir risaledir. Allah'ın lütfu ile burada bahsedilen daveti zindanda ve dışarıda neşrettikten sonra; tek Allah'a iman eden muvahhidlerin gözleri aydın olmuş, inkârcı ve müşriklerin ise gözleri öfke dolmuştur."[2]

"Bahsi geçen şüpheleri getirenleri ve ortaya attıkları şüpheleri reddedebilmek ve bu mübarek davaya yeni başlayan kardeşlerimizin olayı net olarak anlayabilmelerini kolaylaştırmak maksadı ile bu risale anlaşılır bir üslup ve münasip bir dil ile yazılmıştır."[3]

2. Kitabın Mukaddimesinden
3. Kitabın Mukaddimesinden

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp Allah'a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı Müjdele!"
(39/Zümer, 17)

tevhid

TEVHİD MEALİ UYGULAMASI

TEVHİD DERSLERİ

TEVHİD DERGİSİ

TEVHİD MEALİ

ISSN 2148-4635
9 772148 463504